

Спокій у Христі

Шанталь і Джеральд Клінгбайли

ЗМІСТ

Вступ	2
Урок 1. 26 червня – 2 липня. Життя в «суспільстві 24/7»	4
Урок 2. 3–9 липня. Занепокоєні та бунтівні	15
Урок 3. 10–16 липня. Першопричини занепокоєння	24
Урок 4. 17–23 липня. Ціна спокою	33
Урок 5. 24–30 липня. «Прийдіть до Мене...»	42
Урок 6. 31 липня – 6 серпня. Віднайдений спокій сімейних стосунків	52
Урок 7. 7–13 серпня. Спокій, взаємини та зцілення	61
Урок 8. 14–20 серпня. Звільнені для спокою	71
Урок 9. 21–27 серпня. Ритми спокою	80
Урок 10. 28 серпня – 3 вересня. Суботній спокій	90
Урок 11. 4–10 вересня. Прагнення до більшого	100
Урок 12. 11–17 вересня. Занепокоєний пророк	110
Урок 13. 18–24 вересня. Цілковитий спокій	120

ВСТУП

Спокій для занепокоєних

Політ тривав без пригод до тієї миті, поки командир екіпажу не оголосив із кабіни пілотів, що літаку доведеться подолати сильну бурю. «Будь ласка, пристебніть ремені безпеки. У нас буде напружений переліт», – сказав командир наприкінці оголошення.

Незабаром літак почало сильно трясти – він прокладав собі шлях крізь бурю. Багажні полиці в салоні відчинилися; люди напружено сиділи на своїх місцях. Після найсильнішого струсу у хвостовій частині літака хтось скрикнув. В уяві деяких промайнули образи крила, що відривається, і літака, який падає на землю. Усі пасажери були напружені й налякані – усі, окрім маленької дівчинки, що сиділа в першому ряду економкласу. Вона захоплено малювала на відкинутому розкладному столику. Час від часу дівчинка дивилася в маленьке віконце на по-особливому дивовижну блискавку і спокійно продовжувала малювати.

Здавалося, минула вічність, і нарешті літак приземлився в пункті призначення. Пасажери аплодували й раділи, дякували, що знову опинилися на землі. Маленька дівчинка збрала свої речі та чекала, доки люди вийдуть із літака, коли один із мандрівників запитав її, чи вона не злякалася. Як вона могла бути настільки спокійною під час сильної бурі, коли літак так сильно трясло?

«Мені не було страшно, – відповіла дівчинка здивованому чоловікові. – Мій тато – пілот, і я знала, що він везе мене додому».

Занепокоєння і страх часто йдуть пліч-о-пліч. Життя у світі, де більшість людей працює двадцять чотири години на добу сім днів на тиждень, може призвести до занепокоєння і страху. Хто з нас іноді не бореться зі страхом, хвилюванням, тривогою щодо того, що чекає нас у майбутньому? Минуле завершилося, теперішнє – тут і зараз, а до майбутнього багато запитань. І в цьому нестабільному світі відповіді можуть бути не такими, якими б ми хотіли. Ми хочемо знати, чи виконаємо роботу вчасно, чи покриємо витрати на оренду житла або на навчання, чи витримає наш шлюб черговий шторм у

боротьбі за виживання. Ми ставимо собі запитання, чи зможе Бог продовжувати любити нас, навіть якщо ми знову і знову розчаруємо Його.

Цього кварталу ми будемо вивчати, як подолати ті страхи, з якими ми стикаємося. Спокій у Христі – це не просто назва навчального посібника, не гарний логотип євангельської програми або табірної зібрання. Спокій у Христі – це ключ до того способу життя, який Христос обіцяє Своїм послідовникам: «Злодій приходять тільки для того, щоб украсти, вбити і погубити. Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

Коли автори працювали над цим посібником, вони раптом усвідомили, що концепція спокою пронизує всю структуру біблійного богослов'я. Спокій пов'язаний зі спасінням, благодаттю, творінням, суботою, нашим розумінням стану мертвих, швидким Приходом Ісуса та багатьма іншими складовими вчення.

Запрошення Ісуса прийти і знайти в Ньому спокій (Матв. 11:28) було адресоване не лише Його учням чи ранній християнській Церкві. Він бачив майбутні покоління, уражені гріхом, стомлених, виснажених людей, що борються й мають потребу в доступі до джерела спокою. Вивчаючи щотижневі уроки впродовж цього кварталу, не забувайте приходити до Бога і знаходити в Ньому спокій. Адже наш Небесний Отець усе контролює та готовий благополучно привести нас додому.

Шанталь і Джеральд Клінгбайли перебувають у міжкультурному шлюбі та працюють як команда. Шанталь, член Олікунської Ради Літературної спадщини Еллен Уайт, родом із Південної Африки. Джеральд, редактор «Адвентист Ревю Міністріз», професор-дослідник Старого Завіту, а також історії та культури стародавнього Близького Сходу в Університеті Ендрюса, народився та виріс у Німеччині.

Посібник із вивчення Біблії в Суботній школі III квартал 2021 р.

Спокій у Христі

Шанталь і Джеральд Клінгбайли

Директор видавництва **В. Джулай**, головний редактор **Л. Качмар**, переклад **Ю. Лулугу**, богословська експертиза **І. Корещук**, коректор **Л. Шаповал**, комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**, дизайнер обкладинки **А. Аптер**, відповідальна за друк **Т. Гришок**

Формат 84x108/32. Папір газетний. Офсетний друк. Підписано до друку 4.04.2021 р. Гарнітура Октава. Наклад 6.550 прим. **Видавництво «Джерело життя»** 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64, E-mail: dzherelo@ukr.net, www: adventist.ua, bookson.com.ua

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 2:1-3; Єрем. 45:1-5; Вих. 20:11;
2 Сам. 7:12; Марка 6:30-32; Бут. 4:1-7.

Пам'ятний вірш:

**«Затужена та омліває душа моя за подвір'ями Господа, моє серце та тіло моє линуть до Бога Живого!»
(Псал. 84:3).**

«Тік-так. Тік-так». Час невблаганно йшов уперед. До початку суботи залишилося всього дві години. Мері зітхнула, обвівши поглядом свою невелику квартиру. По всій вітальні були розкидані дитячі іграшки, на кухні панував безлад, молодша дочка Сара лежала в ліжку з температурою. А оскільки Мері погодилася завтра зустрічати людей біля входу до церкви, то вранці їм усім потрібно буде вийти на 30 хвилин раніше, ніж зазвичай. «Якби мені хоч завтра трохи побути в тиші», – зі смутком подумала жінка.

І саме зараз в іншому кінці міста Джош, чоловік Мері, стояв у черзі до каси, щоб заплатити за продукти для родини на тиждень. Черги до всіх кас були такими довгими, а його черга просувалася так повільно, що йому здавалося, ніби всі жителі міста вирішили зробити покупки водночас. «Мені потрібен відпочинок. Я так більше не можу, – говорив собі Джош. – Має ж бути щось іще в цьому житті».

Години пік, робота, прийоми у лікарів, розмови по скайпу, покупки в магазині, навчання у школі тощо керують нашим життям. Незалежно від того, чи користуємося ми міським

транспорт, чи їздимо на скутері, чи возимо свою сім'ю на мінівені, – наша безперервна взаємодія з навколишнім світом, немов барабанный дріб, загрожує заглушити найважливіше в нашому житті.

Як нам знайти спокій серед шуму та суєти?

Неділя, 27 червня

ВТОМЛЕНІ ТА ОБТЯЖЕНІ

Прочитайте Бут. 2:1-3. Чому Бог створив день відпочинку перш, ніж хтось стомився? _____

Ще до того, як людство добровільно занурилося в наповнену суєтою і стресом життя, Бог установив знак, шлях поновлення нашої пам'яті. Субота – день зупинки та неквапливої насолоди життям; час «бути», а «не робити»; день особливої радості й подяки за дари Творця: рослини, повітря, тварин, воду, людей. Проте найбільше – це день радісного спілкування з Творцем усіх цих благ.

Запрошення на це свято не було одноразовим, його термін не закінчився з моменту вигнання людей з Едену. І щоб воно витримало випробування часом, Бог від самого початку вплив день суботнього спокою особливою ниткою в тканину часу. Тому запрошення зробити кожен сьомий день вільним від справ і турбот, святом творіння звучить знову і знову.

Здається, що завдяки сучасним винаходам, які полегшують нашу працю, ми повинні значно менше втомлюватися фізично, ніж люди, котрі жили двісті років тому. Однак насправді і сьогодні відпочинку не вистачає. Навіть тоді, коли ми не на роботі, у нас бурхлива діяльність. Нам завжди здається, що ми не встигаємо. Незалежно від того, скільки справ нам вдається виконати, завжди ще більше залишається попереду.

Дослідження показують, що ми стали менше спати, і, щоб залишатися працездатними, багато людей впало в залежність від кофеїну. Хоч телефони й комп'ютери працюють швидше і є Інтернет з високою швидкістю, нам однаково здається, що часу не вистачає.

Чому так важливо мати час для відпочинку? Що про це говорять наведені тексти? Марка 6:31; Псал. 4:9; Вих. 23:14; П. Зак. 5:14; Матв. 11:28.

Господь, Який створив нас, знав, що нам знадобиться фізичний відпочинок. Він подарував нам ніч і суботу, щоб ми мали можливість відпочити. Визнання Ісуса Господом нашого життя також містить у собі серйозне ставлення до нашого обов'язку приділяти час для відпочинку. Зрештою, заповідь про суботу – це не просто порада. Це і наказ!

Подумайте про свій вічний поспіх. Що ви можете зробити для того, щоб повніше насолодитися – як фізично, так і духовно – тим відпочинком, який передбачив для нас Бог?

Понеділок, 28 червня

ФІЗИЧНЕ ТА ЕМОЦІЙНЕ ВИСНАЖЕННЯ

Нестача сну й виснаження через фізичне перенапруження – реальні проблеми. Проте серйозніші проблеми виникають тоді, коли ми виснажуємося емоційно. А якщо до емоційних переживань додати недосипання, це може призвести до повного розпачу й серйозних розладів. Барух, писар Єремії, напевно, часто відчував подібне в останні тривожні роки Єрусалима до його руйнування і спустошення вавилонянами.

Прочитайте Єрем. 45:1–5. Що можна сказати про емоційне здоров'я Баруха? Який діагноз ви б йому поставили?

Уявіть, як би ви себе почували, якби Бог адресував Своє повідомлення особисто вам? А Барух отримав вістку від Самого Бога, прямо з Його тронної зали (Єрем. 45:2). Це сталося «за четвертого року Егоякіма, сина Йосіїного, царя Юдиного», приблизно 605 або 604 року до н. е. Єрем. 45:3 добре передає загальний стан людини, коли її сили вичерпані.

З усього того, що ми знаємо зі Святого Письма про цей період, ясно, що скарги Баруха не були безпідставним наріканням. У нього були вагомі причини відчувати розчарування й емоційну втому. Ситуація в країні була напружена, очікувалося її погіршення.

Як Бог відповів Баруху на його біль і страждання? Прочитайте Єрем. 45:4, 5. _____

Божа відповідь Баруху на його біль нагадує нам про те, що Бог відчував сильніший біль і розпач, ніж Барух. Він створив Єрусалим, але змушений був допустити його руйнування; Він дбав про Ізраїль, як про виноградник (Ісаї 5:1-7), але тепер Він повинен був вирвати його з коренем і вигнати. Бог не цього бажав Своему народові. Усе це сталося через повстання ізраїльтян проти Нього.

А для Баруха було світло в кінці тунелю. Бог зберіг життя писареві в найкритичніших умовах: під час знищення, вигнання і втрат.

Прочитайте знову слова Бога, адресовані Баруху. Що ми з вами можемо взяти з цього послання для себе? Чи це говорить нам про те, що Бог однаково буде з нами й за нас, незалежно від ситуації?

Вівторок, 29 червня

ЗНАЧЕННЯ СЛОВА «ВІДПОЧИНОК» У СТАРОМУ ЗАВІТІ

Звичайно, усі ми маємо потребу у відпочинку, тому це та тема, яка порушується в багатьох книгах Біблії. Хоч Бог створив нас для діяльності, проте вона повинна чергуватися з відпочинком.

Давньоєврейський Старий Завіт, наприклад, містить низку термінів, що означають відпочинок. Для опису Божого спокою в сьомий день у Бут. 2:2, 3 вживається дієслово *шаббат* – «припиняти роботу, відпочивати, узяти вихідний». Від цього дієслова походить іменник *субота*. Те саме дієслово використовується у книзі Вихід 5:5, але в каузативній (*спонукальній*. – Прим. ред.) формі й перекладається як «дозволити комусь відпочивати», «утримувати, відволікати від праці». Розгніваний фараон звинувачував Мойсея в тому, що він відволікав народ від роботи.

Коли Бог у четвертій заповіді посилався на те, що Він Сам спочив у сьомий день, суботу, там використана єврейська дієслівна форма *нуах* (Вих. 20:11; П. Зак. 5:14). Це дієслово

перекладається як «відпочинок» у книзі Йова 3:13 або, більш образно, «ставати», коли йдеться про ковчег завіту в книзі Чисел 10:36. У 2 Цар. 2:15 дух Іллі «спочив» на Єлисеї.

Інше важливе дієслово *шакат* – «заспокоїтися, дати полегшення, бути тихим» – використовується в книзі Ісуса Навина 11:23, де сказано про те, що земля заспокоїлася від війни після того, як Ісус Навин завоював її. Цей термін часто можна зустріти в значенні «мир» у книгах Ісуса Навина та Суддів.

Дієслово *рага* також уживається в значенні «спочивати». Застерігаючи ізраїльтян від непослуху, Бог говорить їм, що вони не знайдуть спокою у вигнанні (П. Зак. 28:65). Це саме дієслово в каузативній формі зустрічається в Єрем. 50:34, описуючи нездатність людини забезпечити спокій.

Прочитайте П. Зак. 31:16 і 2 Сам. 7:12. Про який спокій тут ідеться? _____

В обох віршах використовується ідіоматичний вираз із дієсловом *шакаб*, що буквально означає «лягти, спати». У Своєму завіті з Давидом Бог дає майбутньому царю Ізраїлю обітницю: «Коли виповняться твої дні, і ти ляжеш із своїми батьками, то Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство» (2 Сам. 7:12).

Довгий список (хоч тут неповний) різних єврейських дієслів, що позначають спокій, дає нам зрозуміти, що богословське поняття спокою пов'язано не з одним або двома конкретними словами. Ми відпочиваємо індивідуально і колективно. Відпочинок впливає на наш фізичний та емоційний стан, на наші взаємини з ближніми й не обмежується суботою.

Безперечно, смерть – це наш ворог. Одного разу вона буде знищена. Як би ми не сумували за померлими, чому ми можемо втішати себе тим, що вони перебувають у спокої, відпочивають, принаймні тепер?

Середа, 30 червня

ВІДПОЧИНОК У НОВОМУ ЗАВІТІ

У Новому Завіті часто зустрічається дієслово *анапа́ю* – «відпочити, заспокоїти, обнови́ти». Воно вживається в одному

з найвідоміших висловлювань Христа: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас» (Матв. 11:28). Це слово означає і фізичний відпочинок (Матв. 26:45). У своїх заключних побажаннях коринтянам Павло висловлює радість із приводу прибуття друзів, які заспокоїли його дух (1 Кор. 16:18).

Інше дієслово, що означає відпочинок, – *хесюха́зо*. Воно описує спокій учнів у суботу, коли Ісус лежав у могилі (Луки 23:56). Воно також використовується для опису тихого, спокійного життя (1 Сол. 4:11) і може вказувати на те, що хтось не має заперечень і тому зберігає спокій (Дії 11:18).

У Посланні до євреїв для опису відпочинку творіння Божого в сьомий день використовується грецьке дієслово *καταύω* – «закінчити, увійти в спокій, відпочити» (Євр. 4:4), яке вторить Септуагінті, грецькому перекладу Старого Завіту (Бут. 2:2). Примітно те, що з усього Нового Завіту це дієслово найбільше вживається в розділі 4 Послання до євреїв.

Прочитайте Марка 6:30–32. Чому Ісус сказав Своїм учням піти в пустинне місце та відпочити, враховуючи ті численні можливості для місії, які у них тоді були? Подивіться на ширший контекст Марка 6, коли будете розмірковувати над цим питанням.

Фраза «Ви підіть самі... та відпочиньте трохи» (Марка 6:31) висловлена в наказовій формі. Вона звучить не як прохання або пропозиція, а як наказ або команда. Ісус дбав про Своїх учнів, про їхнє фізичне та емоційне здоров'я. Адже вони щойно повернулися з місіонерських подорожей, куди Ісус посилав їх по двоє (Марка 6:7). Марка 6:30 описує їхнє радісне повернення. Серця учнів були наповнені враженнями. Вони хотіли поділитися з Ісусом своїми перемогами і поразками; і все ж Христос зупиняє їх і закликає відпочити. Марк пояснює це тим, що «багато було тих, які приходили й відходили, що навіть не було їм коли попоїсти» (Марка 6:31). Величезне навантаження й занадто велика зайнятість у Божій справі – це теж реальна проблема для послідовників Христа. Він нагадує нам, що ми повинні берегти своє здоров'я та емоційне благополуччя, плануючи час для періодичного відпочинку.

Як можна допомогти пастору, служителю місцевої церкви або комусь із ваших знайомих, у якого може початися вигорання через виконання непосильної кількості Божої роботи? Як ви можете висловити свою вдячність і допомогти цій людині знайти час для відпочинку?

Четвер, 1 липня

МАНДРІВНИК, ЯКИЙ НЕ ЗНАЙШОВ СПОКОЮ

Прочитайте Бут. 4:1-12. Що зробило Каїна «мандрівником та заволокою... на землі» (Бут. 4:12)? _____

У біблійному тексті не йдеться прямо, чому Бог «зглянувся... на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся» (Бут. 4:4, 5). Але ми знаємо чому. «Каїн прийшов перед Боже лице з наріканням; у його серці не було віри в обітовану Жертву та в необхідність її принесення. Його дар не виявляв покаяння в гріхах. Як і багато хто з наших сучасників, він вважав слабкістю точне дотримання накресленого Богом Плану та не покладався у своєму спасінні лише на викупну жертву обітованого Спасителя. Каїн вирішив покладатися на самого себе. Він стане перед Богом з власними заслугами» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 72).

Коли Господь сказав, що Каїн буде «мандрівником та заволокою» на землі, це не означало, що Бог зробив його таким. Це сталося через його непослух і внаслідок гріховних учинків. Не знаходячи спокою в Бозі, Каїн виявив, що він не може знайти його будь-яким іншим способом, хіба що це буде не справжній спокій.

Єврейське слово, перекладене як «зглянувся» (Бут. 4:4), може ще бути витлумачене як «уважно вивчив, ретельно зважив». Об'єктом Божого уважного й ретельного розгляду є не так принесена жертва, як ставлення того, хто приносить. Неприйняття плодів Каїна не є довільною реакцією Бога. Воно означає процес ретельного розгляду і зважування характеру, ставлення й мотивації того, хто приносить жертву. Це гарна ілюстрація слідчого суду.

Прочитайте Бут. 4:13-17 та опишіть реакцію Каїна на Боже рішення. _____

Коли ми намагаємося втекти від Божої присутності, ми стаємо занепокоєними. Ми намагаємося задовольнити потребу в Божественній благодаті речами, людськими стосунками або надмірною зайнятістю. Каїн почав створювати династію, будувати місто. Ці великі досягнення свідчать про його рішучість та енергію. Але якщо ця династія безбожна, а місто бунтівне, вони врешті-решт ні до чого не приведуть.

Навіть якщо ми страждаємо від наслідків наших гріхів, що ми зазвичай і робимо, як ми можемо навчитися приймати прощення, запропоноване нам за допомогою хреста?

П'ятниця, 2 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«На думку рабинів, вершина релігійності – безперервна діяльність. Щоб довести свою вищу побожність, вони вдавалися до зовнішньої обрядовості. Таким чином вони відокремлювали свої душі від Бога, збудовуючи себе на власній самодостатності. Ця небезпека існує й нині. Коли активність зростає і люди в певній галузі Божої справи досягають успіху, виникає небезпека покладатися на людські плани й методи. Тоді людина починає менше молитися, менше вірити. Як і учням, нам загрожує небезпека забути про свою залежність від Бога і “спасатися” власною діяльністю. Ми повинні постійно дивитися на Ісуса, пам'ятаючи, що духовна праця звершується завдяки Його силі. Хоч потрібно завзято трудитися для спасіння людей, необхідно також знаходити час для роздумів, молитви і вивчення Слова Божого. Користь у кінцевому результаті принесе лише та праця, яка супроводжується багатьма молитвами й освячена заслугами Христа» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 362).

Запитання для обговорення:

1. Постійне прагнення бути на висоті, відповідати тим ідеалам, які не є реалістичними й не дані Богом, може зробити людей фізично, емоційно та духовно хворими. Як ваша церква

- може стати гостинним місцем для виснажених, стомлених людей, що бажають спокою?
2. Чи буває таке, що ми занадто зайняті, щоб робити добрі діла навіть для Господа? Поміркуйте над історією Ісуса та Його учнів (Марка 6:30–32) та обговоріть у вашій групі, як її застосувати у вашому житті.
 3. У 1899 році був побитий рекорд швидкості. Хтось проїхав на автомобілі зі швидкістю понад 63 км на годину й вижив, щоб розповісти про це! Сьогодні, звичайно ж, машини їздять значно швидше. І швидкість процесорів у наших смартфонів значно більша, ніж у найкращих комп'ютерів попереднього покоління. Подорож повітрям зараз швидша, ніж будь-коли, і швидкість ще буде збільшуватися. Майже все сьогодні ми робимо швидше, ніж століття тому. Але чому ми все одно постійно поспішаємо й не дозволяємо собі достатнього відпочинку? Що це говорить нам про людську природу і про те, чому Бог зробив відпочинок настільки важливим, що записав його в одній зі Своїх заповідей?
 4. Поміркуйте про те, що суботній спокій був встановлений ще в Едені, до гріхопадіння. Поряд із цінними богословськими істинами, що цей факт повідомляє нам про необхідність відпочинку навіть у безгрішному, досконалому світі?

ШЛЬОПАНЦІ ТА ВИПРОБУВАННЯ ШЕСТИРІЧНОГО ДАНАЯ

Ендрю Мак-Чесні

Шестирічному Данаяу все здавалося дивним, коли він приїхав до США зі своїми батьком, матір'ю та шістьма старшими братами і сестрами. У місті, яке стало їхнім новим домом, вулиці були заповнені машинами. Данай ніколи не бачив такої кількості автомобілів, коли був у таборі біженців у Таїланді, де він жив зі своєю сім'єю через те, що в рідній М'янмі їх гнобили. Раніше сім'я Даная проживала в бамбуковому будинку без кондиціонера та водопроводу, а хлопчик мився в річці. Тепер у будинку були всі зручності. Данай дякував Богові за новий дім.

У школу Данай прийшов у шльопанцях. Побачивши це, учитель одразу відправив його додому. Працівник школи, який підвіз хлопчика до будинку, розповів його матері, де знайти взуттєвий магазин. Проте його батьки не знали англійської та не вмiли водити автомобіль, тому попросили одного з родичів відвести Даная у взуттєвий магазин і купити йому першу пару взуття. Наступного дня Данай прийшов до школи вже в новому взутті. Його перший рік у школі був неймовірно складний. Деякі діти недоброзичливо ставилися до біженців, а один із братів Даная став частим учасником бійок.

Так сталося, що один адвентист сьомого дня подружився із цією сім'єю і допоміг перевести Даная до другого класу церковної школи. Стипендіальний фонд із пожертв Тринадцятої суботи допоміг оплатити його навчання. Данай був щасливий навчатися в церковній школі з добрими, привітними однокласниками. Удома він чув про Бога від батьків-християн, тепер же міг самостійно читати Біблію в школі. Він хотів знати більше, і коли підріс, приєднався до групи з вивчення Біблії.

Коли Данаяу було дванадцять років, його віра зазнала випробування. Одного разу, працюючи в саду, його батько знепритомнів. Ніхто не знав, як викликати швидку допомогу, тому рідні посадили батька в машину й терміново повезли в

лікарню. Данай дуже переживав. Усю ніч він не знаходив собі місця. Він молився так палко, як ніколи раніше. «Господи, будь ласка, допоможи моему татові одужати, – просив він. – Якщо він одужає, я прийму хрещення і присвячу своє життя Тобі».

Через три дні він відвідав свого батька в лікарні. Колись сильний чоловік тепер був хворобливо блідим та ослабленим. Лікар сказав, що чоловік переніс інсульт. Данай продовжував молитися. Минуло кілька тижнів, батько повільно відновлювався. Коли його виписали з лікарні, Данай виконав обіцянку, яку дав Богу. Він прийняв хрещення.

Через п'ять років його батько помер від раку, але сімнадцятирічний Данай був задоволений, що віддав своє серце Ісусу. «Після хрещення я почав більше часу приділяти читанню Біблії, молитві та спілкуванню з Богом, – розповідає Данай. – Що більше я це робив, то щасливішим почувався. Бог завжди поруч, і я вдячний Йому за це».

Пожертви Тринадцятої суботи 2011 року допомогли таким дітям біженців, як Данай, отримати освіту в адвентистських школах Північно-Американського дивізіону. Частина пожертв цього кварталу знову допоможе дітям біженців отримати адвентистську освіту на території Північної Америки. Дякуємо вам за щедрі пожертви.

ЗАНЕПОКОЄНІ ТА БУНТІВНІ

Біблійні тексти для дослідження:

Числ. 11:1–33; 12:1–13; 13:27–33; 14:1–23;
1 Кор. 10:1–11; Числ. 14:39–45.

Пам'ятний вірш:

**«[Усе] це сталося з ними як прообраз, і записано як пересторога для нас, для яких настав кінець віків»
(1 Кор. 10:11).**

Протягом століть багато людей повідомляло про дивну неспокійну поведінку собак та інших домашніх тварин перед сильними землетрусами.

Учені встановили, що тварини здатні вловити першу сейсмічну хвилю землетрусу – хвилю тиску, що передує другій ударній хвилі. Це пояснює, чому тварини, за словами очевидців, збиті з пантелику або стривожені саме перед тим, як земля починає тремтіти. Деякі тварини, наприклад слони, можуть сприймати низькочастотні звукові хвилі й вібрації від попередніх поштовхів, яких люди не можуть відчутти.

За кілька хвилин до землетрусу магнітудою 5,8, що обрушився на Вашингтон, округ Колумбія, 23 серпня 2011 року, деякі тварини в Національному зоопарку Смітсонівського інституту почали поводитися дивно. Серед них були лемури, котрі почали голосно кричати приблизно за 15 хвилин до того, як земля почала тремтіти.

Вивчаючи урок цього тижня, ми розглянемо деякі приклади дивної тривоги в людей. І причина не в можливих стихійних лихах, таких як землетруси, а в гріховності занепалих людських

істот, яких не влаштовує те, що Христос пропонує тим, хто приходить до Нього з вірою та послухом.

Неділя, 4 липня

ЗАНЕПОКОЄНІ В ПУСТЕЛІ

Ізраїльтяни були занепокоєні й незадоволені, коли залишили Сінай по дорозі до Ханаану. Минуло більше року відтоді, як вони вийшли з Єгипту (Числ. 1:1). Вони були готові увійти в Обітовану землю. Ізраїльтяни були перелічені й організовані. Вони були свідками неймовірних проявів Божественного благовоління і явних ознак присутності Бога. Проте в першому ж місці, де вони зупинилися під час своєї подорожі біля гори Сінай, вони почали нарікати.

Прочитайте Числ. 11:1-15. На що скаржилися ізраїльтяни?

Ізраїльтяни жадали їжі, якою харчувалися в Єгипті: м'яса, огірків, динь, цибулі-порею, ріпчастої цибулі та часнику. «Хто нагодує нас м'ясом? Ми згадуємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огіркі й дині, і пір, і цибулю, і часник; А тепер душа наша в'яне, немає нічого, – тільки манна нам перед очима» (Числ. 11:4-6). Напевно, їм докучала жорстока вибіркова пам'ять, коли вони згадували про їжу, забуваючи про рабство та неймовірні труднощі й нестатки (порівняйте з Вих. 1).

Ізраїльтяни харчувалися Божою манною більше року, проте їх це не влаштовувало, їм хотілося чогось іще. Навіть Мойсей уже не витримував. Вести за собою величезну кількість занепокоєних людей непросто. Але Мойсей знав, до Кого звернутися: «Нащо вчинив Ти зло своєму рабові, і чому я не знайшов милости в очах Твоїх, що Ти поклав на мене тягара всього народу на мене?» (Числ. 11:11).

Як Бог відповідає на ці скарги? Прочитайте Числ. 11:16-33.

Бог не байдужий до наших потреб, коли ми відчуваємо занепокоєння. У випадку з Ізраїлем Він дав їм перепелів, щоб вгамувати їхнє бажання поїсти м'яса. Проте насправді джере-

ло невдоволення Ізраїлю таїлося глибше. Коли ми нещасні, занепокоєні, злі, тоді те, на що ми сердимосся, часто є просто детонатором, а не причиною конфлікту. Ми бунтуємо, тому що є якась глибша проблема, що впливає на наші взаємини. Ізраїль повстав проти Божого керівництва. А з цим нам слід бути обережними незалежно від ситуації, що склалася, бо повторити занепокоєння Ізраїлю легше, ніж ми думаємо.

Чому наше минуле здається нам кращим, ніж воно було насправді?

Понеділок, 5 липня

ЗАНЕПОКОЄННЯ ЗАРАЗНЕ

Прочитайте Числ. 12:1–3. Чому засмутилися Маріям і Аарон?

Як бачимо, Маріям і Аарон були незадоволені, що дружина Мойсея – кушитянка. Ціппора була «чужою», родом із Мідіянської землі (див. Вих. 3:1). Наша занепала людська природа виявляє себе навіть серед ізраїльської «еліти», до того ж таким неприємним способом. (Та чи буває «приємний»?)

Однак біблійний текст ясно показує, що це був тільки привід. Їхня скарга в основному сфокусована на пророчий дар. У попередньому розділі Бог сказав Мойсеєві призначити сімдесят ізраїльських старійшин, які допоможуть йому нести адміністративний тягар керівництва (Числ. 11:16, 17, 24, 25). Аарон і Маріям теж мали ключові керівні ролі (Вих. 4:13–15; Михея 6:4), але тепер вони відчули загрозу з боку нового розвитку лідерства і сказали: «Чи тільки з Мойсеєм Господь говорив? Чи ж не говорив Він також із нами?» (Числ. 12:2).

Як Бог відповідає на цю скаргу? Прочитайте Числ. 12:4–13. Як ви думаєте, чому Бог відповідає так рішуче? _____

Господь відповідає «нагло» (вірш 4) і не залишає місця для тлумачення. Пророчий дар – це не зброя для здобуття більшої влади. Мойсей добре підходив для лідерства, тому що засвоїв, як сильно він залежить від Бога.

Маріям згадується першою, а Аарон другим у вірші 1, тому можна припустити, що саме вона могла бути ініціатором

висловлених Мойсеєві докорів. Аарон тоді вже звершував служіння первосвященника Ізраїлю. Якби він був вражений проказою, то не зміг би увійти до скинії і служити за народ. Ураження Маріям тимчасовою проказою наочно демонструє Боже невдоволення ними обома й допомагає змінити вектор стосунків, чого потребує ця сім'я. Прохання Аарона за сестру підтверджує, що він теж був причетний до гріха (Числ. 12:11), і тепер замість критики та невдоволення ми бачимо, як Аарон благає за Маріям і як Мойсей заступається за неї перед Богом (Числ. 12:11-13). Це ставлення, яке Бог хоче бачити у Своему народі. Він чує прохання і зцілює Маріям.

Хоч завжди легко критикувати церковне керівництво будь-якого рівня, наскільки кращими були б наша церква й наше власне духовне життя, якби ми, замість того щоб скаржитися, заступалися за наших лідерів перед Богом, навіть якщо в чомусь з ними не згодні?

Вівторок, 6 липня

ЗАНЕПОКОЄННЯ ПРИЗВОДИТЬ ДО ПОВСТАННЯ

Ця історія починається позитивно. Ізраїльтяни нарешті досягли кордонів Ханаану та, щоб обстежити цю землю, послали туди 12 розвідників. Їхній звіт дуже незвичайний.

Прочитайте звіт розвідників у Числ. 13:27-33. Що перекреслює всі очікування ізраїльтян? _____

Незважаючи на втручання Калева, переважають голоси тих, хто сумнівається, скептиків. Ізраїльтяни не вирушають завойовувати те, що обіцяв їм Бог. Стурбовані, вони здійняли плач і нарікали, замість того щоб піти та з переможними вигуками завоювати землю.

Коли нам на серці тривожно, важко жити вірою. Однак занепокоєння впливає не тільки на наші емоції. Учені говорять, що існує прямий причинно-наслідковий зв'язок між гострою нестачею спокою (включаючи недосипання) і прийняттям неправильних рішень, що призводять до ожиріння, залежностей, до ще більшого занепокоєння й нещастя.

Прочитайте Числ. 14:1-10. Що сталося потім? _____

Справи йдуть усе гірше й гірше. Відчайдушне благання Калева: «Тільки не бунтуйтеся проти Господа» (Числ. 14:9) – залишається без уваги, і все суспільство готується побити камінням своїх лідерів. Занепокоєння веде до бунту, а бунт зрештою веде до смерті.

«Невірні розвідники зчинили крик, погрожуючи Калеву та Ісусу Навину; чимало людей почали кричати, щоб вірних мужів закидати камінням. Зनावісніла юрба схопила каміння, аби розправитися з Калевом та Ісусом Навином. Люди вже кинулися вперед, волаючи, як божевільні, коли раптом каміння повипадало з рук, а вони самі завмерли, тремтячи від страху. Бог утрутився, щоб запобігти кровопролиттю. Слава Його присутності у вигляді палаючого вогню осяяла скинію. Весь народ дивився на Господне знамення. Хтось, могутніший за них, явив Себе, і тепер вже ніхто не наважувався протидіяти. Розвідники, котрі принесли погану вістку, попадали на землю; від жаху вони намагалися сховатися у своїх наметах» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 390).

Саме в цю критичну мить Господь явив Свою славу. Коли ми читаємо цю історію в Числ. 14, здається, ніби вся ця сцена застигла, і тепер ми маємо можливість чути розмову Бога з Мойсеєм. Бог визнає, що, хоч камені призначаються для Мойсея, Калева та Ісуса Навина, врешті-решт це повстання спрямоване проти Нього Самого.

Середа, 7 липня

ПОСЕРЕДНИК

Яку можливість Бог пропонує Мойсеєві перед обличчям повсталих? Прочитайте Числ. 14:11, 12. _____

Господь пропонує знищити ізраїльтян і з Мойсея вивести нову сильну націю.

Як Мойсей реагує на відкрите повстання не просто проти нього, а й проти Бога? (Числ. 14:13-19). _____

Це мить, коли ми можемо побачити справжнього чоловіка Божого. Закарбована в часі відповідь Мойсея передвщаче Посередника, Який через більш ніж 1400 років буде молитися за Своїх послідовників в утисках їхніх (Івана 17). Справді, у цьому вчинку Мойсея багато теологів і дослідників Біблії побачили приклад того, що Христос робить для нас. Немає сумніву в їхній чи нашій провині. І все ж Мойсей благає, кажучи: «Прости ж провину цього народу через велику милість Свою!» (Числ. 14:19). Як Господь учинив із цим народом завдяки заступництву Мойсея, так Бог чинить з усіма нами завдяки смерті, воскресінню й заступництву Ісуса за нас.

Мойсей просить: «Прости ж провину цього народу через велику милість Свою, як прощав Ти цьому народові від Єгипту й аж сюди!» (Числ. 14:19). Милість за своєю суттю протиставляється бунту та занепокоєнню. Прощення пропонує новий початок.

Проте все має свою ціну. Благодать ніколи не може бути дешевою. Хоч і прощений, народ пожне наслідки свого повстання, і те покоління не ввійде в Обітовану землю (Числ. 14:20–23).

Так, Бог буде підтримувати їх ще 38 років у пустелі. Він буде їх годувати. Господь буде звертатися до них зі святилища. Він буде поруч із ними в пустелі. Проте потім вони помруть, і нове покоління прийме естафету і знайде спокій у землі Обітованій.

Це схоже на вирок; але насправді це благодать. Як би це покоління могло підкорити могутні міста-держави Ханаану, якщо вони досі не навчилися довіряти Богу? Як би вони були світлом для народів, якщо самі спотикалися в темряві?

Які серйозні уроки, що стосуються наслідків прощення гріха, ви засвоїли?

Четвер, 8 липня

ВІРА ПРОТИ САМОВПЕВНЕНОСТІ

Яку подібність ви бачите між Ізраїлем, що мандрує пустелею, і народом Божим, що живе напередодні Другого приходу Ісуса? (Див. 1 Кор. 10:1–11). _____

Упродовж тривалого часу народ Божий бродив пустелею, ідучи в землю Обітовану. Ця пустеля багатоліка. Зараз це

нескінченний шквал ЗМІ, постійні звукові сигнали вхідних повідомлень і глибокий рев різноманітних розваг. Ця пустеля намагається продавати нам порнографію як любов і матеріалізм як розв'язання наших проблем. Якби ми могли бути стрункішими, трохи молодшими, трохи заможнішими, трохи сексуальнішими, це розв'язало б усі наші проблеми.

Подібно до ізраїльтян, ми стривожені пошуком спокою й дуже часто шукаємо його не там.

Як ізраїльтяни зреагували на Божий вирок у Числ. 14:39–45?

Реакція Ізраїлю на Божий вирок типова. «Ми прогрішили», – сказали вони. «І повставали вони рано-вранці, та й повиходили на верхів'я гори, говорячи: “Ось, ми, – і ми підемо до місця, що Господь був сказав”» (Чис. 14:40).

Напівпосвячення схоже на погано проведену вакцинацію – воно не працює. Сьогодні лікарі рекомендують вакцинацію від гепатиту В одразу після народження протягом перших 24 годин життя. Початок гарний. Однак якщо після цього першого щеплення не будуть проведені ще дві або три ревакцинації в потрібний час і в правильних дозах, то захисту від гепатиту В не буде.

В останніх віршах Числ. 14 ідеться про бунтівне рішення Ізраїлю, що призводить до смерті й розчарування, тому що ізраїльтяни відмовляються прийняти нові повеління Бога і вперто атакують без ковчега завіту й керівництва Мойсея.

Самовпевненість коштує дорого; самовпевненість веде до смерті. Дуже часто на самовпевненість впливає страх. Через те, що ми чогось боїмося, ми приймаємо рішення, про які потім жалкуємо.

Подумайте про ті випадки, коли ви діяли вірою, і про ті, коли ваші вчинки були продиктовані самовпевненістю. Наскільки велику різницю ви побачили?

П'ятниця, 9 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Здавалося, що ізраїльтяни щиро розкаються у своєму гріхові, насправді ж вони сумували не стільки з приводу своєї

невдячності та непослуху, скільки через наслідки лихої поведінки. Коли вони зрозуміли, що Господь не змінить Свого вироку, то знову стали свавільними й оголосили, що не повернуться назад до пустелі. Наказуючи їм відійти від володінь їхніх ворогів, Бог випробовував їхню покірність і виявив, що вона не була правдивою. Вони розуміли, що тяжко згрішили, давши волю поганим почуттям та роблячи спроби знищити двох розвідників, які переконували їх в необхідності послуху Богові; водночас вони боялися, що припустилися страшної, фатальної за своїми наслідками помилки. Їхні серця не змінилися, і вони лише чекали приводу, щоб вдатися до подібного ж повстання. Це повністю відкрилося, коли Мойсей, спираючись на Божий авторитет, звелів їм повернутися в пустелю» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 391).

«Однак віра не має нічого спільного із самовпевненістю. Тільки той, хто має справжню віру, надійно захищений від самовпевненості. Бо самовпевненість – це сатанинська підробка віри. Віра претендує на Божі обітниці та приносить плід у послуху. Самовпевненість також претендує на обітниці, але використовує їх так, як це робив сатана, – для виправдання беззаконня. Віра переконала б наших прабатьків довіритися любові Бога й коритися Його постановам. Але самовпевненість спонукала їх порушити Божий Закон, вважаючи, що Його велика любов урятує їх від наслідків гріха. Це не віра, якщо вона претендує на прихильність Небес і водночас не виконує умов, за яких може бути дарована милість. Справжня віра ґрунтується на обітницях та настановах Святого Письма» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 126).

Запитання для обговорення:

1. Обговоріть відмінність між вірою і самовпевненістю. Чому завоювання Ханаану спочатку розглядалося як акт віри, але потім, коли ізраїльтяни вчинили напад, це вважалося самовпевненістю? Як мотивація та обставини допомагають відрізнити віру від самовпевненості?
2. Зупиніться детальніше на наступному: хоч гріхи можуть бути прощені, ми часто змушені пожинати наслідки цих гріхів. Як ви можете допомогти тим, хто переживає, знаючи, що їм прощений гріх, який, однак, продовжує негативно впливати на них і, можливо, навіть на їхніх близьких?

ВПЛИВ МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ

Діана Фіш

Який вплив може мати місіонерська школа на сім'ю?

Шима (що мовою племені навахо означає «мати») вперше почула про Голбрукську адвентистську школу для індіанців сорок років тому.

Один її друг дуже добре відгукувався про цю школу, розташовану на території племені навахо в американському штаті Аризона. «Школа дає прекрасну освіту дітям навахо», – говорив він.

Шима записала п'ятьох із семи своїх дітей до Голбрукської школи. У школі її старший син навчився зварювання та інших робіт по металу. Йому подобалося працювати з металом, і він став слюсарем.

Дочка Шими після закінчення навчання в Голбруку вирішила вступити до адвентистського коледжу. Вона вивчала сестринську справу в Тихоокеанському уніонному коледжі в Каліфорнії.

Двох своїх молодших дітей Шима вирішила не відправляти до Голбрука через неприємну для неї ситуацію. У Набаа, однієї з дочок Шими, виникли деякі труднощі в школі, тому її попросили залишити навчальний заклад. Через це Шима образилася.

Однак труднощі у Набаа були не тільки в школі Голбрука, а й у всіх інших школах, які вона відвідувала. Урешті-решт вона закінчила школу і вступила до коледжу на педагогічний факультет. Нині Набаа викладає і є членом Адвентистської церкви.

Очевидно, Набаа пробачила керівництво школи в Голбруці за те, що її відрахували, оскільки троє її дітей успішно закінчили цей навчальний заклад. Діти Набаа вже дорослі. Один із них викладає, інший навчається на педагогічному факультеті. А донька стала дружиною пастора Адвентистської церкви і також навчається на педагогічному факультеті.

Що ж сталося з двома іншими дітьми Шими, які не навчалися в школі Голбрука? Школа, як і раніше, чинила християнський вплив на всю сім'ю, і ті двоє стали адвентистами. Один із них викладає в адвентистській школі донині.

Голбрукська адвентистська школа для індіанців справила величезний вплив на сім'ю Шими та багатьох інших жителів території навахо і за її межами.

Дякуємо вам за щедрі пожертви Тринадцятої суботи, які ви принесли три роки тому. Завдяки цьому було покладено початок реалізації таких проєктів, як багатофункціональна спортивна зала і центр здоров'я при Голбрукській адвентистській школі. У цьому кварталі ваші пожертви допоможуть завершити другий етап будівництва Центру здоров'я, де будуть займатися проблемами зайвої ваги, серцево-судинними захворюваннями, діабетом, профілактикою депресій і самогубств серед дітей та молоді корінного населення Америки.

ПЕРШОПРИЧИНИ ЗАНЕПОКОЄННЯ

Біблійні тексти для дослідження:

Матв. 10:34–39; Луки 12:13–21; Филп.
2:5–8; Луки 22:14–30; Матв. 23:1–13.

Пам'ятний вірш:

«Бо де заздрість та чвари, там безладдя і всяке лихе діло» (Якова 3:16).

Осики – красиві дерева, що досягають 15–30 метрів у висоту. Вони прекрасно почуваються в холодному кліматі з прохолодним літом. Їхня деревина використовується для виготовлення меблів, а також сірників і паперу. У суворі зими олені та інші тварини часто харчуються молодими осиками, оскільки їхня кора містить багато поживних речовин. Осикам потрібно багато сонячного світла, і вони постійно ростуть, навіть узимку, що робить їх важливим джерелом харчування для різних тварин.

Однак осики найбільш відомі тим, що в них одна з найбільших кореневих систем у світі рослин. Їхнє коріння під землю пускає відростки й утворює колонію, яка може відносно швидко розповсюджуватися, охоплюючи великі площі. Окремі дерева можуть жити до 150 років, але коренева система під землею здатна жити тисячі років.

Вивчаючи урок цього тижня, ми хочемо виявити деякі корені нашого занепокоєння. Багато речей може заважати нам розраховувати на справжній спокій в Ісусі. Одні очевидні й не вимагають особливої уваги. Інші можуть бути менш очевидні для нас, і, як у випадку з величезною невидимою кореневою

системою осики, ми не завжди можемо усвідомлювати ті взаємини й дії, які відокремлюють нас від нашого Спасителя.

Неділя, 11 липня

ІСУС ПРИНОСИТЬ РОЗДІЛЕННЯ

Мало хто відчуває радість від конфлікту. Ми жадаємо гармонії та миру. Ми навіть проводимо семінари з розв'язання конфліктів і примирення в наших церквах і установах.

Прочитайте Матв. 10:34–39. Що Ісус має на увазі, коли говорить, що Він прийшов принести не мир, а меч? З огляду на те, що Ісус – «Князь миру» (Ісаї 9:5), що означають ці слова?

Заява Ісуса в Матв. 10:34–39 на перший погляд дуже нелогічна. Спаситель, Який з'явився як безпорадне Немовля, а не як могутній цар в оточенні елітних охоронців, Який проповідував любов і до ближніх, і до ворогів, тепер говорить Своїм послідовникам, що Він приніс розділення й боротьбу. Його учні та слухачі, можливо, запитали себе: як таке може бути?

У Матв. 10:35–39 насправді йдеться про відданість і вірність. Цитуючи Михея 7:6, Ісус закликає Своїх слухачів робити вибір на користь вічності. Так, син повинен любити й поважати своїх батьків. Так вимагав той Закон, який Мойсей отримав на горі. Це було частиною Божественної моделі побудови стосунків. Проте якщо така любов перевершує відданість Ісусу, потрібно приймати непросте рішення. Батько і мати повинні любити своїх дітей і піклуватися про них. Однак якщо така любов перевищує відданість батьків Ісусу, потрібно прийняти важке рішення. Тут Ісус нагадує нам про правильний вибір пріоритетів.

Ісус формулює цей вибір за допомогою трьох пропозицій, у кожній з яких є слово «достойний». Достойнство не ґрунтується на високих моральних стандартах або навіть на подоланні гріха. Достойнство засноване на взаєминах з Ісусом. Ми достойні, коли цінуємо й любимо Його понад усе – більше ніж матір, батька або дітей. Ми вибираємо хресні страждання і йдемо за Ісусом.

«У мене немає сильнішого бажання, ніж бачити наших молодих людей, наповнених духом щирого благочестя, який спонукає їх взяти хрест і йти за Ісусом. Ідіть уперед, молоді

учні Христа, керуючись принципом і вбравшись в одяг чистоти і праведності. Ваш Спаситель приведе вас на те місце, яке найкращим чином відповідає вашим талантам і де ви зможете принести найбільшу користь» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 87).

Іноді нас змушують нести хрест усупереч нашому вибору, а часом ми несемо хрест добровільно. У будь-якому разі, що спонукає нас нести цей хрест віддано?

Понеділок, 12 липня

ЕГОЇЗМ

Подібно до кореневої системи осики, що розрослася, егоїзм – це частина величезної підземної системи під назвою «гріх», яка не дає нам можливості розраховувати на істинний спокій в Ісусі. Здається, що з-поміж усіх проявів гріха в нашому житті егоїзм є найлегшим, чи не так? Для більшості з нас егоїзм так само природний, як дихання.

Прочитайте Луки 12:13–21. Опишіть проблему, зазначену в притчі Ісуса. Чи є планування майбутнього егоїстичною, яскраво вираженою зневагою Царства Божого? Якщо ні або не завжди так, то від чого нас застерігає Ісус? _____

Ця притча міститься лише в Євангелії від Луки та є відповіддю на анонімне запитання аудиторії. Говорячи про спадщину, Ісус відмовляється від ролі судді для цих братів. Замість цього Він указує на більшу, значно глибшу проблему, а саме: егоїзм. Він копає глибше, щоб показати кореневище, приховане під поверхнею наших вчинків.

Подумайте про прояви егоїзму у вашому житті. Як егоїзм впливає на наші взаємини з Богом, з нашими подружжями та сім'ями, з нашою церковною сім'єю, з нашими сусідами й колегами по роботі? Який ключ до розв'язання проблеми міститься в Филп. 2:5–8? _____

Зосередившись виключно на своїх потребах і амбіціях, анонімний багач із притчі Ісуса забув узяти до уваги невидимі небесні реалії. «Більше і краще» – не є основоположним

принципом Царства Божого. Павло пропонує нам поглянути на те, чим був мотивований Ісус, коли вирішив стати для нас замісною Жертвою.

Филп. 2:5–8 описує приклад безкорисливості, смирення й любові. Якщо любов до Бога та ближніх не впливає на наші пріоритети й вибір, ми продовжимо будувати тут більше комор для себе і збирати менше скарбів на Небі (Матв. 6:20).

Чому так легко погрузнути в прагненні до багатства й матеріальних благ? Безперечно, нам усім потрібна певна сума грошей, щоб вижити. Але чи не здається вам, що незалежно від того, скільки у нас є, ми завжди хочемо більше?

Вівторок, 13 липня

АМБІЦІЇ

Служіння Ісуса протягом останнього тижня перед Його розп'яттям завжди є джерелом підбадьорення й натхнення. А реакція людей на це служіння дає нам уявлення про те, як занепокоєння й амбіції змушують багатьох говорити та діяти нерозумно.

Прочитайте Луки 22:14–30. Подумайте про емоції Ісуса, коли Він чує під час урочистої трапези, як Його учні сперечаються про те, «хто з них більший» (вірш 24). Чому учні відволіклися від цієї знаменної події і зосередилися на людській величі? _____

Ми рідко обговорюємо з іншими, хто більший у нашій церкві, родині або на роботі. Ми можемо багато думати про це, але хто справді говорить про це відкрито?

Не вперше Ісусові учні порушували цю тему. Матв. 18:1 повідомляє, що апостоли поставили Христові запитання в більш абстрактній формі: «Хто найбільший у Царстві Небесному?» Відповідь Ісуса – це наочний урок. Покликавши дитину, Він ставить її в центрі групи. Очі у всіх широко розплющилися, піднялися брови. Дії Ісуса вимагають пояснення, і Учитель дає його: «Запевняю вас: якщо не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне» (вірш 3).

Навернення є основою отримання істинного спокою в Ісусі. Ми визнаємо, що нам потрібна допомога ззовні. Ми раптом

розуміємо, що не можемо розраховувати на самих себе, а повинні покладатися на Ісуса. Наші цінності та амбіції змінюються. Ісус каже своїм учням: «Довіртеся Мені й покладіться на Мене, як ця дитина. Істинна велич – це відмова від своїх прав і прийняття цінностей Царства».

На жаль, учні, очевидно, не засвоїли цього уроку раніше, до часу, коли Ісус розділяв із ними останню Вечерю. Їхні суперечки і чвари затьмарили мить святого спілкування, котра вже ніколи не повториться.

І це після кількох років перебування з Ісусом, служіння, коли вони слухали Його слова й навчалися біля Його ніг? Який сумний приклад того, наскільки зіпсованим залишається людське серце! Однак, з іншого боку, подумайте про постійну реальність Господньої благодаті: попри палкі дискусії серед Його послідовників, Ісус не залишив їх.

Чому зосередження уваги на розп'ятому Ісусі – це потужний засіб проти бажання самозвеличення, жертвою якого є всі ми, грішні люди?

Середа, 14 липня

ЛИЦЕМІРСТВО

Лицемір – той, хто вдає, хто хоче здаватися таким, яким він насправді не є. Цей термін сім разів використовує у Своїй мові Ісус, публічно докоряючи книжникам і фарисеям – юдейському релігійному керівництву (Матв. 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29). Євангелія показують нам Ісуса, Котрий пропонує милість і прощення перелюбникам, митникам, блудницям і навіть убивцям; але Він не виявляв особливого жалю до лицемірів (див., наприклад, Матв. 6:2, 5, 16; 7:5; 15:7-9; 22:18).

Прочитайте Матв. 23:1-13 і перерахуйте згадані Ісусом чотири головні характеристики лицеміра.

Ісус дає ці чотири характеристики книжникам і фарисеям. У юдаїзмі першого століття нашої ери фарисеї представляли консервативну релігійну партію. Вони вивчали письмовий та усний закон, приділяли особливу увагу ритуальній чистоті.

Садукеї ж – група переважно багатих лідерів, які асоціювалися з елітним класом священників. Вони були надзвичайно елінізованими (тобто говорили грецькою й добре розумілися на грецькій філософії); не вірили в суд і воскресіння мертвих. Ми б назвали їх лібералами. Обидві групи були винні в лицемірстві.

Згідно зі словами Ісуса, ми лицеміriamo, якщо не робимо того, чому вчимо; коли робимо релігію тягарем для інших, не застосовуючи ті ж стандарти до себе; коли хочемо, щоб інші вихваляли наше релігійне завзяття й коли вимагаємо почестей і визнання, що належать лише нашому Небесному Отцю.

Якими б гострими й точними не були слова Ісуса, проте Його ставлення до тих, кого Він називав лицемірами, було сповнене любові й турботи.

«Коли Син Божий окинув довгим поглядом храм, а потім слухачів, на Його обличчі з'явилося Божественне співчуття. Голосом, переривчатим від глибокого болю й гірких сліз, Він вигукнув: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і поби- ваєш камінням посланих до тебе! Скільки разів хотів Я зібрати твоїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під крила, та ви не захотіли!”» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 620).

Чому вам не обов'язково бути релігійним лідером, щоб бути винним у лицемірстві, яке Ісус так серйозно засуджує? Як ми можемо навчитися бачити лицемірство в собі, якщо воно в нас є, і як його позбутися?

Четвер, 15 липня

ВИКОРІНЕННЯ ЗАНЕПОКОЄННЯ

Прочитайте Івана 14:1–6. Відчуваючи занепокоєння, що ми можемо зробити, щоб наші серця не тривожилися? Що є ключем до усунення суперечностей, до перемоги над егоїзмом, амбіціями, лицемірством і до набуття справжнього спокою? _____

Подолання занепокоєння починається з Ісусом. Він є дорога, і правда, і життя! Він знає правильний шлях, коли ми безцільно блукаємо пустелею нашого світу, наскрізь пронизаного ЗМІ. Як Божественний Законодавець, Він Сам є уособленою Істиною, і Його Дух поведе нас до повної істини (Івана 16:13). Коли ми

ображені, стомлені, виснажені, хворі й розчаровані, згадаймо, що Ісус є Життя. Він пообіцяв нам життя надмір (Івана 10:10). Воно включає в себе наш вічний дім і життя вічне, а також означає іншу якість життя саме тут і зараз. Творець, безсумнівно, здатний давати з надлишком і надміру навіть зараз.

«Хай не тривожиться ваше серце» – це запрошення жити в передчутті. Коли ми відчуваємо себе пригніченими або приниженими, Він може нас піднести. Коли ми боремося з темрявою і гріхом, Він є Той, Хто не тільки розпочав у нас добре діло, а й звершить його до кінця (Филп. 1:6).

Незалежно від того, наскільки погані наші справи тут, подивіться на обітницю, дані нам в Ісусі. Він готує «місце» для нас, місце, де наш біль, занепокоєння та страждання зникнуть назавжди. Це та надія, яка дана нам у Христі Ісусі, і вона пропонується всім нам незалежно від того, хто ми, яке наше походження, незалежно від того, наскільки грішним було наше життя або є зараз.

Для нас є вихід – приходити до Бога в будь-якому випадку: з нашими слабкостями та болем, зі зламаним духом, у занепадому стані, знаючи, що Він приймає нас попри все це. Ось у чому суть благодаті, і ось чому ми повинні вірити, що вона вже нам дана, якщо ми шукаємо її з вірою.

Прочитайте Єрем. 3:22. Про що Бог просить нас і що Він зробить у відповідь? _____

Подумайте про слова Ісуса: «І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Івана 14:3). Що означає цей вірш для нас? Наскільки важливою та вирішальною є обітниця про Другий прихід? Чому особливо для нас, адвентистів (з нашим розумінням стану мертвих), обітниця про Другий прихід така дорогоцінна?

П'ятниця, 16 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Егоцентричне життя не може розвиватися і приносити плід. Якщо ви прийняли Христа як особистого Спасителя, вам слід забути себе й намагатися допомагати іншим. Розповідай-

те людям про любов Христа, про Його доброту. Виконуйте кожний обов'язок ретельно. Носіть у своєму серці тягарі інших душ і всіма доступними засобами намагайтеся врятувати загиблих. Коли ви приймете Дух Христа – Дух безкорисливої любові та праці для інших, – ви будете зростати і приносити плід. У вашому характері досягнуть прекрасні плоди Духа. Ваша віра зросте, ваші переконання поглиблюються, ваша любов удосконалиється. Ви будете все більше і більше відображати образ Христа в усьому, що справедливе, що чисте, що любе» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 67, 68).

При розв'язанні питань між членами церкви буває і таке: «Бесіда між зацікавленими сторонами триває годинами, при цьому марно витрачається не тільки їхній особистий час, але й час служителів Божих, які змушені вислуховувати людей, серця яких так і не підкорилися благодаті. Якщо відкласти в бік гордість і самолюбство, більшість проблем можна було б розв'язати за п'ять хвилин» (Е. Уайт. Ранні твори. С. 119).

Запитання для обговорення:

1. Обговоріть у класі практичні способи подолання егоїзму. Як ці ідеї втілити в життя?
2. У самих амбіціях немає нічого поганого, але як ми можемо очікувати великих дій від Бога, не потрапляючи при цьому в пастку амбіцій?
3. Більшість із нас не виявляє своїх амбіцій, лицемірства, егоїзму або заздрості. Ми вміємо створювати більш благопристойний фасад. Подібно до величезної кореневої системи осики, усі ці негативні якості ховаються під поверхнею. До чого подібне перетворення характеру під проводом Духа Святого на практиці? Як ми можемо видалити корінь занепокоєння й набути справжнього спокою в Ісусі?
4. Зупиніться детальніше на останньому запитанні за четвер щодо важливості Другого приходу. На що ми могли б сподіватися без нього? Яка користь без нього була б для нас від Першого приходу Христа, якщо ми знаємо, що померлі сплять до воскресіння, яке відбудеться лише під час Другого приходу?

БІБЛІЯ В ТАКСІ

Ендрю Мак-Чесні

В умовах ізоляції через пандемію COVID-19 Санділ Хумало, що проживає в Йоганнесбурзі, найбільшому місті Південної Африки з населенням 5,5 мільйона осіб, почав посилено молитися. Національна ізоляція в Йоганнесбурзі – одна з найсуворіших у світі. Були закриті три церкви, у яких Санділ звершує пасторське служіння. Влада також закрила всі парки, заборонила заняття спортом на свіжому повітрі, вигул собак, продаж тютюнової продукції й алкоголю.

Як і багато пасторів, Санділ перевів своє служіння в онлайн-режим, організувавши в прямому ефірі богослужіння для членів своїх трьох церков. Час від часу він отримував підбадьорливі повідомлення від людей, яких надихнули його проповіді, але пастор хотів більшого. Він палко молив Господа послати йому невіруючу людину, яка в цей нелегкий час пандемії має потребу в Ісусі. Те, що відбулося далі, вразило його.

Одного разу Санділ отримав повідомлення в *WhatsApp* із незнайомого номера. Відправник представився Хілтоном і відправив Санділу фото Біблії, яку він знайшов в таксі-мінівеної по дорозі на роботу (таксі-мінівеної з декількома пасажирськими місцями поширені в Йоганнесбурзі).

«Я знайшов вашу Біблію в таксі», – написав Хілтон. Він пояснив, що, розгорнувши Біблію, виявив на внутрішньому боці обкладинки ім'я та контакти Санділа і вирішив написати йому.

Санділ із цікавістю розглядав фото. У нього було кілька екземплярів Біблії, але ту, яка була на фото, він не впізнав. Біблія виглядала новою і, зважаючи на шкіряну палітурку, недешевою. Ба більше, Санділ уже кілька років не їздив у таксі-мінівеної. Він запитав дружину та інших членів сім'ї, і всі вони підтвердили, що у Санділа ніколи не було такої Біблії.

Однак Хілтона не турбував факт, що Санділ не впізнав Біблію. Значно більше він бажав знати її зміст. Ніколи раніше він не читав Біблії, і тепер йому не терпілося почати її вивчати. Він запитав Санділа, чи може розраховувати на його допомогу у вивченні Біблії.

І тоді Санділ зрозумів, що Бог почув його молитву про невіруючу людину, яка в період пандемії потребувала Ісуса. Таким дивним чином Господь відповів на його молитву.

«Я вдячний Богові за дароване мені диво – унікальну можливість послужити, – каже Санділ. – Я сподіваюся, що наше спілкування з Хілтоном допоможе йому прийняти Ісуса Христа як особистого Спасителя».

Ця історія показує одне з ключових завдань Стратегічного плану Всесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня «Ось я, – пошли Ти мене» (в ЄАД – «ЙДЕМО РАЗОМ»): «Значно збільшити зростання кількості членів Церкви в усіх містах з населенням понад один мільйон осіб». Щоб дізнатися більше про Стратегічний план, перейдіть на сайт за посиланням IWillGo2020.org.

Біблійні тексти для дослідження:

2 Сам.11:1-27; 12:1-23; Бут. 3:1-8; 1 Івана 1:9.

Пам'ятний вірш:

«Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Псал. 51:12).

Багато людей відчайдушно намагаються знайти хоча б трохи тиші і спокою. Вони навіть готові за це платити. У багатьох великих містах можна орендувати кімнати без Інтернету поодиноким, там необхідно дотримуватися суворих правил: ніякого шуму, жодних відвідувачів. Люди платять за те, щоб посидіти в тиші і просто подумати або поспати. Зараз популярні спальні капсули для відпочинку в аеропорту, навушники для сну, що поглинають шум. Навіть можна купити спеціальні огорожі, що складаються, для усамітнення, щоб закрити ними голову й тубуб, зробивши невелику перерву на робочому місці.

Однак істинний спокій незрівнянно цінніший. За допомогою ЗМІ пропагандисти бажають змусити нас повірити в те, що ми самі можемо визначати нашу долю і що спокій – це лише питання вибору і планування. Проте якщо чесно підійти до цього питання, ми усвідомимо свою нездатність дати повноцінний спокій нашим серцям. Августин, отець церкви IV-V століть, у своїй відомій «Сповіді» (книга 1) лаконічно написав про спокій як про Божу благодать: «Ти створив нас для Себе, і наші серця будуть неспокійні доти, доки не знайдуть спокою в Тобі».

Цього тижня ми розглянемо життя людини Божого серця, щоб з'ясувати, як вона пізнала справжню ціну Божого спокою.

ВИСНАЖЕНИЙ І СТОМЛЕНИЙ

Теплого весняного вечора стурбований цар Давид неквапливо походжав дахом свого палацу. Однак тоді він мав бути в іншому місці: очолювати свою армію на іншому березі Йордану, вести народ Божий до перемоги над аммонітянами і врешті-решт принести царству мир.

Перебування Давида не там, де він мав бути, відчинило двері для спокуси. Прочитайте уривок 2 Сам. 11:1-5. Що відбулося і який тяжкий гріх скоїв Давид? _____

З даху свого будинку Давид побачив дуже красиву жінку, що купалася. Того вечора його порочні пристрасті перемогли і він учинив гріх перелюбу з Вірсавією, дружиною вірного армійського офіцера. Як і всі давні царі, Давид мав абсолютну владу. Як царю, йому не потрібно було дотримуватися правил, яких дотримувалися всі інші люди. І все ж болісна історія сім'ї Давида після цієї доленосої миті нагадує нам: навіть цар Давид не був вищим від Закону Божого.

Справді, Закон існує як захист, охорона, і навіть якщо цар вийшов за його межі, він зіткнувся з жахливими наслідками. Щойно Давид порушив Закон Божий, він почав відчувати наслідки у всіх сферах свого життя. Цар подумав, що його пристрасне захоплення не зауважать; але Вірсавія завагітніла, а її чоловік був далеко.

Прочитайте 2 Сам. 11:6-27. Як Давид намагався приховати свій гріх? _____

Найхитромудріші плани Давида щодо повернення Урії додому, до своєї дружини Вірсавії, зазнали невдачі. Урія був людиною з блискучою репутацією, на тонкі натяки Давида він відповідав так: «Ковчег і Ізраїль та Юда сидять у шатрах, а пан мій Йоав і раби мого пана таборують на голому полі. А я піду до свого дому, щоб їсти й пити та лежати зі своєю жінкою?» (2 Сам. 11:11). Врешті-решт зневірений Давид вдається до «дистанційно керованого» вбивства, щоб приховати свій гріх.

Важко повірити, що Давид, якого Бог так щедро благословляв, міг опуститися до подібної нищості. Незалежно

від нашого становища, яке застереження ми всі повинні засвоїти із цієї історії?

Понеділок, 19 липня

СИГНАЛ ТРИВОГИ

Під час одного з найпохмуріших періодів життя Давида Бог посилає до нього Свого пророка. Натан і Давид добре знали один одного. Раніше Натан давав поради Давиду щодо його планів побудувати храм (2 Сам. 7). Однак тепер пророк прийшов до свого царя в іншій справі.

Як ви думаєте, чому Натан вважав за краще розповісти історію, а не викрити Давида відразу, називаючи речі своїми іменами? Прочитайте 2 Сам. 12:1-14. _____

Натан знав, що сказати, і сказав це так, щоб Давид зміг зрозуміти. Пророк розповів йому історію як колишньому пастуху овець, знаючи, що в Давида загострене почуття справедливості й честі. Тому можна сказати, що Натан влаштував пастку, і Давид потрапив прямо в неї.

Коли Давид неусвідомлено виніс собі смертний вирок, Натан оголосив йому: «Ти той чоловік» (2 Сам. 12:7). Існують різні способи сказати цю фразу. Можна кричати, звинувачувати й тикати пальцем в обличчя іншій людині, а можна висловлювати турботу. Слова Натана, ймовірно, були пронизані милосердям. Тієї миті Давид, очевидно, відчув той біль, який відчуває Бог, коли хтось із Його синів або дочок свідомо порушує Його волю. Щось клацнуло в розумі Давида. Щось перевернулося в його серці.

Чому Давид відповідає: «Згрішив я перед Господом», а не «Я згрішив проти Вірсавії» або «Я вбивця» (2 Сам. 12:13; див. також Псал. 51:6)? _____

Давид усвідомив: гріх, що викликає занепокоєння в нашому серці, насамперед є образою Бога, Творця і Спасителя. Ми завдаємо шкоди собі, ми впливаємо на інших, безчестимо наші сім'ї або церкви. Проте зрештою завдаємо болю Богові та вбиваємо ще один цвях у перекладину хреста, що вказує на Голгофу.

«Слова пророка глибоко зворушили серце Давида; сумління його прокинулося, гріх повстав у всій його потворності. Його душа схилилася в каятті перед Богом. Тремтячими вустами Давид промовив: “Згрішив я перед Господом!”. Усяке зло, завдане іншим, піднімається від скривджених до Бога. Давид вчинив тяжкий гріх як проти Урії, так і проти Вірсавії, і він глибоко усвідомлював це. Але яким безмежно великим був його гріх перед Богом!» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 722).

Вівторок, 20 липня

ПРОЩЕНИЙ І ЗАБУТИЙ?

Після того як Давид неусвідомлено виніс вирок самому собі (2 Сам. 12:5, 6), Натан указує на жахливість його гріха. Серце Давида розбите, і він сповідує свій гріх. Натан відразу запевняє його в тому, що Господь зняв гріх із нього (2 Сам. 12:13) і він прощений. Для Божого прощення немає періоду очікування. Давиду не потрібно доводити свою щирість, щоб отримати прощення.

Однак Натан, який уже передбачив наслідки гріха Давида в 2 Сам. 12:10–12, продовжує і заявляє, що народжена дитина помре (вірш 14).

Як зрозуміти, що Бог зняв із Давида його гріх? Він просто стер цей гріх? Усі просто про нього забули? Розмірковуючи над цими запитаннями, прочитайте 2 Сам. 12:10–23.

Найімовірніше, Давид також ставив собі ці запитання, спостерігаючи, як руйнується його світ: немовля померло, його сім'я в сум'ятті (історії Амнона та Авесалома – дві наочні ілюстрації реальних сімейних проблем), його майбутнє невизначене. І все ж, незважаючи на наслідки свого гріха, що торкнулися таких невинних людей, як Урія і новонароджена дитина, Давид починає розуміти, що Божа благодать покрие його, а з усіма наслідками гріха рано чи пізно буде покінчено. Цар може знайти спокій для свого стурбованого сумління тільки в Божій благодаті.

У чому Давид відчував свою реальну потребу? Чого він прагнув? Псал. 51:1–8.

У Псал. 51 Давид відкриває своє серце й публічно сповідує свої гріхи. Цар волає про милість до незмінної любові Бога та Його великого жалю. Давид жадає оновлення.

Коли ми розглядаємо ціну спокою в Ісусі, спочатку необхідно визнати, що нам потрібна допомога згори. Ми грішники й потребуємо Спасителя; ми визнаємо наші гріхи і кличемо до Єдиного, Хто може нас омийти, очистити й оновити. Якщо ми вчинили гріх: перелюб, шахрайство чи вбивство, або порушили кілька з Десяти Заповідей одночасно, то можемо набратися сміливості, просити про допомогу і претендувати на прощення, котре Бог обіцяв нам дарувати.

Якщо Бог простив Давиду його гріхи, чи є надія на прощення і для нас?

Середа, 21 липня

ЩОСЬ НОВЕ

Після того як Давид визнав свій гріх, не намагаючись знайти виправдання або приховати його, він продовжує звертатися до Бога. Про що він просить Господа? Псал. 51:9-14.

Згадуючи очищення ісопом, Давид використовує термінологію, знайому кожному ізраїльтянині, що відвідував святилище. Посилаючись на обряд очищення, описаний у законі Мойсея (Левит 14:4-7), цар визнає силу Жертви, Котра з'явиться в майбутньому, щоб взяти на Себе гріхи всього світу.

Давид також просить про «втіху» й «радість» (Псал. 51:10). Чи не здається це прохання трохи зухвалим на тлі жадливості його гріха?

Можливо, воно означає наступне: «Скажи мені, що я прощений і знову можу ввійти до святині, де почую утіху й радість тих, хто поклоняється Тобі».

Коли Адам і Єва згрішили, вони сховалися від обличчя Господа Бога (Бут. 3:8). Як ви думаєте, чому поведінка Давида після його гріхопадіння прямо протилежна? Псал. 51:13, 14.

Давид не хоче втрачати розуміння того, що живе в присутності Бога. Цар усвідомлює: без Святого Духа він безсилий.

Давид розуміє: оскільки він так легко впав у гріх із Вірсавією, то з легкістю може знову впасти в будь-який гріх. Його впевненість у собі зруйнована.

Давид розуміє, що майбутні перемоги будуть здобуті не ним самим; вони будуть тільки від Бога й тільки тоді, коли цар буде повністю залежати від Нього.

Переможне християнське життя можливе тільки в Ісусі. Ми жадаємо Його присутності, Його Духа, Його радості спасіння. Ми усвідомлюємо нашу потребу в оновленні, відновленні. Нам потрібен Його спокій – Божественний акт відтворення Його образу в нас. Набуття спокою близьке до прощення. «Серце чисте створи в мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Псал. 51:12) – тут використовується термінологія творіння. У Старому Завіті лише Бог може «творити» (*бара*), і щойно ми будемо відтворені, то зможемо знайти спокій.

Якщо ви ще не відчували радості звільнення від докорів сумління, що вас утримує від цього? Якщо це провина, то чого ви могли б навчитися з історії Давида, що покликає вас допомогти?

Четвер, 22 липня

ВІДБИВАЧІ БОЖОГО СВІТЛА

Найприродніше, що ми хочемо зробити після того, як припустилися прикрої помилки й отримали прощення, – намагатися забути про цю подію, ніби її ніколи не було. Спогади про невдачу можуть бути болісними.

Що хоче зробити Давид зі своїм болючим досвідом? Псал. 51:15–21.

Коли чаша або дорогоцінна ваза падає та розбивається на шматки, ми зазвичай зітхаємо й викидаємо непотрібні уламки. У Японії існує техніка кінцугі – традиційне мистецтво реставрації керамічних виробів. Для склеювання уламків використовується дорогоцінний метал, наприклад, рідке золото або срібло; так розбитий посуд перетворюється на щось красиве й цінне.

Щоразу, коли Бог прощає наші провини й відтворює Свій образ у нас, щось змінюється. Дорогоцінне Боже прощення

«склеює» наш зламаний дух, а видимі розриви можуть привернути увагу до Його благодаті. Ми можемо стати «гучномовцями» Бога. «Язик мій буде голосно оспівувати Твою праведність» (Псал. 51:17, переклад короля Якова). Ми не намагаємося «ремонтувати» або покращувати себе самостійно (навіть поступово). Наш зламаний дух, наші серця, що каються, – цього достатньо для прославлення Бога, адже це промені світла, які світ може побачити навколо нас. Наш досвід прощення приаблює всіх, хто шукає його.

Який зв'язок можна простежити між псалмом 51 і текстом 1 Івана 1:9? _____

Текст 1 Івана 1:9 – це короткий підсумок псалма 51. Давид знає, що Бог не погордує «серцем зламаним та упокореним» (Псал. 51:19), а Іван переконає нас: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9). Ми можемо вірити Богу на слово.

Давид не зміг відшкодувати величезної втрати, якої завдав своїй родині власними діями і прикладом. Він постраждав від наслідків своїх рішень і вчинків. І все ж Давид знав, що прощений. Цар знав: йому необхідно вірити в те, що одного разу істинний Агнець Божий прийде й постраждає за його гріхи.

Як ви можете використовувати у своєму особистому житті обітницю, дану в 1 Івана 1:9? Якщо ви вже пережили такий досвід, розкажіть, що ви відчули тоді?

П'ятниця, 23 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Розкаяння Давида було щирим і глибоким. Він не зробив жодної спроби виправдати свій злочин. Не бажання unikнути грізних судів спонукувало його до молитви. Він бачив лише потворність свого гріха проти Бога, бачив порочність своєї душі й ненавидів гріх. Він просив у молитві не тільки прощення, а й чистоти серця... У Божих обітницях для грішників, які розкаялися, він вбачав доказ того, що буде прощений і прийнятий... “Жертва Богові – зламаний дух; серцем зламаним та

4 упокореним Ти не погордуєш, Боже!" (Псал. 51:18, 19). Хоча Давид і впав, та Господь підняв його...

Давид упокорився і визнав свій гріх, тоді як Саул знехтував докором і зробив своє серце запеклим у нерозкаяності.

Ця історія з Давидового життя... одна з найяскравіших ілюстрацій боротьби та спокус, які випадають на долю людства, а також щирого каяття перед Богом і віри в нашого Господа Ісуса Христа. В усі віки... тисячі дітей Божих, які згрішили і мало не впали у відчай, пригадавши щире каяття та визнання провини Давида, були прийняті Богом... знаходили в собі сили розкаятися і знову стати на шлях Божих Заповідей.

Кожний, хто... визнає власний гріх і розкається, як це зробив Давид, може бути впевнений, що для нього є надія. Господь ніколи не прожене душу, яка щиро кається» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 725, 726).

Запитання для обговорення:

1. Як ми можемо знайти баланс між усвідомленням властивої нам гріховності та потребою в прощенні і водночас жити як прощені сини і дочки Царя Всесвіту?
2. Чому будь-який гріх врешті-решт є гріхом проти Бога? Що означає грішити проти Бога?
3. Що ми можемо сказати невіруючій людині, якій важко зрозуміти, чому постраждали невинні люди, такі як Урія або новонароджений син Давида і Вірсавії? Як ми можемо пояснити любов і справедливість Бога в такій ситуації? Як розуміння Великої боротьби допомагає відповісти на подібні запитання?
4. Чому та з якою метою в Біблії два розділи присвячені цій непривабливій історії про Давида і Вірсавію?
5. Подумайте про те, що гріх розлучає нас із Богом, як сказано в Псал. 51:13, 14. Чи пережили ви щось подібне у своєму житті? Як ви почувалися? Як би ви пояснили когось, що це за розлука й чому вона така болюча? Чому Божа благодать – єдині ліки від провини?

ВДЯЧНІСТЬ БОГУ ЗА ЖИТТЯ

Ендрю Мак-Чесні

Прокинувшись уранці, п'ятнадцятирічна Жізель відчула нездужання. Перш ніж встати з ліжка, вона, як завжди, помолилася: «Дорогий Господи, дякую Тобі за все, що Ти зробив для мене, особливо за те, що я все ще жива».

Щодня Жізель дякує Богові за життя. Коли їй було дванадцять років, вона і її сім'я іммігрували з Руанди до Сполучених Штатів Америки як біженці. На африканській батьківщині життя було досить складним. Батьки відчайдушно намагалися знайти роботу. Їжі в родині було так мало, що Жізель часто голодувала. Тепер вони жили в штаті Джорджія.

Після молитви дівчина вислизнула з ліжка у своїй спальні, що розташовувалася на другому поверсі їхнього невеликого будинку, і обережно спустилася сходами. Жізель відчула сильну слабкість.

– Мамо, я погано почуваюся, – поскаржилася вона.

Мати в цей час розмовляла по телефону, але перервала розмову і сказала:

– Повернися в ліжко, може, тобі стане краще.

Жізель розвернулася, щоб піднятися нагору, і знепритомніла. Останнє, що вона чула, як мама вигукнула її ім'я. Дівчина впала з нижніх трьох сходинок на тверду підлогу.

– Жізель! – закричала мама. – Що з тобою?

Жізель не відповідала. Вона важко дихала й не могла говорити.

Мати продовжувала кликати її, але Жізель не відповідала. Мама попросила старшу дочку принести вентилятор, щоб забезпечити Жізель достатньою кількістю свіжого повітря.

Прохолодне повітря приємно обдувало обличчя Жізель, і їй стало легше дихати.

– Як ти? – запитала мама.

– Тепер уже краще, – відповіла Жізель.

Мама хотіла відвезти дочку в лікарню, але дівчинка запевняла, що з нею все добре. Мама дала їй води. Через деякий час вони все-таки вирушили до лікаря, де дізналися, що причиною непритомності стало виснаження організму.

У той день, перш ніж заснути, Жізель, за своїм звичаєм, помолилася: «Дорогий Господи, дякую Тобі за цей день. Дякую Тобі за все, що ти робиш для нас, особливо за те, що Ти зберіг мені життя».

Пожертви Тринадцятій суботи цього кварталу допоможуть дітям біженців, таким як Жізель, отримати стипендії для навчання в адвентистських школах Північно-Американського дивізіону. Навчання Жізель в адвентистській школі американського штату Джорджія було оплачене з пожертв Тринадцятій суботи 2011 року. Завдяки впливу школи дівчина віддала своє серце Ісусу й уклала з Ним завіт.

«ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ...»

Біблійні тексти для дослідження:

Матв. 11:20–30; 5:5; П. Зак. 18:15;
Гал. 5:1; Вих. 18:13–22; Гал. 6:2.

Пам'ятний вірш:

«Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

«Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!». Яку чудову обітницю дав нам Ісус! Адже хто з нас не відчував себе обтяженим, але не так роботою (хоч і це часто буває), як труднощами та неприємностями, що підносять нам саме життя? Спаситель запевняє нас: Він знає, через що ми зараз проходимо, і може допомогти нам, якщо ми Йому дозволимо.

Запропонувавши нам понести Його тягар, Христос говорить: «Бо Мое яро любе і Мій тягар легкий» (Матв. 11:30). Інакше кажучи, *позбудьтесь ярма й тягаря, що несете (віддайте Мені), і візьміть Моє замість свого, оскільки Моє легше.*

Як ми можемо знайти той спокій, про який говорить Ісус? Адже ми живемо у світі, де, як сказав Господь Адаму після його гріхопадіння, «у поті свого лица ти їстимеш хліб» (Бут. 3:19). Ми пізнали, що означає працювати й нести тягар, занадто важкий, щоб упоратися самотужки.

«Я ЗАСПОКОЮ ВАС»

Прочитайте Матв. 11:20–28. Це найближчий контекст Господнього запрошення: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» Про що повідомляє цей контекст? Як Ісус заспокоює нас? _____

Щоб зрозуміти конкретне висловлювання Ісуса, нам потрібно враховувати контекст, особливо якщо ми хочемо уникнути помилки.

Розділ 11 знаменує собою поворотний момент у Євангелії від Матвія. Він містить докори важливим містам Галилеї – найрізкіші з усіх, які зустрічаються в цьому Євангелії. Ісус говорить прямо, наступає на мозоль; Він спілкується з «неправильними» людьми (Матв. 9:9–13). Його заяви про прощення гріхів є блюзнірськими в очах релігійних лідерів (Матв. 9:1–8).

Ба більше, Ісус промовляє осудливі слова з владою, навіть порівнює людей із Содомом, який вважався (і вважається) місцем крайнього нечестя. «Тож кажу вам, що землі Содомській легше буде в день суду, ніж тобі» (Матв. 11:24).

Напруга зростає. І ось, на піку емоцій, Ісус змінює тему і пропонує істинний спокій. Тільки Він може дати цей спокій, бо «все передав Мені Мій Отець, і ніхто не знає Сина, – тільки Отець; ані Отця ніхто не знає, лише Син – і той, кому тільки бажає Син відкрити» (Матв. 11:27). Здатність Ісуса дати спокій ґрунтується на Його Божественності та єднанні з Отцем.

Перш ніж зняти свої тягарі, ми повинні зрозуміти, що не можемо нести їх самотужки. Більшість із нас не зрозуміє цього доти, доки не усвідомить свого справжнього стану. Запрошення Ісуса ґрунтується на наших реальних потребах.

Його заява в Матв. 11:28 починається з наказової форми дієслова в грецькому оригіналі. «Прийдіть» – це не один із варіантів для вибору, а необхідна умова для отримання спокою. «Прийдіть» означає дозволити стати біля керма нашого життя. Зараз, коли ми можемо легко контролювати багато чого в нашому житті за допомогою смартфонів, іти до Ісуса не є природним напрямком для нас. Для багатьох людей підкоритися – найскладніше в християнському житті.

Ми любимо говорити про все, що Бог робить для нас у Христі, про те, що ми не можемо спасти себе тощо. Усе це правда. Проте врешті-решт ми однаково повинні зробити свідомий вибір «прийти» до Ісуса, що означає підкоритися Йому. Саме тут реальність свободи волі стає центром християнського життя.

Які тягарі ви несете? Як можете навчитися віддавати їх Ісусу і знайти обіцяний Ним спокій, за який Спаситель сплатив безмежну ціну?

Понеділок, 26 липня

«ВІЗЬМІТЬ МОЄ ЯРМО НА СЕБЕ»

Прочитайте Матв. 11:29, 30. Чому Ісус наказує нам взяти Його ярмо відразу ж після того, як запропонував нам віддати Йому наші тягарі та знайти істинний спокій?

За першим дієсловом наказової форми «прийдіть» у Матв. 11:28 ідуть інші два у вірші 29. Дієслова «візьміть» і «навчіться» зосереджують увагу слухачів (і читачів) на Ісусі. Ми повинні взяти Його ярмо та навчитися від Нього.

Близькі взаємини між Богом Отцем і Богом Сином (згадані в Матв. 11:25–27) є великим прикладом, ілюстрацією, що пояснює метафору «ярма» в наведених віршах. Отець і Син трудяться разом, спільно, щоб спасти людство. Хоч «ярмо» – символ підпорядкування і покірності (див. Єрем. 27), це також метафора, що ілюструє спільну мету. Ми беремо Його ярмо і отримуємо від Нього завдання служити для благословення ближніх. Ми не несемо Господнє ярмо самі, а просто злилися з Ним у Його праці, оскільки ярмо Його «любє» і тягар Його «легкий» для нас (Матв. 11:30).

Повеління «навчіться від Мене» повторює цю концепцію. У грецькій мові дієслово «навчіться» пов'язане з терміном «учень». Навчаючись в Ісуса, ми стаємо Його справжніми учнями. Послух і відданість – характеристики учінства.

Яка різниця між «обтяженими» (Матв. 11:28) і тими, що взяли Його ярмо (Матв. 11:29)?

У юдаїзмі слово «ярмо» було звичайною метафорою щодо закону. У Дії 15:10 воно використовується, коли йдеться про закон обрізання. У Гал. 5:1 свобода, запропонована Ісусом,

протиставляється «ярму рабства», тобто Закону як засобу спасіння. Нести тягар з Ісусом – означає бути слухняним і відданим, іти за Ним і брати участь у Його місії. Хоч ми не можемо додати щось до спасіння, яке Ісус здобув для нас на хресті, проте можемо стати Його посланцями й поділитися Благою вісткою з ближніми. Тлумачення Закону Ісусом, як показано в Нагірній проповіді (Матв. 5-7), навіть більш радикальне, ніж фарисейське. Воно вимагає зміни серця й наших мотивів, до того ж ярмо Ісуса любе, а тягар легкий (Матв. 11:30).

**Яка чудова обітниця: «Знайдете спокій своїм душам!»
Чи зазнали ви цього спокою? До чого він подібний? Зосереджуючись на Ісусі та Його обітницях для нас, як ми можемо почати пізнавати Його спокій?**

Вівторок, 27 липня

«Я ЛАГІДНИЙ І ПОКІРНИЙ СЕРЦЕМ»

Сьогодні лагідність не цінується, з покірних сміються. Соціальні мережі навчили нас звертати увагу на гучне, галасливе, дивне, дике та яскраве. Насправді багато світових стандартів протилежні тому, що Бог вважає важливим і цінним.

«Пізнання Істини залежить не стільки від сили інтелекту, стільки від чистоти намірів і простоти серйозної щирої віри. До тих, хто в покорі серця шукає Божественного керівництва, наближаються ангели Божі. Таким людям дається Святий Дух, щоб відкривати їм дорогоцінні скарби Істини» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 59).

Прочитайте Матв. 5:5; 1 Петра 3:4; Ісаї 57:15. Яке визначення ви можете дати словам «лагідність» і «покірність», спираючись на ці тексти? _____

У тексті 2 Кор. 10:1 Павло вказує на «лагідність і покірність» Христа. Лагідність і покірність не є якостями надмірно м'яких, слабавільних, безхарактерних людей, що не вміють відстоювати свою позицію. Ісус не шукав конфліктів і часто уникав їх, бо Його місія ще не була виконана (Івана 4:1-3). Однак коли до Нього приходили з претензіями, Він відповідав твердо, сміливо й водночас ввічливо. В оплакуванні Ісусом Єрусалима напередодні Його розп'яття не було чути криків

прокляття; зі сльозами на очах Він говорив про його жахливе майбутнє спустошення (Луки 19:41-44).

У Новому Завіті Ісус часто зображений як другий Мойсей. Христос звіщає з гори принципи Свого Царства (Матв. 5:1). Чудодійним чином Він забезпечує їжею величезні натовпи людей (Матв. 14:13-21). Книга Чисел 12:3 описує Мойсея як «найлагіднішу» людину з усіх людей на Землі, що луною повторилося в Євангелії від Матвія 11:29. Свідки того, як Ісус нагодував близько «п'яти тисяч чоловік, не рахуючи жінок і дітей», з подивом вигукували: «Він є справжній Пророк, Який має прийти у світ» (Івана 6:14), підтверджуючи пророцтво з П. Зак. 18:15 і роль Мойсея як пророка.

Легідність і покірність Ісуса значно перевершують ті самі якості Мойсея. Адже Він – наш Божественний Спаситель. Хоч Мойсей пропонував віддати своє життя заради спасіння народу (Вих. 32:32), але його смерть не виконала б цього завдання, адже Мойсей сам був грішником і потребував Спасителя, Котрий заплатив би за його гріхи. Ми можемо повчитися у Мойсея, засвоїти уроки з історії його життя, однак не можемо знайти в ньому спасіння.

Нам потрібен Спаситель, Який може заступатися за нас, до того ж не тільки як Посередник, але й як наш Викупитель. Заступництво важливе, але тільки Бог, Який зійшов на хрест як Той, Хто поніс наші гріхи та прийняв на Себе покарання за них, може врятувати нас від юридичних наслідків*, які наші гріхи справедливо накликали на нас. Тому яким би великим Взірцем не був Ісус для нас, усе це було б марним без хреста й воскресіння.

Середа, 28 липня

«БО МОЄ ЯРМО ЛЮБЕ»

Ми вже зауважили, що використання Ісусом слова «ярмо» в Євангелії від Матвія відображає вживання цього терміна в юдаїзмі і що в Новому Завіті воно стосується неправильного розуміння призначення Закону.

Грецьке слово, перекладене як «любє» в Матв. 11:30, може також означати «хороше, добре, приємне, корисне». Бага-

*«Бо заплата за гріх – смерть ...» (Римл. 6:23).

то людей вважає Божий Закон деспотичним, таким, якого важко дотримуватися, а іноді й непотрібним. Як ми можемо допомогти їм побачити красу цього Закону та пробудити любов до Законодавця? _____

Батьки завжди пам'ятають мить, коли їхня дитина зробила свій перший крок. За хитким першим кроком був другий боязкий крок, третій, а потім здебільшого дитина спотикається й падає. Вона може заплакати, набити синець. Однак щойно дитина відчула свободу руху, вона встає і знову намагається йти. Іде, падає, встає, іде, падає, встає. Цей цикл повторюється безліч разів, перш ніж дитина зможе впевнено ходити. І все ж серед спотикань і падінь її горде обличчя урочисто заявляє: «Тату, мамо, я вмю ходити!»

Ходити з Ісусом не завжди легко, але це завжди добре і правильно. Ми можемо спотикатися, навіть упасти, однак здатні встати і продовжувати йти поруч із Ним.

У тексті Гал. 5:1 Павло написав: «Христос визволив нас для свободи, тож стійте в ній і не впрягайтеся знову в ярмо рабства». Що це означає? Як Ісус зробив нас вільними? У чому різниця між ярмом, запропонованим Христом, і «ярмом рабства», від якого нас застерігає Павло?

Ми можемо бути впевнені: говорячи про «ярмо рабства», Павло зовсім не має на увазі послух Божому Законові, Десяти Заповідям. Навпаки, саме завдяки послуху, вірі та розумінню того, що спасаємося не Законом, а праведністю Христа, що нас покриває, ми можемо знайти істинний спокій і свободу.

Чому життя в послуху Божому Законові значно спокійніше, ніж життя в непослуху?

Четвер, 29 липня

«МІЙ ТЯГАР ЛЕГКИЙ»

У Своїй останній заяві в Матв. 11:30 Ісус використовує образ несення тягара: «Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий».

Мойсей був щасливий бачити свого тестя Їтро після того, як Ізраїль залишив Єгипет і перетнув море. Прочитайте Вих. 18:13–22. Що в цьому випадку означає нести тягар з іншою людиною? _____

У тексті Вих. 18:13 ідеться про те, що з ранку до вечора люди приходили до Мойсея на суд. Побачивши це, тесть Мойсея

наполегливо просив зятя створити таку структуру, яка дозволила б йому зосередитися лише на важливих питаннях, доручивши іншим піклуватися про «малі справи». Слово Боже повідомляє, що Мойсей послушався слів Ітро і впровадив зміни, які значно полегшили його життя.

Коли Ісус сказав, що Його тягар легкий, Він хотів нагадати нам: ми можемо покласти на Нього – Того, Хто поніс наші тягарі. Як і Мойсею, нам необхідно усвідомити, що ми маємо потребу в інших, щоб розділити з ними наші тягарі. Зображення Павлом Церкви як тіла Христового в 1 Кор. 12:12-26 – гарна ілюстрація того, який вигляд може мати розподіл тягаря. Ми маємо потребу у функціональному тілі, здатному понести будь-яку ношу. Нам потрібні ноги, руки, плечі, м'язи та сухожилля, щоб нести вантаж.

Прочитайте Гал. 6:2. Як несення тягарів одне одного допомагає нам виконати Закон Христа? _____

Безпосередній контекст цього вірша може допомогти нам зрозуміти цю істину. У Гал. 6:1 Павло навчає: якщо брат чи сестра впаде в якийсь переступ, ми духом лагідності повинні допомогти виправитися такій людині (адже Ісус сказав у Євангелії від Матвія 11:29, що Він лагідний). У цьому випадку понести тягар іншого означає допомогти людині побачити Божественну благодать, щоб той, хто збився зі шляху, міг духовно відновитися. В іншому випадку це означає допомогу одне одному, коли ми страждаємо від життєвих негараздів. Грецький термін «тягар» може стосуватися важкого вантажу або каменя, нагадуючи про те, що всі ми несемо тягар і всім нам потрібні ті, хто розділить його з нами. Розподіл тягаря – це запропонована Богом церковна діяльність, що вимагає м'якості й виховує співчуття.

Згадайте, коли востаннє хтось допомагав вам нести тягар, від якого ви страждали. Чому це було важливо для вас? Чий тягар можете тепер понести ви?

П'ятниця, 30 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Якщо ви вважаєте вашу працю занадто важкою, якщо ви скаржитеся на труднощі й випробування, якщо ви говорите, що у вас немає сили протистояти спокусі, що ви не можете

перемогти своє роздратування і що християнське життя дуже важке, будьте впевнені – ви не несете ярмо Христа, ви несете ярмо іншого пана» (Е. Уайт. Виховання дітей. С. 267).

«Постійне пильнування, ревне посвячення, засноване на любові, необхідні, проте вони лише тоді прийдуть природно, коли душа через віру буде збережена Божою силою. Ми не можемо зробити нічого, абсолютно нічого, щоб заслужити Боже благовоління. Ми не повинні покладатися на себе і свої добрі діла; але коли ми помиляємося, відчуваючи себе гріховними істотами, приходимо до Христа, ми можемо знайти спокій у Його любові. Бог прийме будь-кого, хто приходить до Нього, цілком покладаючись на заслуги розп'ятого Спасителя. Любов виливається в серце. Це не екзальтація почуттів, а неминуща спокійна довіра. Будь-який тягар стає легким, а ярмо, що накладається Христом, є любим. Обов'язок стає радісною, а жертва – приємною. Шлях, який раніше здавався похмурим, висвітлюється яскравими променями Сонця Праведності. Ось що значить простувати в світлі Господньому» (Е. Уайт. Віра і діла. С. 38).

Запитання для обговорення:

1. Чи пам'ятаєте ви мить вашого простування з Ісусом, коли ви нарешті довірилися й підкорилися Йому? Розкажіть про цей момент у класі та приділіть особливу увагу причині, з якої ви підкорилися Йому.
2. Вдумайтесь в молитву Ісуса в Матв. 11:25–27 та обговоріть у своєму класі, як ми знаходимо пізнання благодаті. Що Бог приховує від премудрих і розумних, але відкриває немовлятам?
3. Як ми практично можемо допомогти ближнім, яким важко нести свій тягар, прийти до Ісуса і знайти спокій?
4. Зупиніться докладно на ідеї «бути лагідним і покірним серцем». Невже це добре для самооцінки людини? Хіба ми не повинні бути задоволені собою, особливо ті, хто бореться з невпевненістю в собі? Як Голгофський хрест і те, що він символізує, можуть допомогти нам зрозуміти ці слова Ісуса? Тобто, дивлячись на хрест, чому ми повинні визнати, що лагідність і покірність – це справді необхідне нам ставлення до ближніх?

БЕЗПЕРЕРВНА МОЛИТВА

Ендрю Мак-Чесні

Сім'я Нін Сінг прибула до Сполучених Штатів Америки як біженці з М'янми. Обидві її доньки дуже хотіли навчатися в адвентистській школі.

Це бажання стало молитовним проханням восьмирічної Лунь, коли вся сім'я вранці і ввечері збиралася для сімейного богослужіння. «Господи, будь ласка, допоможи нам, – молилася дівчинка. – Ми так хочемо навчатися в адвентистській школі! Якщо Ти теж хочеш цього, допоможи нам».

Нуам, молодшій сестрі Лунь, було п'ять років, але вона так само, як і її старша сестра, ревно молилася: «Будь ласка, Боже, допоможи нам».

Їхня мати-одиначка Нін хотіла б, щоб її діти навчалися в адвентистській школі, але вона не розмовляла англійською, не вміла водити машину, у неї не було роботи і грошей для оплати навчання Лунь.

Через якийсь час у Нін почався сильний головний біль. Потім біль поширився на ліву руку й на весь лівий бік тіла. Згодом вона втратила зір у лівому оці.

Жінка була в розпачі. Вона часто плакала. Як, перебуваючи в такому стані, вона буде піклуватися про дочок, не кажучи вже про те, щоб відправити їх до адвентистської школи? Плачучи, вона читала Біблію і молилася: «Боже, будь ласка, дай відповідь на мою молитву, зроби чудо».

Поступово біль вщух, і зір повернувся. Нін запропонували роботу на складі. Пастор відвіз її на співбесіду. Коли її взяли, колеги підвозили її на роботу та додому. Потім вона сама навчилася водити машину. Однак зарплата була дуже скромною, тому Лунь закінчила перший навчальний рік у державній школі.

Нуам досягла шкільного віку, і восени вона мала піти в перший клас. Обидві дівчинки продовжували молитися. Коли почався новий навчальний рік, вони пішли в державну школу, але продовжували палко молитися: «Боже, допоможи нам, будь

ласка. Пошли добрих багатих людей, які могли б оплатити наше навчання. Ми хочемо вивчати Біблію в школі, ми хочемо краще пізнати Тебе».

Через три тижні Нін зателефонував друг-адвентист. «Пожертви Тринадцятої суботи можуть допомогти покрити витрати на навчання ваших дівчаток в адвентистській школі. Вони зможуть розпочати навчання з наступного тижня», – сказав він.

Лунь застрибала від щастя. «Дякую Тобі, Господи! – вигукнула вона. – Ти можеш усе! Ти почув наші молитви! Ми любимо Тебе, Боже, і прославляємо Тебе!»

Нуам заплакала. «Невже це правда? – запитала вона себе. – Невже Бог справді відповів на наші молитви?»

У перший день занять в новій школі дівчатка прокинулися дуже рано, о 5:30 ранку. Вони з нетерпінням дивилися у вікно, чекаючи, коли під'їде шкільний автобус.

«Господь милостивий до мене і моєї сім'ї, – говорить Нін. – Він піклується про нас і дуже любить нас».

Дякуємо вам за пожертви Тринадцятої суботи 2011 року. Вони допомогли оплатити навчання дочок Нін в адвентистській школі. Пожертви цього кварталу також допоможуть оплатити навчання дітей біженців в адвентистських школах Північно-Американського дивізіону. Дякуємо вам за щедрі пожертви.

ВІДНАЙДЕНИЙ СПОКІЙ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 34; Євр. 11:17–22; П. Зак. 4:29;
1 Івана 3:1, 2; Бут. 39; Ефес. 6:1–13.

Пам'ятний вірш:

«Тож ви, любі, заздалегідь знаючи про це, стережіться, щоб не були ви зведені оманю безбожних і не відступили від своєї непохитності, але зростаєте в благодаті й пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і нині, і в день вічний! Амінь» (2 Петра 3:17, 18).

Юнак пильно вдивлявся в горизонт і нарешті побачив їх. Він шукав своїх братів кілька днів. Коли підійшов, розмахуючи руками і кличучи їх, його зустріли зовсім не з розпростертими обіймами. Насправді брати хотіли вбити його. Якби не Рувим, то, можливо, на цьому б історія і закінчилася. Рувим переконав інших кинути брата в рів, у якому не було води. Проте незабаром Юда придумав новий план, як позбутися брата і заодно трохи заробити, продавши його торговцям, що проходять повз них.

Ось вам приклад дисфункціональної сім'ї!

Ми вибираємо в житті багато чого, але не нашу сім'ю. Ніхто не досконалий, ні в кого з нас немає ідеальних сімей та ідеальних взаємин. Деякі з нас насолоджуються благословенними стосунками з батьками, братами, сестрами та іншими членами сім'ї, котрі відображають любов Бога. Але багато хто змушений миритися з тим, що є далеким від ідеалу: сімейні взаємини часто складні й болючі, через що ми неспокійні, ображені й несемо тягар емоційного багажу, який часто перекладаємо на інших.

Як ми можемо знайти Божий спокій у цій сфері нашого життя? Цього тижня ми звернемося до історії Йосипа та його сім'ї, щоб побачити, як діє Бог, даруючи зцілення й емоційний спокій, незважаючи на дисфункціональні сімейні взаємини.

Неділя, 1 серпня

ДИСФУНКЦІОНАЛЬНІ СІМ'Ї

Йосип знав про дисфункціональні сім'ї. Їхня історія почалася ще з його прадіда й прабабусі – Авраама і Сарри. Коли Сара зрозуміла, що безплідна, вона переконала Авраама увійти до її служниці Агар. Щойно Агар завагітніла, почалося суперництво. Ізмаїл та Ісак, які вирости в такій атмосфері, перенесли цю напругу і в свої сім'ї. Ісак завжди віддавав перевагу Ісаву, а Яків усе життя намагався заслужити любов і повагу батька. Пізніше Якова обманом змусили одружитися на двох сестрах, які не мали злагоди між собою і змагалися в народженні дітей, навіть надавши своїх служниць, щоб ті народжували дітей Якову.

Розгляньте один інцидент, детально описаний в Бут. 34. Який удар наніс цей випадок по емоціях всієї родини (зокрема і юного Йосипа), а також по їхніх взаєминах з навколишніми народами? _____

Суперництво між матерями поширилося і на дітей, які вирости готовими сваритися й битися. Старші брати Йосипа, щойно подорослішали, вбили всіх чоловіків у місті Сихем. Первородний брат Рувим продемонстрував вищість і непокору своєму старому батькові, вчинивши перелюб зі служницею Рахілі – Білгою, матір'ю декількох дітей Якова (Бут. 35:22). Юда, старший брат Йосипа, прийняв свою невістку, що овдовіла, за блудницю, і зрештою вона народила від нього близнюків (Бут. 38).

Яків підлив масло у вогонь усіх цих сімейних непорозумінь тим, що любив Йосипа понад усіх синів і продемонстрував це, подарувавши йому дорогий яскравий одяг (Бут. 37:3). Родина патріарха могла б скласти серйозну конкуренцію будь-якій неблагополучній сім'ї.

Як ви думаєте, чому Авраам, Ісак і Яків перераховані як герої віри в Євр. 11:17–22, незважаючи на безлад у їхніх сімейних стосунках? _____

Представники Божої віри часто не виправдовують своїх власних очікувань і сподівань Бога. Ці мужи перераховані в розділі 11 Послання до євреїв не через свої безладні сімейні стосунки, а всупереч їм. Вони дізнавались, часто на власному гіркому досвіді, що таке віра, любов і довіра Богу, борючись із сімейними проблемами.

Які сімейні недоліки ви успадкували? Як підпорядкування себе Господу і ходіння Його шляхами може допомогти виправити ці недоліки?

Понеділок, 2 серпня

ВИБІР НОВОГО НАПРЯМКУ

Йосип несе із собою біль, складні взаємини й тривогу під час своєї подорожі до Єгипту, де він має бути проданий у рабство. Це не була спокійна мандрівка. Юнак не міг стримати сліз.

«А тим часом Йосип разом із тими, кому він тепер належав, прямував до Єгипту. Караван рухався в південному напрямку до кордонів Ханаану, і хлопчик здалеку міг навіть бачити пагорби, серед яких розташувалися намети його батька. У самотності та невимовному горі він гірко заридав, згадавши люблячого батька. І знову в його уяві постала сцена, що мала місце в Дотаїні. Юнак бачив навіжених братів, відчував на собі їхні люті погляди. У його пам'яті ще звучали дошкульні образи у відповідь на його відчайдушні благання. Від думки про майбутнє в нього завмирало серце. Яка ж зміна відбулася в його житті — улюблений син став нікчемним, безпорадним рабом! Що чекало на нього в чужій країні — самотнього, без друзів і близьких? На якийсь час Йосипом оволоділо безнадійне почуття горя й страху...

Тоді подумки Йосип звернувся до Бога свого батька. З дитинства він був навчений любити й боятися Його. Не раз у наметі батька він чув розповідь про видіння, яке бачив Яків, коли залишив свій дім як вигнанець і втікач... Тепер усі ці дорогоцінні повчання ясно постали в його пам'яті. Йосип вірив, що Бог його батьків залишиться і його Богом. Тієї хвилини він повністю віддав себе Господеві. Хоронитель Ізраїлю не залишив його в землі вигнання» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 213, 214).

У деяких культурах надають особливого значення ролі суспільства, народу в тих чи інших процесах, а в інших культурах схильні підкреслювати роль окремої особистості. Ми знаходимо баланс між цими двома принципами в Писанні, де ясно звучить заклик як до особистого, так і до колективного посвячення Богу. Йосип починає знаходити спокій у своїх взаєминах, прийнявши особисте рішення слідувати за Богом.

Що говорять наведені тексти про особисте посвячення?

П. Зак. 4:29; І. Нав. 24:15; 1 Пар. 16:11; Псал. 14:1; Прип. 8:10; Ісаї 55:6.

Щоб знайти спокій, кожен із нас повинен прийняти особисте рішення іти за Богом. Навіть якщо наші предки були духовними гігантами, їхня віра й духовність не передаються генетично. Пам'ятайте, у Бога є тільки діти, але немає онуків.

Чому так важливо щодня, навіть кожен мить, робити вибір на користь посвячення себе Богу? Що відбувається, коли ми цього не робимо?

Вівторок, 3 серпня

ФОРМУВАННЯ ПРАВИЛЬНОЇ САМООЦІНКИ

Якщо Йосип і плекав якісь надії на втечу та повернення додому, то вони зруйнувалися біля кордонів Єгипту, де він був перепроданий в одну знатну сім'ю. У Бут. 39:1 сказано: «Купив його Потіфар, царедворець фараонів, начальник царської сторожі, муж-єгиптянин, з руки ізмаїльтян, що звели його туди». Юнак відразу ж занурився в незнайомі мову та культуру.

Сім'я та сімейні взаємини мають вирішальне значення для формування нашої самооцінки. Йосип виріс, вважаючи себе особливим – старшим сином улюбленої дружини батька (Бут. 29:18). Він був улюбленцем батька, тільки йому батько справив гарне квітчасте вбрання (Бут. 37:3, 4).

Але ким він був тепер? Рабом, якого за бажанням можна купити або продати. Подивіться, як стрімко й кардинально змінилася його ситуація. Подивіться, як швидко життєві обставини обернулися проти нього.

Справді, Йосип засвоював урок, який ми всі змушені осягнути. Якщо наша самооцінка залежить від думки інших людей про нас, то може статися, що з нас грубо пожартують і ми будемо дуже збентежені. Адже не всі прийматимуть нас такими, якими ми є, і гідно оцінюватимуть. Замість цього нам потрібно формувати власну самооцінку на підставі того, що думає про нас Бог, як Він бачить нас, а не на підставі нашої нинішньої ролі.

Як Бог дивиться на кожного з нас? Ісаї 43:1; Мал. 3:17; Івана 1:29; 15:15; Римл. 8:14; 1 Івана 3:1, 2. _____

Бог дивиться на кожного з нас через призму благодаті. Він бачить у нас потенціал, красу й талант, які ми навіть не можемо собі уявити. Зрештою, Він був готовий померти за нас, щоб ми могли отримати можливість стати тими, ким були створені. Показуючи нам нашу гріховність і високу ціну, сплачену за викуплення, Голгофський хрест також відкриває нашу значимість і цінність для Бога. Незалежно від того, що думають про нас інші або навіть що ми думаємо про себе, Бог любить нас і прагне звільнити не тільки від влади гріха, але й від його наслідку – вічної смерті. Тому ключове запитання завжди одне і те саме: як ми реагуємо на реальність Божої любові, явленої в Ісусі Христі?

Багато людей радить нам любити себе такими, якими ми є, і приймати себе без критики. Чому це насправді самообман? Чому так важливо, щоб наша цінність виходила ззовні, від Того, Хто створив нас і знає наш справжній потенціал?

Середа, 4 серпня

ПОБУДОВА ВЗАЄМИН БОЖИМ ШЛЯХОМ

Історія Йосипа в Єгипті починається добре. Він довірив себе Богу, і Господь благословляє його. У домі Потіфара Йосип піднімається на такі висоти, які навіть не міг собі уявити.

У чому проявляються Божі благословення в житті Йосипа? Які взаємини Йосипа з ближніми? Бут. 39:1-6. _____

Йосип добре жив у згоді з Потіфаром, і його взаємини з персоналом дому й на полі теж здаються гарними. Проте насувається біда. Хтось у будинку неспокійний.

З якою проблемою у взаєминах зіткнувся Йосип? Як він вирішив упоратися із цією проблемою? Бут. 39:7-10.

У Йосипа виникла проблема з дружиною Потіфара. Можливо, нам слід переформулювати: у дружини Потіфара була проблема. Для неї інші люди – це речі, якими можна маніпулювати й користуватися. Вона хоче «використати» Йосипа, котрий був «гарного стану та вродливого вигляду» (Бут. 39:6). Біблія рідко згадує фізичні риси людей, тому що Бог сказав: «Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік-бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). У цьому випадку приваблива зовнішність Йосипа здається радше перешкодою, ніж перевагою в його прагненні до чистоти й вірності Божим принципам.

Незважаючи на наполегливість цієї нечестивої жінки, Йосип робить те, що, здавалося б, призведе до небажаних результатів. Він застосовує біблійні принципи взаємин до всіх, і до дружини Потіфара також. Біблійні принципи стосунків не старомодні, і це можуть підтвердити всі, хто постраждав від наслідків гріха.

Біблійна розповідь свідчить, що це була не одноразова спокуса. Дружина Потіфара переслідувала його знову і знову (Бут. 39:10). Йосип намагався пояснити своє рішення (Бут. 39:8, 9), але безуспішно.

Йосип розуміє, що не може контролювати вибір інших. Однак він вирішує жити, любити і ставитися до ближніх так, щоб цим прославляти Бога. Він навчився жити в присутності Господа. Це знання допомогло йому протистояти спокусам.

Чи намагалися ви застосовувати біблійні принципи в усіх ваших взаєминах, навіть тоді, коли інша людина веде нечесну гру? Як це спрацювало? Прочитайте Матв. 5:43-48. Чому важливо жити саме так?

Четвер, 5 серпня

НАОДИНЦІ З ВЕЛИКОЮ БОРТЬБОЮ

Як ми знаємо із цієї історії (Бут. 39:11-20), Йосип постраждав через своє принципове рішення. Його кидають до в'язниці. Як власність Потіфара, Йосипа могли вбити на місці без будь-яких запитань. Потіфар, очевидно, не повірив

дружині, але повинен був захистити свою репутацію, вживши заходів. І все ж, незважаючи на жахливі обставини, Писання повідомляє: «Господь був із Йосипом» (Бут. 39:21).

Життя на планеті Земля несправедливе. Добро не завжди винагороджують, а зло не завжди відразу карають. Однак є добра вістка: Йосип може знайти спокій навіть у в'язниці, тому що Бог із ним. В ув'язненні він міг би роздумувати про несправедливість свого становища, відсторонитися й навіть відмовитися від Бога.

Чим займається Йосип у в'язниці? Як він ставиться до людей навколо? Бут. 39:21-40:22. _____

В ув'язненні Йосип має справу з реальністю. Він знайомиться, спілкується, допомагає іншим, хоча взаємини в тюрмі далекі від ідеалу. Йосип не боїться просити про допомогу і стати вразливим. Він звертається з проханням про допомогу до чашника, якому витлумачив його сон.

Яку загальну картину правильних взаємин зображує Павло в Ефес. 6:1-13? _____

Наші взаємини – мініатюрне відображення багатовікової Великої боротьби між Богом і дияволом. А це означає, що немає ідеальних стосунків. Проте кожні взаємини повинні мати динаміку зростання, і сатана зацікавлений у тому, щоб використовувати всі наші стосунки, особливо найближчі, у своїх інтересах, щоб нашкодити й порушити волю Божу щодо нашого життя. Ми можемо бути вдячні за те, що не залишені вести ці битви наодинці. Слово Боже встановлює принципи взаємин. Божа обітниця дати нам мудрість (Якова 1:5) поширюється також на наші стосунки. Як Бог був із ним, так Він буде з нами завжди, особливо коли наші взаємини ускладнюються.

Подумайте про обітницю Бога в Якова 1:5 і помоліться про мудрість у ваших взаєминах. Яким чином ви можете прагнути бути відкритими до спонукань Святого Духа, коли спілкуєтеся з людьми?

П'ятниця, 6 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Щодо спокуси Йосипа Еллен Уайт написала: «Ось приклад усім поколінням, що живуть на Землі... Бог буде справжнім По-

мічником, а Його Дух – щитом. Оточені навіть найсуворішими спокусами можуть звернутися до Джерела сил, щоб протистояти спокусам. Напад на моральність Йосипа був настільки лютим і з такою силою, що ще трохи, і він би зламався. Але як своєчасно і твердо він чинив опір... Він довірив свою репутацію й інтереси в руки Бога. Хоч Йосип тимчасово постраждав, аби підготуватися, щоб обійняти важливу посаду, Бог надійно охороняв репутацію Йосипа, очорнену нечестивою обвинувачкою, а потім, свого часу, дав засяяти його репутації. Бог навіть в'язницю зробив шляхом до його піднесення. Добročесність згодом винагороджується. Страх Божий, що покривав серце Йосипа, як щит, спонукав його бути вірним і чесним щодо пана й відданим Богу. Він зневажав невдячність, яка могла б привести його до зловживання довірою свого господаря, хоча той міг ніколи не дізнатися про цей факт» (Е. Уайт. Дух пророцтва. Т. 1. С. 132).

Запитання для обговорення:

1. Якщо ми номінальні християни, це не допоможе нам знайти спокій у наших взаєминах. У чому різниця між номінальним віруючим й істинно віруючим?
2. Сестра Х. щойно приєдналася до Церкви. Вона одружена з невіруючим. Вона любить свого чоловіка, але йому не подобаються зміни, що відбуваються в ній. Грунтуючись на біблійних принципах, що б ви порадили вашому новому члену Церкви?
3. Лев Толстой писав: «Усі щасливі сім'ї схожі одна на одну; кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму». Усі сім'ї тією чи іншою мірою неблагополучні, бо ми всі народилися від грішників і кожен вступає в сімейні стосунки зі своїм «багажем». Як може кожен із нас завдяки Божій милості прагнути слідувати біблійним принципам любові, прощення, несення тягаря тощо, щоб принести зцілення в наші сімейні стосунки?
4. Буває, справи у людей і їхніх сімей ідуть прекрасно, і раптом стається трагедія. Чому в такі миті важливо триматися за віру, хапатися за обітниці Слова Божого? Чому нам так важливо бути духовно готовими до важких часів навіть тоді, коли в нас усе добре?

«ГОСПОДИ, ПОШЛИ МЕНІ СТО ДОЛАРІВ»

Ендрю Мак-Чесні

Залишаючи свій дім в Салемі, штат Орегон, вісімнадцятирічний студент Роман Кардуелл помолився дуже простою молитвою: «Господи, якщо Ти пошлеш мені сто доларів, я витрачу їх на бездомних людей».

У Романа, студента очного відділення, було не так уже й багато грошей. Про свою ранкову молитву він нікому не розповідав.

У той же день Роман поїхав до супермаркету, узяв візок і пішов з ним рядами магазину. Він узяв упаковку рогаликів, поклав її у візок, потім пройшов далі і взяв упаковку соусу до рогаликів. Раптом він завмер від подиву: на дні візка лежала новенька стодоларова купюра. Роман кілька разів моргнув, аби переконатися, що йому це не ввижається, і взяв купюру в руки. На купюрі красувався напис: «БЕННІ».

«Бенні» – широко відома і водночас таємнича особистість Салема. Протягом багатьох років хтось, називаючи себе «Бенні», ходив по місцевих магазинах, залишаючи стодоларові купюри у візках і кошиках або за товарами на полицях магазину. Невідомий благодійник завжди залишав на грошах ім'я «Бенні». За загальними підрахунками, «Бенні» таким чином залишив близько 50 000 доларів.

Щойно Роман вийшов із магазину, він зателефонував своєму батькові й розповів про ранкову молитву та несподівану відповідь на неї.

«Чого найбільше потребують безпритульні?» – запитав Роман у батька. – Я хочу щось купити для них саме зараз».

Його батько, Дейл Кардуелл, зрадів цьому. Він звершує пасторське служіння у Відділі соціального служіння Церкви християн адвентистів сьомого дня в місті Салемі, і більша частина членів його церкви – бездомні люди.

«Ми бачимо чудеса щодня, служачи бандитам, бездомним і знедоленим людям», – говорить Дейл.

У нього виникає багато запитань до Бога. Хто залишив гроші у візку? Яким чином саме цей візок потрапив до рук Романа? Чи спонукав Господь «Бенні» зробити це в потрібний час і в потрібному місці? А якби Роман попросив тисячу доларів? А якби кожен із нас просив Бога про щось безкорисливо?

У Посланні Якова 4:2, 3 написано: «Ви прагнете – і не маєте... не маєте, тому що не просите; просите й не одержуєте, бо не на добро просите, а щоб розтратити на ваші пристрасті».

У той час як Роман і його батько допомагають знедоленим у Салемі, частина пожертв Тринадцятої суботи допоможе біженцям, які перебувають на межі виживання на території Північно-Американського дивізіону. Кожен із вас може стати тим самим «Бенні».

СПОКІЙ, ВЗАЄМИНИ ТА ЗЦІЛЕННЯ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 42:7-20; Матв. 25:41-46; Бут. 42:21-24;
45:1-15; Луки 23:34; Бут. 50:15-21.

Пам'ятний вірш:

«А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживлення» (Бут. 45:5).

Одного чоловіка звинуватили у зґвалтуванні жінки. З усіх затриманих для впізнання в поліції вона вказала саме на нього. Хоча докази ставили його провину під сумнів, жінка була непохитна: винен саме Джонні.

Отже, Джонні потрапив до в'язниці й 14 років відсидів за злочин, якого не скоював. Тільки коли дані ДНК підтвердили його невинність, ця жінка, Джоанна, усвідомила свою жахливу помилку.

Вона хотіла зустрітися з Джонні після його звільнення. Що можна було очікувати від чоловіка, що страждав довгі роки, при зіткненні лицем до лиця з жінкою, котра зруйнувала його життя?

Джоанна очікувала на нього в кімнаті. Коли він зайшов і вони подивилися одне одному в очі, жінка розридалася.

«Джонні просто нахилився і взяв мене за руки. Він подивився на мене і сказав: “Я прощаю тебе”. Я не могла в це повірити. Переді мною був той самий чоловік, якого я ненавиділа і якому бажала лише смерті. Проте він сказав мені, тій, що заподіяла йому стільки зла, що прощає мене! Тільки тоді я почала розуміти, що таке благодать. І тільки тоді почала зцілюватися і знаходити справжній спокій».

Протягом цього тижня ми будемо вивчати урок про прощення і про те, що воно може зробити для неспокійних людських сердець.

Неділя, 8 серпня

ЗУСТРІЧ ІЗ МИНУЛИМ

Нарешті справи у Йосипа налагодилися. Після витлумачення снів фараона (Бут. 41) він не лише вийшов із в'язниці, але й став прем'єр-міністром Єгипту. Йосип одружений, має двох синів (Бут. 41:50–52). Сховища Єгипту наповнені зерном, і вже почався передбачений ним голод. І ось одного разу в Єгипет прибули Йосипові брати.

Прочитайте в Бут. 42:7–20 про першу зустріч Йосипа з його братами. Навіщо він розіграв увесь цей сценарій? Чого Йосип домагався під час першої зустрічі? _____

Йосип мав владу й міг помститися братам, навіть не виправдовуючись. Однак замість помсти Йосип піклується про їхні сім'ї, які залишилися вдома. Він турбується про свого батька. Чи живий він? А може, його дисфункціональна сім'я залишилася вже без патріарха? А що з його братом Веніямином? Чи не опинився Веніямин, розрада та відрода батька, у такому самому становищі, як і колись Йосип? Невже брати направили свої небезпечні ревності і проти Веніямина? Тепер у Йосипа є можливість подбати про цих вразливих рідних людей, і він це робить.

Застосування біблійних принципів у наших взаєминах не означає, що ми завжди можемо або повинні миритися з насильством і образою. Кожен із нас дорогоцінний у Божих очах. Ісус заплатив на хресті нескінченно величезну ціну за кожного з нас.

Чому Ісус так близько до серця бере образливе і зневажливе ставлення до людей? Матв. 25:41–46. _____

Усі ми куплені кров'ю Ісуса й належимо Йому. Кожний, хто ображає когось, нападає на власність Ісуса.

Ні сексуальне, ні емоційне чи фізичне насильство ніколи не повинні бути питанням виключно сімейних стосунків. Це не просто приватна справа родини, яку вирішують тільки

всередині її кола. Воно вимагає допомоги та втручання ззовні. Якщо ви або хтось із членів вашої родини зазнає жорстокого поводження, будь ласка, зверніться по допомогу до надійного фахівця.

Які біблійні принципи вам необхідно застосувати до складних сімейних стосунків, які можуть бути зараз?

Понеділок, 9 серпня

РОЗГОРТАННЯ СЦЕНАРІЮ

Йосип уже пробачив своїх братів. Нам не відомо, коли саме він їх простив, але, очевидно, задовго до їхнього прибуття до Єгипту. Йосип ніколи б не досяг успіху в Єгипті, якби не пробачив, бо, найімовірніше, гнів і гіркота роз'їли б його душу та зруйнували його взаємини з Господом.

Декілька досліджень, присвячених жертвам трагедій, що сталися з вини інших, виявили факт: для людей, які пережили найжахливіші страждання, прощення відіграло ключову роль у зціленні та поверненні до нормального життя. Без прощення ми залишаємося жертвами. Прощення пов'язане більшою мірою з нами, ніж з нашими кривдниками.

Хоча Йосип уже пробачив своїх братів, він не хоче допустити, щоб ті сімейні стосунки, які він залишив у сухому рові в Дотаїні, продовжувалися надалі. Він повинен побачити, чи змінилося щось.

Що почув Йосип? Бут. 42:21-24. Що він дізнався про своїх братів?

Їхнє спілкування відбувається через перекладача, тому брати Йосипа не знають, що він розуміє їх. Йосип чує сповідь своїх братів. Раніше брати думали, що, позбувшись Йосипа, вони звільняться від його «доносів» на них батькові. Вони вважали, що їм уже не доведеться терпіти його розповіді про сні або спостерігати, як він насолоджується роллю батьківського улюбленця. Однак брати не знайшли спокою, навпаки, усі ці роки мучилися докорами сумління. Їхній учинок призвів до занепокоєння і паралізуючого страху перед Божою відплатою. Йосипу стало шкода братів. Він заплакав, побачивши, як вони тепер страждали.

Йосип знає: голод триватиме ще кілька років, тому на-полягає, щоб вони привели із собою Веніямина наступного разу, коли прийдуть по хліб (Бут. 42:20). Він також тримає в заручниках Симеона (Бут. 42:24).

Побачивши, що Веніямин живий-здоровий, він влаштовує бенкет, на якому спеціально демонструє особливу прихильність до Веніямина (Бут. 43:34), щоб виявити, чи збереглася у них колишня заздрість. Брати не виявляють жодних ознак ревності, але Йосип знає, наскільки вони можуть бути хитрими. Адже вони колись обманули ціле місто (Бут. 34:13); він також упевнений, що брати сказали неправду своєму батькові і про його долю (Бут. 37:31–34). Тому Йосип вирішує влаштувати їм ще одну серйозну перевірку (Бут. 44).

Прочитайте Бут. 45:1–15. Що цей уривок повідомляє нам про почуття Йосипа до своїх братів і про його прощення? Які уроки ми маємо засвоїти із цієї історії?

Вівторок, 10 серпня

ПРОБАЧИТИ Й ЗАБУТИ?

Пробачення визначається як готовність відмовитися від свого права на образу, осуд і помсту щодо кривдника або групи людей, які чинять несправедливо. Сімейний психолог, доктор Мерилін Армор працювала з людьми, котрі пережили Голокост, маючи на меті з'ясувати, як ці люди сприймали все, що відбулося з ними. Ось що вона пише: «Сама ідея прощення – усвідомлена дія жертви. Це не те, що стається випадково».

Пробачення не означає, що не буде ніяких наслідків. Прощення не означає, що кривдникові дозволено продовжувати ображати. Навпаки, пробачення означає, що ми передаємо нашу образу й бажання помститися в руки Божі. Інакше гнів, гіркота, обурення й ненависть лише погіршать зло, заподіяне нам кривдником.

Що відбувається з нами, коли ми прощаємо інших? Поміркуйте над текстами Матв. 18:21–35.

Безсумнівно, щоб навчитися прощати, необхідно зрозуміти, що ми були прощені у Христі. Ми всі згрішили не тільки проти інших людей, але і проти Бога.

Будь-який гріх є гріхом проти нашого Господа і Творця; і все ж в Ісусі ми можемо просити про цілковите прощення всіх наших гріхів не тому, що заслуговуємо цього, ні, але тільки завдяки Божій милості до нас. Щойно ми зможемо досягнути цю священну істину, щойно зможемо зробити це прощення нашим власним, щойно зможемо випробувати на собі реальність Божого прощення, тоді зможемо почати відпускати і пробачати іншим. Ми прощаємо не тому, що інші цього заслуговують, а тому, що самі отримали від Бога прощення, якого потребували. Крім того, як часто ми самі заслуговуємо прощення?

Отже, Йосип дав братам другий шанс для поліпшення сімейних стосунків. Тут немає образ, нема вороття до того, що сталося в минулому.

Майже неможливо почати в родині все заново, якщо кожен із нас стає фахівцем у заподіянні одне одному якомога більшої шкоди. Та Йосип реагує не так. Здається, він хоче залишити минуле позаду й рухатися вперед з любов'ю і прийняттям. Якби Йосип вчинив інакше, ця історія мала б інше завершення, не таке щасливе.

«Блаженні, кому прощені беззаконня і кому покриті гріхи. Блаженна людина, якій Господь не зарахує гріха!» (Римл. 4:7, 8). Який текст цитує Павло та завдяки Кому ця чудава обітниця стала для нас доступною? Як вона повинна вплинути на наше ставлення до тих, хто завдав нам болю?

Середа, 11 серпня

ПРАКТИКА ПРОЩЕННЯ

Аби пробачити, я повинен визнати, що мені боляче. Можливо, це важко зробити, оскільки іноді ми схильні намагатися поховати свої почуття, а не працювати з ними. Визнавати перед Богом свої нехристиянські почуття невдоволення й навіть гніву – це нормально. Ми бачимо їхнє неодноразове зображення в книзі Псалмів. Я можу вільно розповісти Господу про те, що мені не сподобалося, про те, як зі мною обійшлися, і чому це мене засмучує або злить.

В Йосиповій історії ми бачимо, що він плаче, коли знову бачить братів і переживає деякі почуття зі свого минулого.

Що молитва Ісуса на хресті відкриває нам про час для прощення? Луки 23:34.

Ісус не чекав, коли ми попросимо у Нього пробачення. Нам не потрібно чекати, доки наш кривдник вибачиться перед нами. Ми можемо прощати інших, не чекаючи, доки вони приймуть наше прощення.

Прочитайте тексти Луки 6:28 і Матв. 5:44. Відповідно до цих віршів, як ми повинні ставитися до наших кривдників?

Прощення, як і любов, починається з вибору, а не з почуття. Ми можемо зробити вибір пробачити, навіть якщо наші емоції не погоджуються з таким рішенням. Господь знає, що ми не можемо своїми силами зробити цей вибір, але Богу «все можливо» (Марка 10:27). Ось чому нам сказано молитися за тих, хто нас ображає. Можливо, наш кривдник уже й помер, але ми все ще можемо молитися про здатність пробачити його.

Безперечно, прощати не завжди легко. Завдані нам біль і шкода можуть бути руйнівними, ми можемо бути стражденими, покаліченими, зламаними. Зцілення прийде, якщо ми дозволимо, але зрощування в собі гіркоти, гніву й обурення зробить зцілення важчим або взагалі неможливим.

Хрест – найкращий приклад того, чого коштувало Самому Богу пробачити нас. Якщо Господь зробив це заради нас, прекрасно знаючи, що дуже багато людей все ж відкине Його, тоді й ми можемо навчитися прощати.

Кого вам потрібно пробачити – нехай навіть не заради тієї людини, але заради вас самих?

Четвер, 12 серпня

ВІДНОВЛЕННЯ СПОКОЮ ПІСЛЯ ПРОЩЕННЯ

Нарешті сім'я Йосипа прибула до Єгипту. У цій родині більше немає темних таємниць. Його брати, найімовірніше, зізналися, що продали Йосипа, коли пояснювали батькові, що син, якого він вважав убитим, тепер прем'єр-міністр Єгипту.

Відновити взаємини не завжди можна, і не завжди це доцільно. Проте це не означає, що ми не можемо пробачити. Можливо, ми не зможемо обніматися і плакати з нашим

кривдником, проте можемо висловити своє прощення усно або в листі. А потім необхідно зробити все від нас залежне, щоб позбутися болю. Можливо, якийсь біль залишиться назавжди, але принаймні ми можемо йти шляхом зіллення.

Прочитайте Бут. 50:15–21. Про що турбуються брати Йосипа і чому? Що цей страх говорить про них самих? _____

Брати Йосипа прожили в Єгипті сімнадцять років (Бут. 47:28), але коли Яків помер, вони почали побоюватися, що Йосип помститься їм. Вони знову усвідомили, наскільки жорстоко обійшлися зі своїм братом. Йосип знову запевнив їх у своєму прощенні, тепер уже після смерті батька. Імовірно, після цього нагадування стало добре не лише братам, але і Йосипу.

Якщо рана глибока, нам, можливо, доведеться прощати багато разів. Коли в пам'яті спливають спогади про погане, нам потрібно негайно звернутися до Бога в молитві і зробити вибір знову пробачити.

Прочитайте Бут. 50:20. Як цей вірш допомагає хоча б частково зрозуміти бажання Йосипа пробачити своїм братам гріх, учинений проти нього? _____

Йосип твердо вірив, що його життя було частиною великого Божого плану зі спасіння тодішнього світу від голоду, а потім він повинен був допомогти своїй родині виконати Божу обітницю стати великою нацією. Розуміння того, що Бог обернув усі злі плани його братів на добро, допомогло Йосипу пробачити їх.

Історія Йосипа мала щасливе завершення. А якщо кінець якоїсь іншої історії буде не таким щасливим? Що тоді? Чи можна стверджувати, що однаково настане щасливе завершення (нехай і довгоочікуване), коли буде знищений гріх, закінчиться Велика боротьба й будуть розв'язані всі питання? Як ця надія може допомогти нам правильно реагувати на неідеальні фінали історій?

П'ятниця, 13 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Як Йосипа власні брати продали язичникам, так і Христос був проданий своїм найзапеклішим ворогам одним зі своїх учнів. Як Йосип був незаконно звинувачений та ув'язнений

через свою непорочність, так і Христос був зневажений і відкинутий, бо Його праведне, саможертвоне життя стало докором для грішника; хоч на Ньому не було жодної вини, Він був засуджений на підставі фальшивого свідчення. Терпіння й покірливість, з якими Йосип зносив несправедливість та утиски, його готовність прощати, благородство, виявлене до своїх жорстоких братів, уособлюють покірність Спасителя, Котрий без нарікань зносив злобу і знуцання нечестивих, а також Його прощення не тільки Своїх убивць, а й усіх, хто приходить до Нього, визнаючи власні гріхи й шукаючи прощення» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 239, 240).

«Дух непростення не можна виправдати нічим. Хто не виявляє милосердя до інших, той показує, що сам не є учасником Божої вибачної благодаті. Завдяки Божому прощенню серце грішника пригортається до великого серця Безмежної любові. Потік Божественного співчуття зливається в його душу, а від нього – і в душі інших. Ніжність і милість, виявлені Христом у Його дорогоцінному житті, будуть виявлені і в житті тих, що стали учасниками Його благодаті» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 251).

Запитання для обговорення:

1. Хтось одного разу сказав: «Непростення – отрута, яку випиває людина, сподіваючись, що помре інший». Що означає цей вислів?
2. Якою була мета всіх ретельно продуманих планів Йосипа, які він втілював перш, ніж відкритися братам? Що це принесло йому і його братам?
3. Начальник дому Йосипа був посвячений у деякі плани щодо братів (див., наприклад, Бут. 44:1-12). Як досвід прощення впливає на тих, хто просто спостерігає?
4. «Бог завжди веде Свій народ шляхом, який вони вибрали б для себе самі, якби мали змогу бачити кінець від початку та споглядати славу мету праці, котру виконують разом із Ним» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 224, 225). Розмірковуючи над цією цитатою, подумайте про своє життя. Як розуміння цієї істини може допомогти нам витримати й подолати багато випробувань у нашому житті?

ПРИГОТУЙСЯ ЗУСТРІТИ БОГА СВОГО

Джессіка Себухар Етуелл

Удома, у Бангкоку, до мене підійшов мій шестирічний син Ашер. «Мамо, я хочу роздавати листівки», – сказав він.

Розпитавши його, я зрозуміла, що він хоче розповсюджувати невеликі буклети тайською мовою під назвою «Лист любові від Ісуса». Моє серце радісно забилося, коли я зрозуміла, що мій маленький хлопчик хотів поділитися своєю любов'ю до Ісуса. Але п'ятниця була не найкращим днем для цього. Через обмеження пандемії COVID-19 люди залишалися по домівках, мало хто виходив, до того ж я готувалася до суботи.

У суботу під час ранкової молитви я згадала про прохання Ашера й відчула спонукання піти з ним роздавати буклети. Але я цього не зробила.

Увечері того ж дня ми з подругою дивилися суботнє богослужіння в записі. Один проповідник завершив свою проповідь закликком, цитуючи Еллен Уайт: «Ми як віруючі у швидкий Прихід Христа повинні нести таку вістку: “Приготуйся до зустрічі Бога свого!” (Амоса 4:12)» (Служителі Євангелія. С. 56). І я подумала: «Це саме те, чим я хочу поділитися з тайцями».

У неділю вранці я відкрила в телефоні додаток «Твори Е. Уайт», щоб прочитати Ранкові читання. І знаєте, що я прочитала? Той самий уривок, у якому була цитата з Амоса 4:12: «Приготуйся до зустрічі Бога свого».

За сніданком Ашер із тугою дивився на мене. Я пообіцяла йому, що, незважаючи ні на що, він буде роздавати листівки. Після того як він вивчив уривок із книги Амоса 4:12, ми вийшли з дому.

Ми з чоловіком Брайаном повинні були розвезти мало-забезпеченим людям свіжий хліб із пекарні, що розташована в Центрі впливу, який ми допомогли створити, коли приїхали до Бангкока зі штату Вашингтон, США, 2014 року. Зазвичай

під час доставки Ашер катається на велосипеді неподалік від будівлі Центру, але цього разу він заявив, що буде дуже зайнятий. «Я піду роздавати листівки», – сказав син.

Так почалася наша прогулянка завдовжки в півтора кілометра. Ашер підходив до всіх, кого бачив, і говорив тайською, вручаючи буклети: «Приготуйся до зустрічі Бога свого». Незважаючи на всі обмеження через COVID-19, ніхто не зміг відмовити цьому рішучому хлопчикові.

Через дві години ми повернулися додому, наш син був у захопленні. Він роздав сто листівок. «Я хочу робити це кожен день», – заявив він, усміхаючись.

Бог щиро бажає, щоб велике місто Бангкок і жителі інших великих міст світу були готові до Його Приходу. Ми як віруючі в близький Прихід Христа повинні нести вістку: «Приготуйся до зустрічі Бога свого».

Ця розповідь відображає ще одне завдання Стратегічного плану Всесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня «Ось я, – пошли Ти мене» (в ЄАД – «ЙДЕМО РАЗОМ»): «Зростання чисельності членів Церкви завдяки особистому та суспільному євангелізму з метою цілковитого залучення кожного члена Церкви до євангельського й соціального служіння». Щоб дізнатися більше про Стратегічний план, перейдіть на сайт за посиланням IWillGo2020.org.

ЗВІЛЬНЕНІ ДЛЯ СПОКОЮ

Біблійні тексти для дослідження:

Марка 2:1-12; 1 Цар. 18; 19:1-8; Матв. 5:1-3;
Ісаї 53:4-6; 2 Цар. 2:11.

Пам'ятний вірш:

«Господь моє світло й спасіння моє, – кого буду боятись? Господь – то твердиня мого життя, – кого буду лякатись?» (Псал. 27:1).

Багато людей, з якими Ісус зустрічався у Своему земному служінні, були хворими, іноді навіть при смерті. Вони прагнули до Ісуса, бажаючи знайти зцілення і звільнення від своїх страждань, і завжди отримували те, про що просили. Іноді Ісус просто промовляв слово, і вони повністю одужували. Часом Він торкався хворих, і вони дивовижним чином зцілялися. А бували випадки, коли Спаситель відсилав страждальців і зцілення відбувалося в дорозі. Ісус зціляв чоловіків, жінок, дітей, євреїв, не євреїв, багатих, бідних, простих людей. Найгірші вияви прокази і сліпоти не були для Нього проблемою. Ба більше, Він зціляв навіть тих, кого здолала найстрашніша «хвороба» – смерть.

Цього тижня ми розглянемо два дуже різних приклади зцілення. В одному з них чоловік був настільки хворий, що не міг самостійно прийти до Ісуса. Симптоми його хвороби були очевидні. В іншому випадку явні, видимі симптоми були відсутні. В обох випадках зцілення відбулося в Божий час і Божим шляхом.

Вивчаючи тему заспокоєння від болю і страждань, ми також поміркуємо над запитанням, яке всі ми ставили певної миті

нашого християнського життя. Іноді наші молитви про зцілення залишаються без відповіді. І що тоді? Як нам тоді знайти спокій?

Неділя, 15 серпня

ЦІЛЮЩИЙ СПОКІЙ

Під час хвороби ми повинні приділяти час відпочинку. Нам необхідний як фізичний, так і розумовий відпочинок, щоб зміцнити свій організм.

Іноді ми відчуваємо симптоми захворювання, яке не є небезпечним для життя, наприклад, застуди або мігрені. Ми просто лежимо й намагаємося не думати про всі справи, які нам слід зробити.

Однак коли хвороба потенційно небезпечна для життя, ми не спимо й непокоїмося через результати медичного обстеження. Тоді починаємо ставити запитання: чому? Невже наш нездоровий спосіб життя нарешті наздогнав нас? Може, це від наркотиків, які ми вживали 20 років тому? Можливо, причина в зайвій вазі, яку ми набрали за останні кілька років? Чи, може, це Бог карає нас за таємний гріх, про який ніхто не знає?

Прочитайте Марка 2:1–4. Що сталося? _____

Причина захворювання цієї людини нам відома. З книги «Бажання віків» (С. 267–271) ми дізнаємося про її минуле. Причиною паралічу було гріховне життя, і духовні експерти провели пряму лінію від причини до наслідку. Хворий накликав на себе хворобу своїми гріхами, а ліків від неї не було.

Ставлення до подібних випадків дуже типове. Ми часто зациклені на пошуках винного. Учинив злочин — повинен за нього заплатити. Якщо десь стається аварія, на винуватця треба подати до суду. Однак покладання провини на хворого не приносить йому зцілення.

Початковий задум Бога не передбачав хвороб і страждань. Хвороба прийшла на нашу планету тільки з появою гріха. Господь дає нам рекомендації для здоров'я, щоб ми могли вже тепер насолоджуватися найкращою якістю життя. Однак поки ми живемо у грішному світі, у нас ніколи не буде стовідсоткового здоров'я, як би старанно ми не дотримувалися принципів здорового способу життя.

Добра вістка полягає в тому, що Бог може дати нам спокій, незважаючи на те, хворі ми чи здорові, чи є наша хвороба результатом наших дій, чиєсь халатності, наших генів або просто побічним ефектом життя в грішному світі. Бог знає, як дати нам спокій.

Коли хтось захворіє, не слід починати з пошуку винних. Однак чому розуміння причини хвороби в деяких випадках може бути вирішальним кроком до зцілення й одужання?

Понеділок, 16 серпня

УСУНЕННЯ ПРИЧИНИ ХВОРОБИ

Паралізованого спустили перед Ісусом, і всі погляди були звернені до Нього. Чи захоче Христос зцілити явного грішника? Чи промовить слово осуду щодо його хвороби?

Як Ісус зцілює паралізованого? Що Він робить насамперед? Марка 2:5-12. _____

Оскільки ми часто не знаємо про хворобу, доки не помітимо її симптомів, то часто думаємо про недугу лише як про симптоми. Ми вважаємо, що позбутися симптомів – це і є зцілення. Ісус підходить до хвороби інакше. Він знає корінь усіх страждань і хвороб, тому насамперед бажає звільнити людину від нього.

У випадку з паралізованим, замість того щоб негайно лікувати явні наслідки його хвороби, Ісус звертається до того, що найбільше турбує людину. Паралізований відчуває важкість своєї провини й розлуки з Богом сильніше, ніж страждає від симптомів хвороби. Людина, що перебуває у Божому спокої, здатна витримати будь-які фізичні страждання, що можуть наздогнати її у хворому гріхом світі. Отже, Ісус дивиться прямо в корінь і спочатку дарує прощення.

Релігійні лідери шоковані, чуючи, як Ісус промовляє слова прощення. У відповідь на їхні невисловлені звинувачення Ісус ставить запитання.

Прочитайте Марка 2:8, 9. Який виклик Ісус кидає книжникам? Яку проблему Він розв'язує насправді? _____

Слова взагалі цінуються мало, але не у випадку, коли говорить Бог. Могутнім словом Бога все було створено (Бут. 1).

Хоч ми не можемо побачити прощення, воно коштує дорого. Прощення коштувало життя Сина Божого. Усе інше вторинне. Аби продемонструвати силу і реальність прощення, Ісус зцілює паралізованого.

Бог бажає вилікувати нас спочатку зсередини. А потім Він іноді вирішує дарувати нам негайне фізичне зцілення, як у випадку з паралізованим, а часом, щоб отримати фізичне зцілення, нам доведеться чекати ранку воскресіння. У будь-якому разі наш Спаситель хоче, щоб ми знайшли спокій, упевнені в Його любові, благодаті і прощенні вже зараз, навіть у наших стражданнях.

Як ми можемо знайти спокій і мир, навіть якщо на наші молитви про зцілення немає відповіді, принаймні зараз?

Вівторок, 17 серпня

УТЕЧА

За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), найбільш поширене у всьому світі захворювання, від якого щорічно страждає понад триста мільйонів осіб, не завжди має видимі симптоми. Депресія є основною причиною непрацездатності в усьому світі та значною складовою глобального тягаря хвороб.

На жаль, у християнстві намагаються не говорити про депресію, оскільки її можна розглядати як ознаку відсутності віри. Зрештою, хіба християни не повинні завжди бути сповнені радості, щастя, миру, достатку? Отже, чи не є депресія ознакою того, що в наших взаєминах із Богом щось не так?

Більшість людей знає, що це неправда. Навіть християни, вірні християни, часом можуть боротися з депресією, особливо після травматичної події, і це не є ознакою нестачі віри або довіри до Бога. Можна, наприклад, прочитати книгу Псалмів і побачити біль, страждання й муки, яких зазнавали вірні Богу люди.

Іноді депресія повільно й тихо опановує нами, і ми впізнаємо її тільки тоді, коли вона вже затискає свої лещата. Часом вона швидко вражає після події, що сильно виснажує нас емоційно чи фізично. Наприклад, вірний Божий пророк Ілля був цілковито виснажений емоційно й фізично після подій на горі Кармел.

У 1 Цар. 18 ідеться про те, що у відповідь на молитву Ілля Господь створив чудеса – послав із небес вогонь, а потім дощ, який поклав кінець трирічній посусі. Чому ж Ілля відреагував на загрозу Єзавелі втечею? 1 Цар. 19:1-5.

Ілля пережив дуже виснажливі 24 години. Цей досвід у поєднанні із загрозою смерті призводять до депресії. Крім того, Ілля перебував там, де були знищені 850 пророків Ваала, можливо, деякі з них – його власною рукою (1 Цар. 18:40). Така подія, нехай навіть за праве діло, може легко привести очевидців до травматичного стресу, а учасників і поготів.

Отже, Ілля тікає. Іноді ми тікаємо до холодильника, намагаючись ошчасливити себе так. Часом намагаємося втекти від емоційного виснаження за допомогою сну. Іноді в нашому прагненні втекти шукаємо нові стосунки, нову роботу. А часом «ховаємо» себе у великій кількості роботи, невідкладних справ і зустрічей, щосили намагаючись утекти від того, що забирає нашу радість і спокій. Багато людей також використовують ті чи інші «ліки» у спробах заглушити свій біль. Однак зрештою все це лише маскує симптоми, не розв'язує проблеми та часто тільки посилює її.

Середа, 18 серпня

ЗНАДТО ВТОМЛЕНИЙ, АБИ БІГТИ

Ілля дуже втомився, аби бігти далі. Тоді він знову молиться. Ця молитва дуже відрізняється від тієї наповненої вірою молитви, на яку Бог відповів на горі Кармел (1 Цар. 18:36, 37) перед священниками і пророками Ваала, членами двору і простими людьми. Це проста коротка молитва відчаю.

У 1 Цар. 19:4 Ілля заявляє, що він не кращий за своїх батьків. Що це означає?

Коли Ілля врешті-решт зупиняється, його охоплює почуття провини. Він усвідомлює, що його втеча поклала край тому, що могло б відкрити великі можливості для реформації в Ізраїлі. Ілля розуміє, що розчарував тих, хто має потребу в ньому. І він безсилий щось змінити. Тому у хворобливий момент самоаналізу, добре знаючи історію свого народу, Ілля бачить себе таким, яким він є насправді.

Побачити себе такими, якими ми є, – це може виявитися болючим відкриттям для будь-кого із нас, чи не так? Як же ми повинні бути вдячні за обітницю, що у Христі Бог бачить нас, грішників, такими, Яким Він бачить Ісуса! Хіба ми можемо сподіватися на щось більше, ніж на набуття праведності Христа через нашу віру? (Див. Филп. 3:9).

Проте депресія може втягнути нас у темний вир ненависті до себе. І часом ми починаємо думати, що єдиний вихід – смерть.

Схоже, так було і з Іллею. Він каже: «Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!» (1 Цар. 19:4).

Блага вістка полягає в тому, що великий Цілитель не засуджує Ілля. Бог краще від нас розуміє, із чим ми стикаємося в боротьбі з депресією.

«У той час не може бути видимих доказів того, що Спаситель звертає Своє лице до нас із любов'ю та милосердям, але насправді це так. Його рука простерта над нами з любов'ю та сердечною ніжністю, хоча ми можемо й не відчувати Його видимого дотику» (Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 96).

Бог знає та розуміє, що нам належить «дорога тяжка» (1 Цар. 19:7), але іноді змушений чекати доти, доки ми не перестанемо тікати. Тоді Він може втрутитися.

Іноді ті, хто тоне, настільки спантеличені, що відбиваються від рятувальника. Тоді рятувальник повинен відплисти й чекати, доки жертва не знепритомніє.

Які надію і розраду ви можете знайти в наведених текстах: Псал. 34:19; Матв. 5:1-3; Псал. 73:26; Ісаї 53:4-6?

Четвер, 19 серпня

СПОКІЙ І НАВІТЬ БІЛЬШЕ

Бог знає, що втеча втомила Ілля, що він більше стомився емоційно, ніж фізично, оскільки ніс на собі величезний тягар провини. Як Ісус учинить із паралізованим через багато років, так Бог учинить з Іллею, знімаючи з нього всю провину й даруючи йому спокій. Нарешті той може виспатися й набратися сил.

Ми б могли подумати, що це кінець історії, але ні. Божий спокій – не одноразове явище. Вхідження в Божий спокій пов'язане зі зціленням – поступовим позбавленням від нега-

тивних стереотипів мислення й руйнівних звичок. Господь не прискорює зцілення.

Прочитайте 1 Цар. 19:5-8. Куди тепер прямує Ілля й навіщо?

Після відпочинку Ілля знову біжить, але цього разу Бог змінює напрямок. Він розуміє, що життя в грішному світі може призвести і призводить до депресії. Він розуміє наше спонукання бігти, але хоче перенаправити нас. Спаситель бажає, щоб ми, замість використання руйнівних для нас механізмів виживання, бігли до Нього. І щойно ми почнемо бігти до Нього, Господь почне вчити нас прислухатися до «тихого лагідного голосу» (1 Цар. 19:12), що дарує спокій.

В Іллі не було сили підвестися й вирушити назустріч Богові. Господь дає силу для цієї зустрічі й обіцяє краще майбутнє.

Коли Ілля лежав під кущем ялівцю і просив собі смерті, він вважав, що його найкращі дні позаду.

Прочитайте 1 Цар. 19:15, 16 і 2 Цар. 2:11. Що ще було приготовано пророку Іллі?

Бог знав, що кращі дні Іллі ще попереду. Пророк отримує зцілення, коли навчиться підлаштовувати своє життя під Божий ритм і приймати Його спокій. Ще залишалися царі, яких треба було помазати, і наступник, якого потрібно було обрати. Господь уже знав, що Єлисей стане для Іллі ніби рідним сином. Він також знав, що завдяки вірі Іллі знову буде сходити вогонь із неба (2 Цар. 1:10). Іллю чекає не смерть під кущем ялівцю через відчай і безвихідь, а подорож у вогненній колісниці в небесний спокій.

Чого нас може навчити історія Іллі? Чому, незалежно від того, наскільки нам погано, ми однаково повинні шукати силу Божу та не здаватися?

П'ятниця, 20 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Обставини нашого життя постійно змінюються, а з ними змінюється і наш досвід. Ці зміни викликають у нас або душевний підйом, або смуток. Зміна обставин не може змінити Боже

ставлення до нас. Він учора, сьогодні і навіки Той Самий; і Він просить нас беззастережно довіряти Його любові» (Е. Уайт. В Небесних оселях. С. 120).

«Постійно дивіться на Христа, з вірою підносячи Йому тихі молитви, вдаючись до Його сили незалежно від того, що ви відчуваєте. Ідіть уперед, упевнені, що кожна ваша молитва піднеслася до престолу Божого і буде почута Тим, Чий обітниці непорушні. Ідіть призначеним вам шляхом, славлячи Бога в серці своєму, навіть якщо вас гнітить тягар турбот і печалей. Я кажу вам це, бо знаю: світло прийде, радість з'явиться, хмари і туман розсіються. І ми перейдемо з гнітючого світу тіні й мороку в осяйний світ Його Божественної присутності» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 2. С. 242).

Запитання для обговорення:

1. Часто дуже важко допомогти людині, котра страждає на психічні розлади або депресію. Як ваша громада може більш ефективно служити людям, що страждають від депресії?
2. Нам часто важко бути відкритими й чесними перед Богом. Прочитайте уважно кілька псалмів, і ви побачите, наскільки відкритими та чесними були біблійні автори перед Богом. Як ми можемо створити атмосферу відкритості й чесності в нашій місцевій громаді?
3. Коли ми стикаємося з депресією, молитися нелегко. Обговоріть силу заступницької молитви за тих, хто не може молитися за себе.
4. Чому так важливо пам'ятати, що віра – це не почуття? Якщо ми пригнічені, розчаровані, налякані або стурбовані, це не означає, що нам не вистачає віри чи довіри до Бога. Це означає тільки те, що зараз ми пригнічені, розчаровані, налякані і стурбовані, як і всі люди в тій чи іншій ситуації. Як нам осягнути, що в такі миті звернення у вірі до Бога має вирішальне значення, як би важко це не здавалося?
5. Яку велику надію ви можете почерпнути з історії про паралізованого, особливо якщо ваш гріховний спосіб життя став причиною вашої хвороби й немочі?

КРАЩЕ, НІЖ ІГРАШКИ

Ендрю Мак-Чесні

У понеділок у школі декілька друзів зібралися навколо Мераї.

– Що ти робиш після школи? – запитав один.

– Можна ми прийдемо до вас додому погратися? – запитав інший.

Мерая заперечливо похитала головою.

– Сьогодні у мене дуже багато справ, – сказала вона.

Дев'ятирічна Мерая була дуже зайнятою дівчинкою. Вона жила в Понд-Інлет, невеликому містечку, розташованому на острові Баффінова Земля на Канадському Арктичному архіпелазі. Щодня вона ходила до школи, робила уроки, допомагала батькам. У суботу її сім'я вдома читала Біблію та дивилася проповіді онлайн.

Однак друзі Мераї дуже хотіли з нею гратися. У вівторок діти знову оточили її. У четвер і п'ятницю повторилося те саме.

– Коли ж ми зможемо прийти до тебе погратися? – запитала її подруга.

– Як щодо суботи? – запитала інша. – У тебе має бути час у суботу.

Очі Мераї загорілися.

– Приходьте в суботу, будемо разом вивчати Біблію, – запропонувала вона.

Її друзі зніяковіли. Вони ніколи раніше не читали Біблію, але дуже хотіли проводити час із Мераєю, тому прийняли її пропозицію.

У суботу дехто з друзів прийшов до неї додому. Коли Мерая читала Біблію, друзям було ніяково й незручно, адже вони ніколи раніше не читали цю книгу й не чули про Бога. Вони зніяковіли ще більше, коли батько Мераї увімкнув богослужіння онлайн. Вони ніколи не чули проповіді й не розуміли, про що говорить проповідник. Коли проповідь закінчилася, друзі попросили Мераю пояснити почуте.

– Що він мав на увазі, коли сказав це? – запитала одна подруга.

– Що означали ці слова? – запитала інша.

Мерая спробувала пояснити. Здавалося, друзі її зрозуміли.

У понеділок у школі інші однокласники запитали друзів Мераї, що вони робили в неї вдома в суботу. «Ми читали про Бога в Біблії», – відповіла одна з подруг. «А ще ми дивилися і слухали проповідь», – додала інша.

Однокласники Мераї ніколи не читали Біблію й не знали, що таке проповідь, і їм захотілося дізнатися про це більше. Друзі Мераї розповідали про те, про що самі недавно дізналися. Мерая, слухаючи їхню розмову, усміхалася. Вона була дуже рада, що однокласники зацікавилися Біблією! Після цієї розмови дівчинка щосуботи зустрічала однокласників у своєму домі!

Частина пожертв Тринадцятої суботи цього кварталу допоможе відкрити Центри впливу, щоб ділитися вісткою спасіння на території Нунавут, Канада, де живе Мерая. Дякуємо вам за щедри пожертви.

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 1; Вих. 20:8-11; 16:14-31;
П. Зак. 5612-15; Псал. 92; Ісаї 58:13.

Пам'ятний вірш:

«І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив,
бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку,
чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:3).

Хто може уявити собі, який вигляд має процес творіння – світла серед темряви, океанів, наповнених життям, птахів, що раптово злітають? А надприродне створення Адама і Єви? Ми не здатні осягнути, як Бог це зробив.

Однак потім, після такого активного творіння, Бог звернув Свою увагу на дещо інше. На перший погляд воно не здавалося таким видовищним, як кити, що стрибають, або птахи з різнокольоровим пір'ям. Господь просто створив день, сьомий день, а потім зробив його особливим. Ще до того, як людство занурило себе в напружене життя, Бог встановив знак як засіб збереження пам'яті. Господь хотів, щоб цей день став для нас часом, коли ми зупиняємося та неквапливо радіємо життю. Днем, щоб «бути, а не робити», радіти траві, повітрю, звірам, воді, людям, але найбільше – Творцеві будь-якого доброго дару.

Його запрошення залишилося в силі навіть після того, як перша пара була вигнана з Едену. І щоб це запрошення могло витримати випробування часом, Бог від початку вплив його в тканину часу.

Протягом цього тижня ми будемо вивчати чудове запрошення Бога входити в динамічний спокій знову і знову кожен сьомий день.

ПОЧАТОК СПОКОЮ

«На початку Бог створив...». Господь Бог каже – і з'являється створене. Світло відокремлює день від ночі; твердь (небо) і вода з'являються на другий день; суша, моря та рослинність – на третій. Творець формує базові часові й географічні межі, а потім заповнює їх протягом наступних трьох днів. Світила керують небом вдень і вночі. На відміну від легенд більшості давніх культур, біблійна розповідь про творіння ясно дає зрозуміти, що Сонце, Місяць і зірки не є божествами. Вони з'являються тільки на четвертий день і підкоряються слову Творця.

Опис Мойсеєм п'ятого і шостого днів (Бут. 1:20-31) сповнений життя і краси. Птахи, риби, наземні тварини – усі вони заповнюють підготовлений Богом простір.

Як Бог оцінив усю творіння? Бут. 1:1-31. _____

Господь створив не просто якийсь простір, а ідеальне місце для проживання. Землю наповнює безліч істот. Немов приспів до пісні, що запам'ятовується, після завершення кожного дня Бог повторює: «Добре».

Чим відрізняється створення людини від створення всього іншого світу? Бут. 1:26, 27; 2:7, 21-24. _____

Господь нахиляється й починає ліпити з порошу земного. Створення людини за образом і подобою Бога – наочний урок єднання і близькості. Творець схиляється і вдихає життя в ніздрі Адама, і він стає «живою душею». Створення Єви особливим чином, з ребра Адама, додає ще один важливий елемент до тижня творіння. Шлюб – частина Божого задуму для людства, священна довіра й партнерство між *їш* і *їшша*, чоловіком і жінкою.

І ось тепер, у шостий день, коли Бог оглядає все створене Ним, приспів звучить трохи інакше: «Вельми добре» (Бут. 1:31).

Лише подумайте, наскільки радикально біблійна історія творіння відрізняється від того, чого вчить людство, відкидаючи Слово Боже. Про що це нам говорить? На-

скільки нам потрібно покладатися на Слово Боже для розуміння істини?

Понеділок, 23 серпня

ПОВЕЛІННЯ ВІДПОЧИВАТИ

Творіння «вельми добре», однак воно ще не завершене. Воно закінчиться Божим спокоєм та особливим благословенням сьомого дня, суботи. «І поблагословив Бог день сьомий, і його освятити, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:3).

Субота – невід’ємна частина Божого творіння. По-суті, це кульмінація творіння. Господь творить спокій і створює такий простір для суспільства, де людство (у ті дні – перша сім’я, Адам і Єва) могло припинити свої повсякденні справи та відпочити поруч зі своїм Творцем.

На жаль, гріх увійшов у цей світ і все змінив. Більше немає прямого спілкування з Богом. Замість цього – важка праця, слабкі й дисфункціональні стосунки, болючі пологи тощо – довгий перелік нещастя, який ми всі добре знаємо, бо живемо в занепадому світі. Однак серед усього цього Божа субота залишається незмінним символом творіння, надії та обітници про наше відновлення. Якщо людям був потрібен суботній спокій ще до гріхопадіння, то наскільки більше потрібен після нього?

Через багато років, коли Бог звільнив Своїх дітей із рабства в Єгипті, Він знову нагадав їм про цей особливий день.

Прочитайте Вих. 20:8-11. Що цей уривок повідомляє нам про важливість суботи та її зв’язок із творінням?

За допомогою цієї заповіді Бог закликає нас пам’ятати про наше походження. Усупереч думці багатьох, ми не є випадковим продуктом холодних, байдужих і сліпих сил. Навпаки, ми – істоти, створені за образом Божим. Ми створені для спілкування з Господом. Неважливо, що до ізраїльтян ставилися, як до нікчемних рабів. Щосуботи вони особливим чином були покликані пам’ятати, хто вони насправді: істоти, створені за образом Самого Бога.

«Оскільки субота – пам'ятник творіння, то вона є свідченням любові та сили Христа». (Е. Уайт. Бажання віків. С. 281).

Подумайте про те, наскільки важлива доктрина про створення світу за шість буквальних днів. Адже Бог наказує нам присвячувати одну сьому частину нашого життя щотижня, без винятку, спогадові про цю подію! Навіть тільки цей факт указує, наскільки нам необхідно пам'ятати про наше справжнє походження, описане в книзі Буття.

Вівторок, 24 серпня

НОВІ ОБСТАВИНИ

Після 40 років блукань пустелею виросло нове покоління, яке погано пам'ятало єгипетське рабство або зовсім не знало його. У них був інший життєвий досвід, не такий, як у їхніх батьків. Нове покоління неодноразово було свідком невіри батьків, і тому їм теж довелося поневірятися пустелею доти, доки покоління батьків не вимерло.

У цих людей була перевага мати святилище в центрі свого табору. Вони могли бачити хмару, що стоїть над скинією і вказує на присутність Бога. Коли підіймалася хмара, вони знали, що час збирати речі та йти за нею. Хмара, яка давала вдень тінь, а вночі світло й тепло, була постійним нагадуванням про Божу любов і турботу про них.

**Що служило нагадуванням народу про суботній спокій?
Вих. 16:14–31.**

На противагу популярній теології, ці вірші доводять, що поведіння про сьомий день, суботу, випереджало Божий Закон, даний на Синаї.

Особлива, дарована Богом їжа щодня нагадувала про те, що Творець забезпечує Своє творіння необхідним. Вельми відчутним чином Господь задовольняв їхні потреби. Кожен день відбувалося диво з їжею, яка з'являлася, а потім, коли піднімалося сонце, зникала. Та коли дехто спробував залишити частину їжі до ранку, вона зіпсувалася й у ній завелися черви. А ось зібраного щоп'ятниці вистачало на два дні, і все, що залишалося на суботу, було надзвичайно свіжим.

Мандрівний Ізраїль мав святилище, де відбувалося служіння, а в книгах Левит і Числа були записані всі закони й постанови. Проте літній Мойсей скликає всіх ізраїльтян, повторює їхню історію і знову зачитує дані Богом закони (див. П. Зак. 5:6-22).

Нарешті нове покоління було готове увійти в землю Обітовану. В Ізраїлі повинна була відбутися зміна керівництва, і Мойсей хотів переконатися, що це покоління пам'ятатиме, хто вони і яка їхня місія. Він не бажав, щоб вони повторили помилки своїх батьків. Тому вождь повторює Божі закони. Згадуються Десять Заповідей, щоб нове покоління, готове завоювати Ханаан, не забуло їх.

У нашому особистому досвіді Другий прихід Ісуса відбується не пізніше, ніж через кілька миттєвостей після нашої смерті. Тому Його повернення завжди близьке, можливо, навіть ближче, ніж ми собі уявляємо. Як дотримання суботи нагадує нам не лише про те, що Бог зробив для нас, але і про те, що Він зробить для нас, коли повернеться?

Середа, 25 серпня

ІНШИЙ ПРИВІД ДЛЯ ВІДПОЧИНКУ

Ізраїль отаборився на східному боці Йордану. Вони вже оволоділи землями Ога, царя башанського, і Сигона, царя аморейського (П. Зак. 4:44-47). І знову у вирішальну мить Мойсей скликає Ізраїль і нагадує їм, що укладений на Сінаї завіт був не тільки для їхніх батьків, але й для них самих. Потім він повторює Десять Заповідей для їхнього ж блага.

Порівняйте Вих. 20:8-11 і П. Зак. 5:12-15. Знайдіть відмінності у формулюванні однієї і тієї самої заповіді про суботу.

У тексті Вих. 20:8 ця заповідь починається словом «пам'ятай». Текст П. Зак. 5:12 починається зі слова «пильной». Слово «пам'ятай» з'являється трохи пізніше в самій заповіді (П. Зак. 5:15). У цьому вірші сказано: ізраїльтяни повинні пам'ятати, що були рабами. Хоч нове покоління виросло вільним, проте всі вони теж народилися б у рабстві, якби не дивовижне спасіння. Заповідь про суботу повинна була нагадувати їм, що Той Самий Бог, Який усе створив, брав участь і в їхньому звільненні: «І будеш пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському

краї, і вивів тебе Господь, Бог твій, звідти сильною рукою та витягненим раменом» (П. Зак. 5:15).

Ця істина відповідала ситуації, коли ізраїльтяни стояли на кордоні землі Обітованої вдруге, приблизно через сорок років після того, як перше покоління зазнало страшної поразки. Друге покоління було таке саме безпорадне в завоюванні цієї землі, як і їхні батьки, коли виходили з Єгипту. Їм потрібен був саме цей Бог, Який діяв «сильною рукою та витягненим раменом».

Отже, субота набуває ще одного виміру. Оскільки Бог – Визволитель, Ізраїль повинен дотримуватися суботнього дня (П. Зак. 5:15).

Звичайно, тема творіння не зникла із заповіді про суботу в П. Зак. 5, незважаючи на іншу мотивацію. Певною мірою звільнення Ізраїлю з Єгипту – це вихідна точка для нового творіння, подібна до творіння в Бутті. Ізраїль як звільнений народ є Божим новим творінням (див. Ісаї 43:15).

Оскільки Вихід – символ свободи від гріха, тобто символ викуплення, ми бачимо суботу як символ і творіння, і викуплення. Отже, субота реально вказує нам на Ісуса – нашого Творця й Спасителя.

Прочитайте Івана. 1:1-13. Що ці вірші говорять нам про Ісуса як про нашого Творця і Викупителя?

Четвер, 26 серпня

ДОТРИМАННЯ СУБОТИ

Бог наказує Своему народу дотримуватися суботи. Поряд із повеліннями не вбивати, не красти записане повеління пам'ятати день суботній, хоч Біблія не дає нам конкретних указівок, як саме її дотримуватися.

Яку атмосферу нам слід створювати й підтримувати в суботу? Див. Псал. 92 та Ісаї 58:13. _____

Дотримуватися суботи означає відзначати свято творіння та викуплення, тому сьомого дня повинна панувати атмосфера радості та щастя в Господі, а не смутку.

Пам'ятати суботу слід не тільки сьомого дня. Оскільки перша субота була кульмінацією тижня творіння, ми повинні

«пам'ятати день суботній» увесь тиждень і заздалегідь планувати все так, щоб, коли настає субота, відкласти свою буденну роботу і святити сьомий день. Запланована підготовка протягом тижня, особливо в п'ятницю (Марка 15:42), дуже важлива і сприяє ще більшій радості, коли передчуття цього особливого дня наростає.

Який важливий аспект дотримання суботи підкреслюється в Левит 19:3?

Дотримання суботи також означає розвиток і зміцнення взаємин із родиною та друзями. Бог дає час, щоб ми приділили увагу спілкуванню з усією родиною, і в цей час повинні відпочивати навіть слуги та домашні тварини (див. Вих. 20:8–11). Субота й сім'я йдуть пліч-о-пліч.

Відпочинок і сімейне спілкування – важливі принципи, але дотримання суботи також передбачає участь у загальному організованому поклонінні Богу разом із нашою церковною сім'єю. Ісус відвідував і проводив богослужіння під час Свого земного життя (див. Левит 23:3; Луки 4:16; Євр. 10:25).

Хоч нашій буденний розпорядок може бути щільним, проте в глибині душі ми відчуваємо ностальгію за справжнім суботнім спокоєм, справжнім спілкуванням із нашим Творцем. Пам'ятаючи про необхідність припинення всіх наших справ і плануючи проводити час із Богом, нашою родиною і друзями, ми зможемо увійти в ритм і спокій суботи.

Який ваш особистий досвід дотримання суботи та здобуття її благословень? Що ще ви могли б зробити, щоб субота стала воістину священним часом?

П'ятниця, 27 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Бог дав людям пам'ятник Своєї творчої сили, щоб вони могли бачити Його в ділах Його рук. Субота закликає нас споглядати в Божому творінні славу Творця... У святий день відпочинку більше, ніж будь-якого іншого дня, ми повинні вивчати те відкриття, яке Бог записав для нас у природі... Коли ми наближаємося до природи, Христос робить Свою присутність

реальною для нас, розповідаючи нашим серцям про Свої мир і любов» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 25).

«Господь звільнив ізраїльтян з рабства в Єгипті ще для того, щоб вони могли дотримуватися Його святої суботи... Судячи з усього, Мойсей і Аарон відновили вчення про святість суботи, оскільки фараон пред'явив їм претензію: "Ви здержуєте їх від їхніх робіт" (Вих. 5:5). Це вказує на те, що Мойсей і Аарон почали реформу суботи в Єгипті... Проте дотримання суботи не мало стати ознакою їхнього рабства в Єгипті. Її святкування на згадку про творіння повинне було включати в себе радісний спогад про звільнення від релігійного гніту в Єгипті, який ускладнював дотримання суботи. Звільнення з рабства мало навіки запалити в їхніх серцях ніжність до бідних і пригноблених, сиріт і вдів» (Додаток з примітками до книги *From Eternity Past*. С. 549).

Запитання для обговорення:

1. Деякі християни, навіть окремі адвентисти, вважають теїстичну еволюцію прийнятним поясненням творіння. Як субота показує, що ця теорія суперечить вченню адвентистів сьомого дня? Який сенс святити сьомий день на честь мільярдів років, особливо якщо врахувати, що Слово Боже чітко і ясно повідомляє: він був освячений Богом після перших шести днів творіння?
2. Що ви відповісте на такий аргумент: не має значення, у який саме день відпочивати, головне, щоб на тиждень був один день для відпочинку? Або як нам відповісти на таку заяву: Ісус – наш суботний спокій, тому немає необхідності дотримуватися будь-якого дня як дня відпочинку?
3. Як дотримання суботи у святості може бути нагадуванням про свободу і звільнення? Як ми можемо уникнути підміни справжнього сенсу суботи обмеженнями та законництвом?
4. Дехто заявляє, що дотримання сьомого дня, суботи, – це спроба заслужити собі місце на Небі. Однак яка логіка в тому, що, відпочиваючи в сьомий день, тобто не працюючи, ми намагаємося заробити собі це місце?

СИЛА УСМІШКИ

Дейл Уолкотт

Адвентистська церква в Чинлі розташована не в найкращому районі на території племені навахо американського штату Аризона.

Як пастор, я живу в трейлері біля будівлі церкви. Неподалік розташовані будинки шанованих людей, зокрема й поліцейського, який родом із племені навахо. Проте один будинок має вигляд наркопритону. Недоглянутий двір, постійний потік відвідувачів і машин закріпили за цим будинком репутацію місця нелегального розповсюдження алкогольних напоїв і багато чого іншого.

Рада церкви обговорила, яким чином допомогти цим людям. Ми молилися за них, молилися разом із ними, коли відвідували їх, ділилися з ними літературою та запрошували їх на церковні заходи. Час від часу діти із сім'ї, що проживала в цьому будинку, приходили на дитячі програми, але далі цього діло не йшло.

Потім почалася пандемія COVID-19. Церква закрилася, а зібрання перенесли у формат телефонних зустрічей. Хоч у церкві й був доступ до Інтернету, у багатьох будинках його не було.

Одного разу я побачив, що Кетрін, жінка з моєї церкви, широко усміхаючись, йшла через церковний двір. Вона хотіла вибачитися за те, що пропустила молитовне зібрання на цьому тижні, оскільки поспішала приєднатися до сімейного вечірнього богослужіння, яке влаштували біля струмка її чоловік і дві дочки: одинадцятирічна Кейтлін і дев'ятирічна Келлі.

– А ще ми взяли із собою сусідських дітей, – сказала Кетрін.

– Яких? – здивувався я.

– Тих самих, які живуть по сусідству, – відповіла вона, вказуючи на будинок із сумнівною славою наркопритону.

Здивувавшись ще більше, я запитав Кетрін, як їй вдалося запросити цих дітей.

Вона усміхнулася і сказала:

– Їхня старша дочка помітила, які щасливі наші дівчатка щодня, коли проходять повз їхні будинки по дорозі до церкви, щоб там робити уроки.

Зазвичай дівчатка живуть у Голбрукській адвентистській школі для індіанців, розташованій за 90 хвилин їзди від будинку, але через пандемію COVID-19 їх відправили додому. Оскільки вдома не було Інтернету, вони ходили вчитися уроки до церкви.

– Старша донька тієї неблагополучної сім'ї хотіла дізнатися, чому Кейтлін і Келлі такі щасливі, на відміну від неї та її молодших сестер. Також їй хотілося знати, чому Кейтлін і Келлі весь час співають, то ми їх і запросили на вечірне богослужіння, – пояснила Кетрін.

– І як усе було? – запитав я.

– Коли ми закінчили, вони запитали, чи зможемо ми провести його ще раз завтра, – відповіла вона. – Господь торкається сердець моїх дітей, і люди це бачать.

Частина пожертв Тринадцятої суботи в цьому кварталі буде спрямована на підтримку Голбрукської адвентистської школи для індіанців. Дякуємо вам за щедрі пожертви.

СУБОТНІЙ СПОКІЙ

Біблійні тексти для дослідження:

**Бут. 1:26, 27; 9:6; 2 Петра 2:19;
Римл. 6:1-7; Вих. 19:6; Івана 5:7-16.**

Пам'ятний вірш:

«Шість день буде робитися робота, а для сьомого – субота повного відпочинку, святі збори, жодної роботи не будете робити. Це субота відпочинку для Господа по всіх оселях ваших!» (Левит 23:3).

Ми чуємо різні аргументи проти дотримання сьомого дня, суботи, чи не так? Ось їхній перелік: Ісус змінив суботу на неділю; Ісус скасував суботу; Павло її скасував; апостоли змінили суботу на неділю на честь воскресіння Христа тощо. За останні роки деякі із цих аргументів стали більш витонченими. Наприклад, Ісус є нашим суботнім спокоєм, тому нам взагалі не потрібно святити певний день. Водночас може звучати дивна заява: відпочиваючи в сьомий день, ми якимось чином прагнемо прокласти собі шлях до Небес.

З іншого боку, деяких християн стала більше цікавити ідея відпочинку, дня спокою. І хоч вони стверджують, що таким днем є неділя або не важливо, який день, ці християни сприйняли саме біблійне поняття відпочинку та усвідомили його важливість.

Звичайно, як адвентисти сьомого дня, ми розуміємо: моральний Закон Божий вічний, незмінний і послух четвертій заповіді прокладає наш шлях до Неба нітрохи не більше, ніж послух п'ятій, шостій, першій або будь-якій іншій заповіді.

Цього тижня ми будемо досліджувати істину про спокій, який Бог дарував нам у заповіді про суботу, і її важливість.

СУБОТА І ТВОРІННЯ

З усіх Десяти Заповідей лише четверта починається з дієслова «пам'ятай». Не написано: «Пам'ятай, що ти не будеш красти» або «Пам'ятай, що ти не побажаш чужого». Написано тільки: «Пам'ятай день суботній...»

Ідея «пам'ятання» полягає в пригадуванні історії та передбачає, що в минулому сталося те, про що нам слід пам'ятати. Згадуючи, ми вибудовуємо зв'язок із минулим, і заповідь: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його», прокладає пряму лінію безпосередньо до тижня творіння.

Прочитайте Бут. 1:26, 27 і 9:6. Що ці вірші повідомляють про нашу унікальність як людських істот і про те, як ми радикально відрізняємося від решти Божого творіння на Землі? Чому нам важливо розуміти цю відмінність? _____

Згадуючи про творіння, ми нагадуємо собі про те, що створені за образом Божим, чого не сказано більше ні про кого в розповіді про творчий тиждень. Ми радикально відрізняємося від будь-якої іншої істоти на нашій планеті, незалежно від того, наскільки ДНК людини та деяких тварин схожі. Усупереч популярним міфам, ми не є лише більш високорозвиненими версіями якихось первісних приматів. Як люди, створені за образом Бога з-поміж усіх створених Господом істот у нашому світі, ми унікальні.

Яким чином розповідь про творіння нагадує нам про наш зв'язок з іншими створіннями? Бут. 2:15, 19. _____

Усвідомлення того, що Бог створив наш світ, нагадує нам також про нашу відповідальність за творіння навколо. Ми повинні «панувати» над творіннями. Панувати зовсім не означає експлуатувати. Ми повинні управляти як Божі співправителі. Нам необхідно взаємодіяти зі світом природи так, як це зробив би Бог.

Так, гріх усе зіпсував і порушив, проте наша планета залишається творінням Бога, і ніхто не дає нам права експлуатувати її, особливо на шкоду іншим людям, що занадто часто трапляється.

Крім шанування суботи як пам'ятника Бога-Творця, як її дотримання може допомогти нам краще усвідомити необхідність бути сумлінними захисниками довкілля?

Понеділок, 30 серпня

СВЯТКУВАННЯ СВОБОДИ

Як ми бачили раніше, субота вказує не тільки на дні творіння. Удруге ми чуємо Десять Заповідей, коли Мойсей робить огляд 40-річної подорожі Ізраїля пустелею. Цього разу пропозиція, що пояснює причину дотримання святої суботи, стосується не творіння, а звільнення з єгипетського рабства (П. Зак. 5:12-15).

Хоч ми не раби в Єгипті, проте можемо зіткнутися з іншим видом рабства, яке в певному сенсі може бути таким самим гнітючим.

З якими видами рабства ми стикаємося сьогодні? Бут. 4:7; Євр. 12:1; 2 Петра 2:19. _____

Субота – це свято свободи від усього, що тримає нас у кайданах рабства. Субота нагадує нам: є свобода від гріха, що набувається не нашою силою, а силою Всемогутнього Бога, яка запропонована нам через віру. Вона також нагадує нам, що ми не заслужили цієї свободи. Усі первістки ізраїльтян були врятовані кров'ю Агнця Божого, символічно представленою кров'ю ягняти й помазаною на одвірках дверей ввечері напередодні виходу з Єгипту (Вих. 12). Ми також спасенні кров'ю Агнця та отримали свободу у Христі Ісусі.

Прочитайте Римл. 6:1-7. Що сказане тут Павлом може бути пов'язане з дотриманням суботи? _____

Слова: «І будеш пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському краї, і вивів тебе Господь, Бог твій, звідти сильною рукою та витягненим раменом» (П. Зак. 5:15), – знову нагадують людям про те, що їх врятували саме дії та сила Бога. Наскільки ж серйозніше слід нам, християнам, сприйняти факт, що ми спасаємося від гріха лише завдяки жертві й силі Христа!

Ця заповідь закликає нас заспокоїтися в спасінні, яке Бог здобув для нас Своєю міцною рукою. Ми звільняємося від

наших власних спроб досягти праведності, пам'ятаючи, що Бог – наш Творець і ми можемо довірити Йому (навіть зараз) наше перетворення та звільнення від рабства гріха, якщо дозволимо Йому діяти в нас.

Яким був ваш власний досвід щодо рабства гріха? Як ми можемо навчитися використовувати дані нам в Ісусі обітниці свободи від цього рабства?

Вівторок, 31 серпня

ПРИХОДЬКО В ВАШИХ БРАМАХ

Прочитайте Вих. 19:6. Що цей текст говорить нам про статус стародавнього Ізраїлю? (Див. також 1 Петра 2:9). _____

Ізраїль був покликаний з Єгипту, щоб стати Божим народом завіту, через який Євангеліє поширилося б по всьому світу, якби він залишився вірним Господу. Безсумнівно, ізраїльтяни були об'єктом особливої Божої турботи й опіки, їм були дані особливі привілеї і водночас особливі обов'язки.

Прочитайте Вих. 23:12. Що цей текст говорить нам про ставлення Бога не тільки до ізраїльтян, але й до інших людей? _____

Універсальність суботи – факт, який багато людей не бере до уваги. Найбільш поширена помилка полягає в тому, що дехто вважає, ніби вона була дана лише для євреїв. Перші два розділи книги Буття спростовують цю помилкову думку. Бог створив усіх людей, тому всі люди повинні пам'ятати день суботній.

Хоч нам завжди слід пам'ятати, що субота означає для нас, ми також повинні враховувати й те, що вона говорить нам і про інших. У певному сенсі наш відпочинок і ставлення до нашого Творця і Спасителя спонукають нас дивитися на інших людей по-новому. Ми усвідомлюємо: вони створені тим самим Богом, Який створив і нас, і вони улюблені того самого Бога, Який любить нас і помер за них, як і за нас. Отже, ми розуміємо, що всім своїм слугам, усім приходькам і навіть всім тваринам слід давати можливість відпочивати в суботу (Вих. 20:10; II. Зак. 5:14).

Факт, що навіть приходьки серед ізраїльтян, тобто люди, які (ще) не були учасниками даних Ізраїлю обітниць завіту, повинні насолоджуватися суботнім спокоєм, свідчить багато про що. Людські істоти й навіть тварини ніколи не повинні піддаватися експлуатації, образам, використанню лише для вигоди. Щотижня єврейському народові (та й нам теж) субота серйозно нагадує про те, як багато спільного є у нас із іншими людьми. Насолоджуючись благословеннями і привілеями, яких немає в інших, ми повинні пам'ятати, що, як і раніше, є частиною людської сім'ї. Тому нам слід ставитися до ближніх із повагою та добротою.

Як ваше дотримання суботи може стати благословенням для тих, хто її не дотримується? Тобто яким чином ви можете використовувати суботу як свідчення для ближніх?

Середа, 1 вересня

СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ ЗВЕЛИЧУЄ БОЖУ СУБОТУ

У новозавітному світі релігійні лідери перетворили дотримання суботи на тяжкий тягар. Було встановлено безліч заборон і правил, покликаних «допомогти» святити суботу.

Заборонялося, наприклад, зав'язувати або розв'язувати щось, розділяти дві нитки, гасити пожежу, переносити предмет між приватним володінням і громадським місцем, нести щось далі певної відстані.

Прочитайте Івана. 5:7-16. У чому юдеї звинуватили Ісуса?

Повністю ігноруючи чудо, учинене Ісусом, і свободу від хвороби, даровану страждальцю, юдеї зосередилися на тому, що зцілений чоловік на очах у всіх ніс свою постіль у суботу. Замість того щоб побачити, як «Володар суботи» (Марка 2:28) використовував цей особливий день, керівники наполегливо домагалися дотримання їхніх власних правил і норм. Нам потрібно бути обережними, щоб ми по-своєму й у своєму контексті не припускалися подібних помилок.

Як в уривку Ісаї 58:12-14 представлений Божий план дотримання суботи? _____

Бог не бажає порожнього поклоніння або благочестивого мовчання. Він хоче бачити, як Його народ взаємодіє з іншими людьми, особливо з пригнобленими і знедоленими.

Ісая ясно пише про це: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приемністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, – бо уста Господні сказали оце!» (Ісаї 58:13, 14).

«Чинити свої забаганки» (або потурати їм, або переслідувати власні інтереси) рівносильне нехтуванню суботи. Людські плани не є частиною Божого ідеалу суботи. Ми покликані подбати більше про тих, кому важко, хто є бранцем, хто голодний, голий, перебуває в темряві і чий імена, здається, ніхто не пам'ятає. Субота повинна більше, ніж будь-який інший день тижня відволікати нас від самих себе й нашого егоїзму, спонукати більше подумати про інших та їхні потреби.

Четвер, 2 вересня

ЗНАК НАШОЇ ПРИНАЛЕЖНОСТІ БОГУ

Під час Другої світової війни Англія чекала неминучого вторгнення німецької армії. Були зроблені приготування для максимально можливого захисту острова. Уздовж морського берега були споруджені додаткові укріплення. Дороги, звичайно, забезпечили б противнику найшвидше досягнення цілей, тому в стратегічних точках споруджували укріплення. Тоді англійська влада зробила щось незвичайне. Щоб уповільнити просування противника та заплутати його, прибрали дорожні знаки із залізничних та автомобільних шляхів. Орієнтири, висічені на камені чи зображені на будівлях, покрили цементом.

Знаки відіграють важливу роль. Вони служать як орієнтири й дороговкази. До появи GPS у всіх нас були карти, і ми стежили за знаками.

Знаком чого є субота? Вих. 31:13, 16, 17. Яким чином ми можемо застосувати сказане тут до себе, до нашого часу, до людей, які вірять у незмінність Закону Божого?

Хоч ці слова були сказані спеціально для стародавнього Ізраїлю, ми, Христові, є наслідням Авраамовим й за обітницею спадкоємцями (див. Гал. 3:29), а субота сьогодні залишається знаком поміж Богом і Його народом. Субота – знак/ознака вічного Божого завіту (Вих. 31:16, 17). Цей знак допомагає нам пізнати нашого Творця, Спасителя й Первосвященника. Субота схожа на прапор, який піднімається кожен сьомий день і слугує нам нагадуванням, оскільки ми схильні забувати.

Божа субота – постійне нагадування про наше походження, звільнення, про нашу долю та відповідальність за знедолених. Насправді субота настільки важлива, що, замість того щоб нам приходило до неї, вона щотижня без винятку приходиться до нас як постійне нагадування про те, хто ми, Хто нас створив, що Він робить для нас і що зрештою зробить для нас, коли створить нове небо й нову землю.

Святий Бог пропонує Своїм земним учасникам завіту поміркувати про ритм, який керує тим, що справді цінне, – спасеними взаєминами між Творцем-Викупителем і Його заблудлим творінням. Щотижня із силою і владою, що походить від Бога, нам велено увійти в спокій, дарований у Христі Ісусі, «дивлячись на Проводиря і Вершителя віри... Який, незважаючи на сором, замість належної Йому радості, перетерпів хрест» (Євр. 12:2).

Як ви можете навчитися отримувати більш глибокий досвід спілкування з Богом у суботу?

П'ятниця, 3 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Протягом усього тижня ми повинні пам'ятати про суботу і готуватися до того, щоб святкувати її відповідно до заповіді. Нам слід не просто дотримуватися суботи як законної справи...» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 353).

«Усе Небо святкує суботу, не перебуваючи, однак, у байдужості і неробстві. У цей день потрібно пробудити всю енергію душі, адже ми повинні зустрітися з Богом і нашим Спасителем Христом, чи не так? Ми можемо споглядати Його вірою. Він же палко бажає відновити і благословити кожну душу» (там само. С. 362).

«Божі вимоги до нас в суботу ще більші, ніж в інші дні. Цього дня Його народ залишає свої повсякденні справи і проводить час у роздумах і молитві. У суботу люди просять у Бога більше ласки, ніж в інші дні. Діти Божі очікують особливої Божої уваги, прагнуть Його великих благословень. Господь не чекає, поки скінчиться субота, щоб можна було виконати їхні прохання. Праця Неба ніколи не припиняється, і люди також ніколи не повинні відпочивати від добрих діл. Субота не повинна бути днем бездумного проведення часу. Закон Божий забороняє світську працю в день Господнього відпочинку. Працю задля заробітку не слід виконувати. Усяка діяльність з метою отримання світських задоволень або зиску суперечить Заповіді. Як Бог, завершивши Свою творчу працю, спочив у суботу, благословивши її, так і людина має залишити свої повсякденні заняття і присвятити священні години здоровому відпочинку, молитві та звершенню діл, приємних Богові. Зціляючи хворих, Христос діяв у повній згоді із Законом. Такі діла прославляли суботу» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 207).

Запитання для обговорення:

1. Турбота про довкілля стала предметом гострих політичних дебатів у багатьох країнах. Як ми, адвентисти, можемо бути гарними захисниками природи, не торкаючись політичного аспекту цього питання?
2. Служіння починається в думках. Як ми можемо налаштуватися на більш ревне служіння навколишнім (у наших сім'ях, церквах і громадах)? Як субота дає нам більше можливостей для цього?
3. Щосуботи нам нагадують, що все людство було створене Богом. Це допомагає нам дивитися на людей очима Бога. Як субота повинна допомагати нам пам'ятати про те, що не мають значення ні расові, ні етнічні, ні соціально-економічні, ні гендерні відмінності, коли йдеться про те, що ми створені за образом Божим і є об'єктом Його любові?

АНГЕЛ НА АВТОЗАПРАВЦІ

Террі Сейлі

Лампхай Сіхавонг із подивом дивилася на заплутаний лабіринт швидкісних доріг Чикаго. Вона не уявляла, як їй знайти свого чоловіка. Вона глянула на чотирьох дітей, що сиділи в машині, і почала думати, що ж робити далі.

Пара прибула до США як біженці з Лаосу. Разом зі своїми шістьма дітьми вони їздили країною в пошуках роботи. Виїхавши із Сакраменто, Каліфорнія, вони проїхали понад 2250 км до Гранд-Айленда, штат Небраска, де, як вони чули, була робота на фабриці. Однак, коли вони туди прибули, виявилось, що всі вакансії вже закриті. Потім вони почули, що, можливо, є робота в Холланді, штат Мічиган; щоб туди дістатися, потрібно було проїхати ще 1200 км.

Чоловік Лампхай сидів за кермом вантажівки разом із двома дітьми та всім їхнім майном. Сама Лампхай їхала за ним слідом із чотирма дітьми.

Усе було непогано, поки вони не приїхали до Чикаго. Лампхай намагалася триматися ближче до чоловіка, але застрягла в щільному русі серед великої кількості машин і втратила вантажівку чоловіка з поля зору. Приголомшена заплутаною дорожньою розв'язкою, вона зупинилася на заправці. Ні в неї, ні у чоловіка не було мобільних телефонів. У неї не було жодної можливості зв'язатися з ним. Вона навіть не уявляла, як їй добиратися до місця призначення. Її єдиною надією був Бог. Вона раділа, що колись місіонери відвідали їх у таборі біженців у Таїланді й розповіли їм про Бога. Разом із дітьми вона палко молилася, просячи допомоги в Бога.

Розплющивши очі, вони побачили, що до них іде чоловік приємної зовнішності.

– Дайте-но вгадаю, – сказав він. – Ти шукаєш свого чоловіка Вея?

– Так, – приголомшено відповіла Лампхай.

Вона здивовано думала про те, звідки незнайомець знає ім'я її чоловіка.

– Сідай у машину та слідуй за мною, – сказав чоловік. – Я допоможу тобі його знайти.

Лампхай поїхала за ним, їй довелося повернутися до тієї дорожньої розв'язки, де вона загубилася. Тут вона побачила знайому вантажівку чоловіка. Обернувшись, жінка хотіла подякувати незнайомцеві за допомогу, проте нікого не побачила – той зник.

Сім'я благополучно прибула до Мічигану. Вей і Лампхай влаштувалися на роботу й почали відвідувати Адвентистську церкву в Холланді. Незабаром вони запросили своїх нових друзів з Лаосу приєднатися до них. Церква виділила місце, де їхня Мала група могла б проводити богослужіння рідною мовою. Сьогодні у групі є своє приміщення, де Лампхай знайомить людей із Богом, Який послав їм на заправці ангела.

Завдяки пожертвам Тринадцятої суботи 2011 року на території Північно-Американського дивізіону з'явилося кілька лаоських громад. Жертвуючи в цьому кварталі, ви допоможе-те підтримати служіння пасторів та забезпечити потрібними ресурсами такі групи, як група Лампхай.

ПРАГНЕННЯ ДО БІЛЬШОГО

Біблійні тексти для дослідження:

1 Кор. 10:1-11; Левит 4:32-35; Івана 1:29;
Євр. 4:1-11; Псал. 95:8-11.

Пам'ятний вірш:

«Вони стали прикладом для нас, щоб ми не були пожадливі на зло, як були пожадливі вони» (1 Кор. 10:6).

У Музеї мистецтв у районі Квінз, Нью-Йорк, США, є найбільша у світі архітектурна модель міста, що зображає всі будівлі Нью-Йорка. У масштабі 1:1200 (де 2,5 см відповідають 33 метрам) вона займає майже 870 квадратних метрів. Ця модель була завершена 1964 року сотнею майстрів, які працювали над проектом більше трьох років. Вона була оновлена у 1990-х роках і не відображає міський пейзаж 2021 року. Це дивовижно складна й докладна копія оригіналу.

І хоч копія залишається копією, моделлю, вона відображає щось більш грандіозне, величне і глибоке, значно складніше, ніж сама модель.

Будь-яка модель – лише символ. Модель допомагає нам зрозуміти сутність оригіналу, але ніколи не зможе його замінити. Модель потрібна для того, щоб допомогти людям краще осягнути все те, чим є оригінал.

У самому Писанні міститься багато мініатюрних моделей діянь і постанов, що вказують на більше, на небесні реалії. Четвертий розділ Послання до євреїв допомагає нам відкрити одну з таких реалій, оскільки вона пов'язана з біблійним питанням про спокій.

ТІ, ЩО ХРЕСТИЛИСЯ В МОЙСЕЯ

Прочитайте 1 Кор. 10:1-11. Про що хотів повідомити Павло коринтян, коли посилався на «прообраз»? _____

У тексті 1 Кор. 10:6 використовується грецький термін *τύπος* (а також його форма в тексті 11), перекладений як «приклад» в більшості англійських версій (в Синодальному перекладі – «образ»). Слово «тип» запозичене з грецької мови. Тип (приклад, образ) ніколи не є оригіналом, а таким собі символом, зображенням. Це модель чогось іншого.

У Євр. 8:5 знаходимо гарний приклад такої відповідності: священники старозавітного храму «служать образіві й тіні небесного, як було вказано Мойсеєві, коли мав зробити намет: Пильнуй, кажу, зроби все за зразком, який був показаний тобі на горі».

У цьому тексті підкреслюється прямий зв'язок між небесною і земною реальністю й цитується Вих. 25:40, де Бог наказав Мойсеєві побудувати святилище в пустелі «за тим зразком», що він бачив на горі. Річ у тому, що земне святилище, усі його ритуали і служіння були «прообразами», символами, моделями того, що відбувається в Небесному святилищі, де Ісус звершує служіння як наш Первосвященник.

Завдяки цьому ми можемо краще зрозуміти, про що Павло говорить у 1 Кор. 10. У цих віршах апостол переглядає деякі ключові події, що відбулися з народом Божим у пустелі на шляху в землю Обітовану. «Наші батьки» – єврейські предки, які залишили Єгипет, були під хмарою, перейшли через море й так усі хрестилися в нове життя, вільне від рабства.

Павло розглядає ці важливі події під час подорожі пустелею як прообраз, або приклад, індивідуального хрещення. За логікою Павла, згадка про «духовну їжу» стосується манни (порівняйте з Вих. 16:31-35). Ізраїль пив із каменю, який Павло ідентифікує з Христом (1 Кор. 10:4). Подумайте, наприклад, про Ісуса як про «хліб життя» (Івана 6:48) і «живу воду» (Івана 4:10), ці символи сповнені глибокого сенсу. Отже, тут ми бачимо використання Павлом старозавітної історії як приклад для відкриття духовних істин, які можуть бути застосовані до християн і сьогодні.

Згадайте досвіди ізраїльтян, описані в книзі Вихід. Які духовні уроки ми можемо почерпнути із цих як гарних, так і поганих «прообразів», які вони нам залишили?

Понеділок, 6 вересня

ОБРЯДИ ТА ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ

Старозавітна система обрядів і жертвоприношень, описана в книзі Левит, містить безліч символів Старого Завіту, що вказують на істини Нового Завіту. Хоч сучасні читачі Біблії часто не звертають уваги на ці ритуали, проте вони відкривають багато важливих духовних істин, що дуже цінні для нас.

Прочитайте в Левит 4:32-35 приписи щодо жертви за гріх. Що ми можемо дізнатися із цього обряду? Який зв'язок між цим ритуалом і текстами Івана 1:29 і 1 Петра 1:18-21?

Обряд – чудовий інструмент передачі важливих цінностей та інформації, і його потрібно розуміти в контексті. Щоб обряд був результативним, його слід здійснювати в певний час, у конкретному місці й у запропонованій послідовності дій. Читаючи біблійні приписи щодо жертвоприношення в Старому Завіті, ми виявляємо, що Бог дав дуже чіткі вказівки: що можна було принести в жертву, коли, де й у якій послідовності.

Центральним елементом багатьох ритуалів була кров, її пролиття і кроплення нею. Звичайно, це неприємно, так не повинно було бути, але ми зіткнулися з найжахливішою проблемою у Всесвіті – з гріхом.

Яку роль відігравала кров і чому нею потрібно було мазати роги жертovníка? Хоч більшість пов'язаних зі святилищем обрядів представлені у вказівках про те, як їх слід здійснювати, у цих вказівках не завжди містяться всі пояснення. Можливо, тому що люди розуміли значення ритуалів. Ізраїльтяни розуміли значення крові (Левит 17:11).

Однак тексти Левит 4:32-35 містять важливе пояснення у вірші 35: «І так очистить його священник за гріх його, що згрішив був, – і буде прощено йому». Кров була ключовим елементом у всьому процесі викуплення, засобом, за допомогою якого ми, грішники, можемо бути виправдані перед Святим

Богом. Отже, ми бачимо, що ці жертви були прообразом смерті Христа і Його служіння заради нас.

Подумайте про те, наскільки справді жахливий гріх, адже за нього потрібна була жертва, самопожертва однієї Особи Божества – Ісуса, щоб викупити нас. Як це переконує нас у тому, що ми повинні покладатися тільки на благодать, а не на наші діла? Зрештою, що ми можемо додати до того, що Христос уже зробив для нас?

Вівторок, 7 вересня

«ПРООБРАЗ» СПОКОЮ

Крім уже розглянутих нами прикладів, ідея типів і символів може бути застосована також до біблійного поняття спокою. Щоб переконалися в цьому, ми звернемося до Послання до євреїв.

Прочитайте Євр. 4:1-11. Що означає обітниця входу до Божого відпочинку? Як досвід Ізраїлю під час Виходу й подорожі пустелею відкриває додаткове розуміння ідеї входження «до Його відпочинку»? _____

Тут порушена важлива тема про стійкість і вірність. Хоч ідеться про сьомий день, суботу, основна увага в цих віршах (а також в Євр. 3:7-19) спрямована на заклик до народу Божого зберігати віру, тобто залишатися вірними Господу та Євангелію.

Ці уривки нагадують читачеві про необхідність серйозно сприйняти уроки, отримані під час Божого керівництва в минулому, «щоб хтось не впав у непокору за тим же прикладом» (Євр. 4:11). Зверніть увагу, яка можливість! Згідно з текстом, Ізраїль чув Євангеліє, «але слово, яке слухали, не принесло їм користі». Замість того щоб зміцнити свою віру довірою і послухом, вони обрали повстання (порівняйте з Євр. 3:7-15), тому ніколи не знайшли того спокою, який Бог бажав їм дати.

Текст Євр. 4:3 указує на тісний зв'язок між вірою та відпочинком. Ми можемо увійти в Божий відпочинок тільки тоді, якщо віримо й довіряємо Тому, Хто обіцяв спокій і може виконати цю обітницю, – і це, звичайно ж, Ісус Христос.

Ще раз прочитайте Євр. 4:3. У чому полягала основна проблема згаданих тут людей? Який урок можемо почерп-

нути для себе ми, адже «ми, як і вони, одержали Добру Звістку» (Євр. 4:2)? _____

Ранньохристиянська громада прийняла Боже попереднє одкровення (яке ми називаємо Старим Завітом) і вірила, що Ісус Христос був Агнцем Божим, Жертвою за їхні гріхи. Вірою в цю Жертву вони змогли отримати спасіння в Ісусі та запропонований у Ньому відпочинок.

Що означає бути спасеними кров'ю Ісуса, тобто благодаттю, а не завдяки нашим ділам? Як розуміння цієї істини може допомогти нам увійти до відпочинку, який Христос бажає дарувати нам?

Середа 8 вересня

НЕ РОБІТЬ ЗАКАМ'ЯНИЛИМИ ВАШІ СЕРЦЯ

Прочитайте Євр. 4:4-7 і Псал. 95:8-11. Яке застереження міститься в цих текстах і що воно має повідомити нам сьогодні? _____

Уривок Євр. 4:3-7 посилається на створення світу і на Псал. 95:11 в контексті нагадування про невірність ізраїльтян і, отже, їхню нездатність увійти до відпочинку, якого Бог хотів для них.

По суті, уривок Псал. 95:8-11 пов'язує досвід Ізраїлю в пустелі з Божим відпочинком; а також включає в себе Божественну клятву про те, що невірний Ізраїль не ввійде в Його відпочинок, який спочатку асоціювався із землею Обітованою.

Звичайно, Ізраїль увійшов у землю Обітовану. Нове покоління перейшло кордон і з Божою допомогою захопило всі фортеці цієї землі й оселилося там.

Однак вони не ввійшли у відпочинок Божий в тому сенсі, що багато хто не зазнав реальності спасіння в Ісусі, бо проявилася невіра у страшенному непослуху. Хоч відпочинок був пов'язаний із землею Обітованою, він охоплював щось більше, ніж просто місце проживання людей.

Текст Євр. 4:6 стверджує, що ті, хто почув Божественну обітницю про справжній відпочинок, не увійшли в нього через непокору. Який зв'язок між непокорю та неможливістю увійти в Божий відпочинок? _____

Слово «сьогодні» означає невідкладність. Воно дає зрозуміти, що не можна витратити час даремно. «Сьогодні» вимагає відповіді й рішення зараз.

Павло використовує грецьке слово *семерон* («сьогодні, нині») та підкреслює його важливість у контексті відпочинку. Тексти Псал. 95:7, 8 – це попередження і заклик до народу Божого не повторювати помилок своїх предків щодо їхньої нездатності увійти в справжній відпочинок, який можна отримати тільки в спасінні, запропонованому нам Богом.

Що означає для нас текст: «Сьогодні, коли почуєте Його голос, не зробіть закам'янілими ваші серця»? Чому слово «сьогодні» важливе для нас? Урешті-решт, у книзі Псалмів воно використовувалося тисячі років тому. Однак чому це слово має залишатися настільки ж важливим для нас, як воно було для тих, хто чув його тисячі років тому?

Четвер, 9 вересня

ЗАВОЮВАННЯ НЕБЕСНОГО МІСТА

Логічний розвиток ключових ідей в Євр. 4 стає особливо очевидним, коли читаєш Євр. 4:8–11. Ісус Навин не давав Ізраїлю відпочинку. Оскільки Божа обітниця незаперечна, повинен бути інший «відпочинок», який залишається для народу Божого. Цей народ не складається тільки з віруючих євреїв. Ідеться про всіх, хто прийняв Ісуса як свого особистого Спасителя.

Прочитайте Гал. 3:26–29 і зверніть увагу на характеристики новозавітного Божого народу. Що означають слова: «Немає юдея, ні грека; нема ані раба, ані вільного; нема чоловічого роду, ні жіночого...» у представленому Павлом контексті? _____

Іноді Євр. 4 використовували, щоб підкреслити дотримання сьомого дня, суботи; водночас інші використовували цей розділ, щоб оскаржити обґрунтованість суботнього відпочинку у світлі факту, що є ще інший відпочинок (після кінця часу). Однак жодна з позицій не пояснює належним чином цей біблійний текст. Розділ 4 вказує на те, що ідея Божого особливого (небесного) відпочинку існувала від творіння та святкування суботнього спокою – це мініатюрне щотижневе передчуття остаточного

відпочинку. Справді, юдеї сприймали суботу як передвісницю *олам хаба* («майбутнього світу»).

Суботство, що залишається для народу Божого, відображаючи Божий спокій першої суботи земної історії, означає, що ми можемо припинити наші власні справи і довірити Господу виконання Його обітниці спасти нас.

Усупереч аргументам деяких тлумачів, контекст не підтримує думки про те, що заповідь про суботу була виконана спокоем спасіння, яке звершив Христос, і що християнам уже не потрібно дотримуватися її. Остаточний відпочинок, обіцяний нам завдяки тому, що Христос зробив для нас, не замінює біблійної суботи; навпаки, він звеличує її.

Світ високо цінує людей, що досягли успіхів своїми силами, важкою працею та щасливим набуттям. Спокій в Ісусі й віра в те, що Його благодаті достатньо, щоб спасти та перетворити нас, воістину кидає виклик панівній культурі.

Як ви можете допомогти іншим знайти спокій в Ісусі, якщо вони думають, що їхні гріхи надто тяжкі, що їхні серця неможливо змінити, а самі вони в безнадійному становищі? Яким біблійним текстом ви б із ними поділилися?

П'ятниця, 10 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Ми не завжди охоче приходимо до Ісуса зі своїми випробуваннями і труднощами. Іноді виливаємо свої біди в вуха людські, розповідаємо про свої нещастя тим, хто не може нам допомогти, і не повіряємо все Ісусу, Який здатний перетворити скорботний шлях на шлях радості і миру. Самозречення і самопожертва складають славу і перемогу хресту. Які дорогоцінні обітниці Бога! Ми повинні вивчати Його Слово, якщо хочемо пізнати Його волю. Богонатхненні слова, якщо їх ретельно досліджувати й виконувати на ділі, виведуть нас на рівну дорогу, на якій ми не спотикнемося. О, якби всі – служителі і народ – несли свої тягарі і труднощі до Ісуса, Який чекає, щоб прийняти їх і дати їм мир і спокій! Він ніколи не покине тих, хто покладається на Нього» (Е. Уайт. Ознаки часу. 17 березня 1887. С. 161).

«Чи можете ви, дорога молодь, очікувати з радісною надією того часу, коли Господь, ваш праведний Суддя, сповідує ваше ім'я перед Отцем і перед святими ангелами? Найкраще приготування, яке ви можете зробити до Другого приходу Христа, – спочивати з твердою вірою у велике спасіння, принесене Ним для нас в Його Перший прихід. Ви повинні вірити в Христа як особистого Спасителя» (Е. Уайт. Наше найвище покликання. С. 368).

Запитання для обговорення:

1. Що такого особливого в сьомому дні (суботі), що він слугує прообразом Божого небесного відпочинку для Його народу? Інакше кажучи, як суботній відпочинок дає нам передчуття вічності?
2. Викуплення означає примирення і вказує шлях назад до Бога. Подумайте про важливу заяву в Римл. 5:11: «І не тільки це, але й хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми тепер одержали примирення». Якби хтось запитав вас: «Що означає примиритися з Богом і що це примирення змінило у вашому житті?», – як би ви відповіли?
3. Як ми можемо уникнути великої уваги до дрібниць у нашому християнському житті? Що утримує нашу зосередженість на великій картині, представленій у Слові Божому?
4. Подумайте ще раз про всі помилки й вади віри дітей Ізраїлю в пустелі. Хоч деталі їхніх обставин відрізняються від наших (ми не блукаємо безкрайньою пустелею), які загальні принципи ви виявили? Як у нашому християнському ходінні ми можемо зіткнутися з такими самими викликами, що й ізраїльтяни, і як можемо вчитися на їхніх помилках?

КРОКУЮЧИ З ВІРОЮ

Террі Сейлі

В Іраку хтось розповів чоловікові про Ісуса. Він полюбив Його всім серцем і вирішив приєднатися до Церкви адвентистів сьомого дня. Однак його дружина вирішила залишитися вірною традиційній релігії.

Через деякий час життя його сім'ї в Іраку стало нестерпно важким. Чоловік, турбуючись про безпеку дружини і двох маленьких доньок, вивіз родину до США.

У Каліфорнії, куди вони приїхали як біженці, батьки відправили дочок до державної школи. Однак батько молився про те, щоб у дівчаток з'явилася можливість навчатися в адвентистській школі. У нього не було достатньо коштів, щоб оплачувати навчання дітей у християнській школі. Навіть якби вони були, він не знав жодного адвентиста, який міг би підказати, де таку школу знайти.

Одного разу чоловік приїхав на базу, яка постачала продукти нужденним сім'ям. Чекаючи своєї черги, він розговорився з волонтером і дізнався, що власник і керівник продуктової бази – адвентист, який, за щасливим збігом обставин, також працює і в адвентистській школі.

Батьки відкладали кожен копійку на те, аби завершити освіту і знайти кращу роботу, щоб утримувати свою сім'ю, проте вони вирішили використати всі свої заощадження, щоб оплатити навчання дочок.

Минуло небагато часу. Батько, мати та їхні дочки дев'яти та одинадцяти років приїхали в християнську школу. Із сяючими обличчями вони сиділи в кабінеті директорки, очікуючи подальших указівок.

Директорка школи й пастор церкви, які сиділи навпроти, переглянулися. Потім перевели погляд на сім'ю. Цілеспрямованість і рішучість на обличчях відвідувачів торкнулися їхніх сердець. Однак накопичених грошей було недостатньо.

– Ми дуже хочемо, щоб ваші дівчатка тут навчалися, – сказала директорка. – Проте, на жаль, ваших заощаджень недостатньо, щоб покрити витрати на освіту.

Директорка замовкла і знову поглянула на пастора. У його очах вона побачила співчуття і, надихнувшись, продовжила:

– Ми зарахуємо дівчаток до школи. Зробімо цей крок із вірою.

Четверо дорослих і дві дівчинки стали на коліна і схилили голови в молитві.

– Дорогий Господи, ми потребуємо Твоєї допомоги, – молився пастор. – Будь ласка, допоможи знайти кошти на освіту цих двох чарівних дівчаток.

Незабаром після того, як сім'я залишила школу, у кабінеті директора пролунав телефонний дзвінок. Він був від координаторки Відділу служіння біженцям та іммігрантам Північно-Американського дивізіону. Координаторка телефонувала, щоб повідомити, що в неї є гроші для оплати навчання дітей біженців. За її словами, ці кошти – пожертви Тринадцятої суботи 2011 року.

Директорка не могла повірити своїм вухам. Вона відразу зателефонувала чоловікові й повідомила, що з'явилися кошти на навчання його доньок.

– Я знав, що Бог відповість на наші молитви! – вигукнув він.

Частина пожертв Тринадцятої суботи знову допоможе біженцям на території Північно-Американського дивізіону. Дозвольте Господу використовувати ваші дари, відповідаючи на такі молитви, як молитви цієї сім'ї. Тільки уявіть, що одного разу на Небі ви зустрінете когось, хто більше дізнався про Бога і присвятив себе служінню Йому завдяки вашим дарам.

ЗАНЕПОКОЄНИЙ ПРОРОК

Біблійні тексти для дослідження:

**Йони 1-4; Єрем. 25:5; Єзек. 14:6;
Об'явл. 2:5; Луки 9:51-56; Юди 1.**

Пам'ятний вірш:

«А Я не змилювався б над Ніневією, – цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люду, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?» (Йони 4:11).

Розповідь про Йону – одна з найцікавіших у Писанні. Перед нами обраний Господом пророк, проте у відповідь на Божий заклик він тікає. Потім, драматично спонукуваний змінити своє рішення і коритися Господу, Йона так і чинить, але заради чого? Щоб скаржитися: люди, яким він був покликаний проповідувати, справді покаються й уникли смерті, яка в іншому разі спіткала б їх!

Ось приклад людини, настільки стурбованої і позбавленої спокою, що вона волає: «А тепер, Господи, візьми мою душу від мене, бо краще мені смерть від мого життя» (Йони 4:3).

Сам Ісус посилався на історію Йони, кажучи: «Мужі ніневійські встануть на суд з цим родом і засудять його, бо вони покаються через проповідь Йони, а тут – більше, ніж Йона» (Матв. 12:41). Звичайно, більше, ніж Йона! Інакше Він не був би нашим Спасителем.

Цього тижня ми поміркуємо над історією Йони, а також спробуємо почерпнути для себе уроки з його занепокоєння та відсутності спокою.

ВТЕЧА

Йона був успішним місіонером. Водночас він дуже пручався Божим повелінням, принаймні спочатку. Чим би Йона не займався, Божий заклик раптово порушив звичний плин його життя. Замість того щоб узяти Боже ярмо на свої плечі й відкрити для себе, що ярмо Його любе й тягар Його легкий (Матв. 11:30), Йона вирішив знайти власний «спокій» за допомогою втечі у протилежному напрямку від того місця, куди покликав його Бог.

Де Йона сподівався знайти мир і спокій та сховатися від Божого заклику? Чи вдалося йому це зробити? Йони 1.

Вирушаючи в протилежному напрямку, Йона навіть не зупиняється, щоб поговорити або порадитися з Богом, як це робило багато інших біблійних пророків, покликаних стати Його вісниками (див., наприклад, Вих. 4:13).

Цікаво відзначити, що Йона був покликаний говорити від імені Бога не єдиний раз, як видно з 2 Цар. 14:25. Тоді пророк зробив усе, що Бог йому повелів. А тепер він почав чинити спротив. Чому?

Історичні й археологічні записи свідчать про жорстокість новоасирійських владик, що домінували на стародавньому Близькому Сході у VIII столітті до н. е., коли Йона служив в Ізраїлі. Приблизно через 75 років новоасирійський цар Санхерів напав на Юдею. Ізраїль і Самарія вже впали приблизно 20 років тому, і цар Єзекія, очевидно, приєднався до місцевої антиасирійської коаліції. Тоді асирійці вирішили звести з ним рахунки. Біблія (2 Цар. 18; Ісаї 36), історичні асирійські документи та барельєфи палацу Санхеріва в Ніневії переказують історію падіння Лахішу, однієї з найважливіших і добре укріплених південних прикордонних фортець Єзекії. У відомому написі Санхерів заявляє, що взяв понад 200 тис. полонених із 46 укріплених міст, які зруйнував. Коли цар Асирії взяв Лахіш, сотні або тисячі полонених були посаджені на палю;

із затятих прихильників царя Єзекії здерли шкіру живцем, а інших відправили в Асирію як дешеву рабську силу.

Асирійці відрізнялися неймовірною жорстокістю навіть за світовими мірками того часу. І Бог послав Йону в саме серце тієї імперії. Тому не дивно, що Йона не захотів туди йти.

Тікає від Бога? Ви коли-небудь так чинили? Якщо так, наскільки успішно це спрацювало для вас? Які уроки ви винесли зі своєї помилки?

Понеділок, 13 вересня

ТРИДЕННИЙ ВІДПОЧИНОК

Втеча Йони від Бога не обійшлася без пригод. Його короткочасний «спокій» був порушений, коли Бог чудовим чином почав діяти за допомогою бурі. Господь рятує Йону з водної могили, наказавши киту проковтнути його.

Тільки опинившись на примусовому триденному відпочинку в шлунку великого кита, Йона зрозумів, наскільки він залежав від Бога. Іноді для того, щоб ми усвідомили свою велику потребу в Ісусі, нас необхідно помістити туди, де немає нічого, на що цей світ пропонує опертися.

Прочитайте молитву Йони у череві кита (Йони 2:1-10). Про що він молиться? _____

Перебуваючи на глибині, у смертельно небезпечній ситуації, Йона молиться про святилище. Він подумки звертається до «храму святого Твого». Чому саме туди?

Храм є центром цієї молитви, і він повинен бути центральним місцем молитви взагалі. Бог перебуває у святилищі (див. Вих. 15:17; 25:8). Святилище – центр молитви і спілкування з Богом.

Однак Йона не має на увазі Єрусалимський храм. Найімовірніше, він говорить про Небесне святилище. Ось де живе його надія, оскільки Бог справді сходиться саме звідти, і звідти ж Він посилає спасіння.

Йона нарешті розуміє цю важливу істину. Він випробував Божу благодать. Він спасений. Коли великий кит викидає його на сушу, Йона вже не з чуток знає, що Бог любить його, пророка, що тікає. Він засвоїв (нехай навіть манівцями), що

єдиний безпечний шлях для будь-якого віруючого – прагнення жити згідно з волею Божою.

Отже, тепер Йона вирішує виконати свій обов'язок, підкорючись повелінням Божим, і вирушає до Ніневії. Він сповнений віри, адже це надзвичайно нечестиве місто, громадянам якого, можливо, не сподобається чужоземний пророк, що розповідає їм про те, які вони погані.

Іноді нам потрібно просто залишити все, до чого ми звикли, щоб по-новому поглянути на речі. Хоч історія Йони, який дивом вижив у череві кита, є досить екстремальним випадком, як вихід із вашого звичного середовища може дозволити вам поглянути на нього з нової і, можливо, потрібної точки зору?

Вівторок, 14 вересня

МІСІЯ ВИКОНАНА

Ніневія – величезне місто, якщо порівнювати з будь-яким містом в Ізраїлі. Це «місто велике-превелике, на три дні ходи» (Йони 3:3).

Прочитайте Йони 3:1-10. Яка реакція жителів цього нечестивого міста на проповідь Йони? Які уроки ми можемо почерпнути з цієї історії для себе щодо нашого свідчення іншим?

Ідучи містом, Йона проголошує Божу вістку: «Ще сорок день, – і Ніневія буде зруйнована!» (Йони 3:4). Ця вістка дуже доречна. Її сприймають серйозно, і жителі Ніневії (колективно!) вірять prorочим словам попередження.

У манері, типовій для Близького Сходу, цар Ніневії наказує проголосити указ, який демонструє зміну серця. Усі, включаючи тварин, повинні поститися й благати Бога. Цар сходить із престолу, знімає плаща, покривається веретою та й сідає на попелі, що є дуже важливим символічним актом.

Прочитайте Йони 3:6-9. Порівняйте Єрем. 25:5; Єзек. 14:6 і Об'явл. 2:5. Які елементи були в указі царя, які свідчать, що він розуміє, яким має бути справжнє покаяння?

Проповідь була короткою, по суті; вона містила правильне вчення про істинне покаяння. Доки Йона проповідував, Святий Дух дуже ретельно трудився над серцями ніневітян.

На відміну від ізраїльтян, у ніневітян не було переваги знати всі історії про ніжне Боже керівництво. Проте вони відповіли Йому позитивно. По суті, вони говорять: «Віддамо себе на милість Бога! Повністю покладімося на Його доброту і благодать, а не на свої досягнення!»

Як не дивно, Йона, що безпосередньо випробував Божу благодать, здається, вважає: ця благодать настільки виняткова, що лише деякі можуть знайти спокій у ній.

Чому покаяння є важливою частиною християнського досвіду? Що означає по-справжньому покаятися у своїх гріхах, особливо в тих, які ми чинимо знову і знову?

Середа, 15 вересня

РОЗДРАТОВАНИЙ, НЕСПОКІЙНИЙ МІСІОНЕР

На жаль, історія Йони не закінчується третім розділом.

Прочитайте Йони 4:1-11. У чому проблема Йони? Який урок ми можемо винести з його недосконалого характеру?

Розділ 4 розповідає про роздратування Йони. Він гнівається на Бога, бо його місіонерське служіння було дуже успішним. Йона боїться мати вигляд нерозумної людини. Ми бачимо, що Бог приділяє час, щоб поговорити зі Своїм пророком і вмовити його, бо він поводиться, як вередлива дитина.

Ось свідчення того, що істинним послідовникам Бога, навіть пророкам, є ще куди рости та що перемагати.

«Коли Йона дізнався про Божий намір помилувати місто, котре, залишивши своє нечестя, у веретищі та попелі розкалялося, він мав би першим радіти чудовій Божій благодаті, однак він стривожився, гадаючи, що його вважатимуть фальшивим пророком. Турбуючись про свою репутацію, він забув про безмежну цінність душ, які жили в цьому нечестивому місті» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 271).

Терпіння Бога до Свого пророка дивовижне. Він доручає Йоні серйозну місію, і коли той тікає, посилає бурю та кита,

щоб повернути втікача. І навіть тепер, коли Йона знову чинить опір, Бог намагається напоумити його, обговорити його погане ставлення, тому запитує: «Чи слухно ти запалився?» (Йони 4:4).

Прочитайте Луки 9:51–56. Як ця розповідь перегукується з історією Йони? _____

«Бо так Бог поллюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Те саме Бог говорить до Йони: «А Я не змилювався б над Ніневією, – цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люду, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?» (Йони 4:11). Як же ми повинні бути вдячні за те, що не ми, а Бог є остаточним Суддею всіх помислів і мотивів людей!

Як ми можемо навчитися проявляти до ближніх співчуття й терпіння саме так, як це робить Бог?

Четвер, 16 вересня

ДВОСТОРОННІЙ ПРОЦЕС

Здається, Йона дуже стурбований. Так, Ніневія була грізною, але її жителі не загрозували йому. Вони зрозуміли вістку та швидко розкаялися. Місіонер Йона здається слабкою ланкою в цій місіонерській історії.

У цій розповіді Бог невідступно слідував за пророком, що чинив опір, бо знав: він мав потребу в місіонерській подорожі до Ніневії не менш, ніж ніневітяни – у його вістці.

Прочитайте Послання Юди. Як ми можемо «зберігати себе в Божій любові» (Юди 21)? Що це означає? _____

У цьому короткому посланні Нового Завіту Юда говорить нам у вірші 21: «Зберігайте себе в Божій любові, очікуючи милості нашого Господа Ісуса Христа для вічного життя».

Пізнання Божої любові й милості на особистому досвіді – не одноразова подія. Надійний спосіб «зберігати себе в Божій любові» – досягати місією ближніх. У наступних віршах Юда

закликає нас бути «милосердними» і «спасати» інших, «вириваючи з вогню».

Прочитайте Юди 20–23. Як ці слова стосуються історії Йони, а також нас? _____

Бог повелів Йоні вирушити до Ніневії, оскільки пророк, імовірно, особливо не замислювався над своїм ставленням до асирійців до цього конкретного заклику. Напевно, він усвідомлював, що вони йому не подобаються. Однак Йона й гадки не мав, наскільки він не любив їх, і не думав про ті крайнощі, на які піде, щоб уникнути контакту з ними навіть після Божого заклику. Пророк не був готовий до того, щоб ніневітянин був його сусідом на Небі. Йона не навчився любити так, як любить Бог. Господь покликав його вирушити до Ніневії, бо любив ніневітян і хотів, щоб вони увійшли в Його Царство. Проте Бог покликав Йону також тому, що любив і його. Господь хотів, щоб Йона зростав і більше уподібнювався до Нього, працюючи разом із Ним. Він хотів, щоб Йона знайшов істинний спокій, який приходить тільки через спасенні взаємини з Ним і виконання Його волі. А Божа воля в тому, щоб досягати інших вісткою про нашу віру й надію.

Скільки часу ви присвячуєте роботі для спасіння інших? Як ця праця сприяє набуттю істинного спокою в Ісусі?

П'ятниця, 17 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Разом із дорученням на Йону покладалася величезна відповідальність, однак Той, Хто посилав пророка, був достатньо могутнім, щоб підтримати Свого слугу, забезпечуючи йому успіх. Якби пророк беззастережно послухався Бога, він уникнув би багатьох гірких переживань та отримав би рясні благословення. Однак Господь не залишив Йону в його відчаї. Випробування та дивовижні події мали відродити віру пророка в Бога і Його безмежну рятівну силу» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 266).

«Євангеліє може досягти тисяч сердець найбільш простим, доступним способом. Люди високого інтелекту, яких вважають найбільш обдарованими у світі, часто бувають зворушені

простими словами того, хто любить Бога і може розповідати про цю любов так природно, як світська людина розповідає про найбільш цікаві для неї речі» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 232).

Запитання для обговорення:

1. Пророк Божий засмучений тим, що люди, яким Бог покликав його свідчити, прийняли спасіння? Як нам зрозуміти таке ставлення з боку Йони? Який яскравий приклад терпіння Бога до свого народу, навіть коли він діє всупереч світлу, яке є у нього!
2. Історія Йони вказує на те, що Бог не лише спасає людей, які заблукали, але й дуже зацікавлений у перетворенні Своїх послідовників. Як ми можемо отримати «нове серце» й «нового духа», навіть якщо вже знаємо Господа й істину для теперішнього часу? У чому різниця між поняттями «пізнати істину» та «бути перетвореними істиною»?
3. Прочитайте Послання Юди ще раз. Яка головна вістка послання й чому вона актуальна сьогодні для нас як Церкви?
4. Як праця заради спасіння інших робить більш духовними й нас самих?
5. Якими б вагомими не були причини небажання Йони йти до Ніневії, Бог показав йому, наскільки він був неправий. Чи не ставимося ми до інших людей так, як поставився Йона?

БІЛЬШЕ НІЯКИХ ОБРАЗ

Террі Сейлі

Уявіть, що вам сім років і ви рятуєтеся втечею в джунглях. Таким було життя Джиммі Шве в М'янмі, Південно-Східна Азія.

Через цей життєвий досвід юний Джиммі затаїв образу на владу. Якось, загубившись у джунглях, він подумав, що помре. Хлопчик вирішив: якщо йому вдасться вижити, він візьме в руки зброю і всім помститься.

Після двох років розлуки Джиммі знайшов свого батька в таборі для біженців у Таїланді. Проте батько не схвалив плану Джиммі, стверджуючи, що силові методи не розв'яжуть проблему. Замість цього він переконував сина стати пастором.

Джиммі було нелегко відпустити всю злість і образу. Однак, коли вони відвідали адвентистську громаду в таборі для біженців, він побачив в очах свого батька мир і радість. У Біблії він прочитав про велику боротьбу між Богом і дияволом. Хлопчик зрозумів, що батько мав рацію, і простив усі образи.

Джиммі став пастором і пізніше переїхав до США. Згодом він із подивом виявив, що багато сімей біженців, з якими він познайомився в таборі в Таїланді, розкидані по території Північної Америки. Деякі з них намагалися приєднатися до Церкви, але не володіли англійською настільки добре, щоб зрозуміти проповідь або брати участь у богослужінні. Через це багато хто був розчарований. Джиммі продовжував відвідувати їх і підбадьорювати у вірі. Він хотів допомогти їм організувати Малі групи, щоб у них була можливість проводити богослужіння рідною мовою.

Посилено молячись, Джиммі організував три церкви. Він працював повний робочий день, щоб утримувати свою сім'ю, тому в нього не залишалось ні часу, ні коштів, щоб подорожувати й підтримувати понад дві тисячі біженців-адвентистів, що розмовляють каренськими мовами* і розкидані по всьому континенту.

– Господу були відомі мої потреби. Він знав про бажання моєго серця, – говорить Джиммі.

Нині Джиммі звершує пасторське служіння в Каролінській конференції і є консультантом із питань організації каренських церковних громад у Відділі служіння біженцям й іммігрантам на території Північно-Американського дивізіону. «Господь керує моїм життям, у Нього завжди є план для мене», – впевнений Джиммі.

Пожертви Тринадцятої суботи, які були зібрані 2011 року, забезпечили засобами роботу з біженцями в Північній Америці. Ці кошти дозволили Джиммі відвідувати сім'ї біженців по всій території Сполучених Штатів і Канади, допомагаючи їм організувати зібрання рідною мовою та звершувати служіння в їхніх громадах. За останнє десятиліття завдяки його роботі було засновано 55 каренських церков по всьому континенту.

Усе це стало можливим лише тому, що члени Церкви жертвували, а Джиммі й такі, як він, дозволили Богу замінити їхні образи на любов.

Цього кварталу ваші пожертви Тринадцятої суботи знову допоможуть поширювати вістку Євангелія серед біженців у Північно-Американському дивізіоні. Дякуємо вам за щедрі пожертви.

* Гілка мов у складі тибето-бірманської підсім'ї. Поширені в південних областях М'янми та прилеглих районах Таїланду.

ЦІЛКОВИТИЙ СПОКІЙ

Біблійні тексти для дослідження:

**Об'явл. 1:9-19; Матв. 24:4-8, 23-31;
Об'явл. 14:6-12; Євр. 11:13-16; Филп. 4:4-6.**

Пам'ятний вірш:

«Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло і що на серце людині не приходило, – те приготував Бог тим, які люблять Його!» (1 Кор. 2:9).

Чи відчували ви колись, що перебуваєте в самій гущі Великої боротьби між добром і злом? Багато навіть секулярних людей відчули цю реальність. І ми теж переживаємо подібне, адже перебуваємо на полі Великої боротьби між добром і злом, між Христом (добром) і сатаною (злом).

Життя проходить на двох рівнях. Велика боротьба між Христом і сатаною відбувається в глобальному масштабі, навіть на космічному рівні, оскільки вона почалася саме на Небесах (Об'явл. 12:7). Проте в метушні подій ми можемо легко втратити всеосяжну картину Божого Плану спасіння нашого світу. Війни, політичні заворушення і стихійні лиха можуть тримати нас у непереборному страху. Однак Боже пророче керівництво допомагає нам пам'ятати велику картину, що вказує, куди ми йдемо і як нам туди дістатися.

Велика боротьба також відбувається на особистому рівні. У повсякденному житті кожен із нас стикається з викликами віри. Якщо ми не доживемо до Другого приходу Ісуса, то зустрінемося зі смертю.

Цього тижня ми розглянемо, як можемо відпочивати в Ісусі попри глобальні проблеми, а також особисті переживання

щодо нашого майбутнього, принаймні, найближчим часом. У довгостроковому плані все справді багатообіцяльне!

Неділя, 19 вересня

ВИДІННЯ ФІНАЛУ

Єдиний учень, який залишився серед живих, що справді був з Ісусом, перебував на скелястому тюремному острові, далеко від усього, що було йому близьке й дороге. Про що думав Іван, опинившись на цьому похмурому острові? Про те, що тут доведеться доживати свій вік? Адже він бачив вознесіння Ісуса й чув слова двох ангелів, що з'явилися учням: «Галилейські мужі, чого стоїте і вдивляєтеся в небо? Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, прийде так само, як оце ви бачили, коли Він відходив на небо!» (Дії 1:11).

Однак це було багато років тому, а Ісус ще не повернувся. Тим часом інші апостоли, які були присутні того дня, уже померли, більшість мученицькою смертю за свідчення про Ісуса. Молода Церква пережила зміну поколінь і тепер зіткнулася з жахливими гоніннями ззовні та еретичними рухами всередині. Можливо, Іван відчував себе самотнім і втомленим. Потім несподівано йому було дано видіння.

Яку вітху отримав Іван завдяки цьому видінню? Об'явл. 1:9-19.

Ісус сказав Своїм послідовникам: «І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку!» (Матв. 28:20), – слова, які, без сумніву, повинні були підбадьорити Івана, самотнього вигнанця. Звичайно, це видіння, «об'явлення» Ісуса, стало для нього великою розрадою. Адже Христос, «Альфа й Омега, Перший і Останній» (Об'явл. 1:11), особливим чином з'явився засланому апостолу.

Далі було видіння про майбутнє нашого світу. Перед ним відкрилася приголомшлива панорама, значна частина якої – історія християнської Церкви, але для апостола – її майбутнє. Серед прийдешніх випробувань і негараздів Івану було показано, чим усе це закінчиться. «І я побачив нове небо і нову землю. Бо перше небо і перша земля проминули, і моря вже не було. І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сходить

з неба від Бога, приготований, наче наречена, прикрашена для свого чоловіка» (Об'явл. 21:1, 2).

Це велике апокаліптичне видіння, яке Іван записав у книзі Об'явлення, допомогло йому з довірою спочивати в Божих пророцтвах та обітницях.

Життя може бути важким, а часом навіть жахливим. Однак як розуміння того, що Бог знає майбутнє і воно зрештою прекрасне, утішає нас сьогодні?

Понеділок, 20 вересня

ЧАСУ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВСЕ МЕНШЕ

На Оливній горі Ісус загалом змалював історію майбутнього, відповідаючи на запитання учнів: «Скажи нам, коли це буде і яка ознака Твого приходу та кінця віку?» (Матв. 24:3).

Відома проповідь Ісуса, записана в Матв. 24, зображує безперервну історичну лінію від Його днів до Його Другого приходу й далі.

Ісус хотів дати Своему народові на Землі загальний виклад Божественного розкладу пророцтв для останнього часу, щоб ті, хто житиме в кінці часу, могли підготуватися до *останньої* події. Він бажав, щоб ми могли з довірою перебувати в спокої в Його любові навіть тоді, коли все навколо нас руйнується.

Адвентистам добре відомо, як Даниїл описав «час утиску, якого не було від існування люду» (Дан. 12:1). Ісус бажає, щоб ми були готові до цієї події, що передує Його Другому приходу.

Яким буде Другий прихід Христа? Як ми можемо уникнути обману? Матв. 24:4–8, 23–31.

Прихід Ісуса буде буквальною подією в кінці часу. Це буде грандіозна подія, якщо врахувати, скільки сказано про Його повернення в пророцтвах і навіть у проповідях Самого Христа.

Востаннє, коли відбулася всесвітня кульмінаційна подія, до неї були готові лише вісім осіб у всьому світі. Ісус порівнює несподіваність Другого приходу з потопом (Матв. 24:37–39). Однак попри те, що ніхто не знає ні дня, ні години Другого приходу (Матв. 24:36), Бог дав нам пророчий календар, щоб ми могли спостерігати, що відбувається у світі навколо нас.

У цьому космічному конфлікті ми не просто спостерігачі. Ми повинні бути активними учасниками в поширенні Євангелія до краю землі, а це означає, що ми теж зіткнемося з гоніннями.

Що означає «витерпіти до кінця»? Як ми це робимо? Який вибір нам потрібно робити щодня, щоб не відпасти, як багато вже зробили й багато ще зроблять?

Вівторок, 21 вересня

НАШЕ ЗАВДАННЯ – ЗВІЩАТИ ВІСТКУ

Велика пророча картина історії просто не дозволяє нам сидіти склавши руки й нічого не робити, коли розвиваються події, які ми справді не можемо контролювати. Часто можна почути таку думку: «Фінальні події відбудуться, як передбачено. І що ми можемо вдіяти, хіба просто рухатися вперед? Зрештою, що я можу зробити сам?»

Однак християни не так повинні ставитися до навколишнього світу, особливо до останніх подій. В Об'явл. 14 сказано, що наша мета в цей історичний період – розповісти іншим про Божий суд і допомогти їм підготуватися до Другого приходу Ісуса.

Прочитайте Об'явл. 14:6-12. Чого навчають ці тексти та що ми повинні звіщати світу? Чому ця вістка невідкладна?

Як адвентисти, ми віримо, що «теперішня істина» (2 Петра 1:12) саме в текстах, які ми називаємо Трьохангельською вісткою. Ось про що ми повинні сповіщати в цей час земної історії.

Зауважте: вістка починається з «вічного Євангелія», чудової вістки про смерть і воскресіння Христа, на чому ґрунтується наша єдина надія на спасіння. Також повідомляється про те, що «прийшла година Його суду» (Об'явл. 14:7) – найважливіший орієнтир, який указує на кінець часу. Потім слідує заклик поклонитися «Тому, Хто створив небо, і землю», що контрастує з грізним попередженням для тих, хто, залишаючись у Вавилоні, поклоняється «звірові та його образіві». І на завершення міститься опис Божих дітей останнього часу: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді Божі та віру Ісуса!» (Об'явл. 14:12).

Прочитайте Об'явл. 14:11. Що тут сказано про відсутність спокою в тих, хто вклоняється звірові та його образіві?

«Не мають спокою ні вдень, ні вночі, – ті, що поклоняються звірові та його образіві». Хоч існують різні трактування щодо того, що саме означають ці слова, усі погодяться, що ці люди не відчують того спокою, який Бог дарує вірним Йому.

Як ви думаєте, чому перша частина Трьохангельської вістки – «вічне Євангеліє»? З якої причини ми ніколи не повинні випускати з уваги цю чудову істину, сповіщаючи Трьохангельську вістку світові? Чому розуміння Євангелія має ключове значення в концепції спокою?

Середа, 22 вересня

УПОКОЇТИСЯ З МИРОМ

Протягом уже багатьох століть християни очікують повернення Христа. Справді, ця подія – кульмінація не лише всіх наших надій, але й надій усіх вірних Божих дітей упродовж земної історії.

Прочитайте Євр. 11:13–16. Про яку велику обітницю тут ідеться, дану не тільки людям давнини, але й нам?

Багато в чому ці вірші не мали б сенсу, якби поширена популярна теорія щодо стану мертвих була правдою. Про що йдеться в наведеному уривку? Про померлих віруючих, які «не одержали обітниць». Однак багато хто вважає, що ці померлі зараз на Небесах з Ісусом насолоджуються своєю великою нагородою. Коли, наприклад, помер Біллі Грем, ми знову і знову чули про те, що він зараз на Небесах з Ісусом.

У цій популярній теорії міститься також іронія, оскільки часто, коли хтось помирає, ми чуємо: «Нехай спочиває з миром». А далі? Чи спочивають такі люди з миром чи вони на Небесах роблять те, що їм належить там робити (наприклад, спостерігають за «веселощами», що панують на нашій планеті)?

Як Ісус описує смерть? Івана 11:11.

Ідея спочинку «з миром» відображає істину про те, що відбувається після смерті, чи не так? Усі померлі перебувають в спокої. «Для віруючого смерть не має особливого значення.

Христос говорить про неї як про коротку миттєвість. “Хто збереже Моє слово, не побачить смерті повік! ...не скуштує смерті ніколи” (Івана 8:51, 52). Для християнина смерть – лише сон, мить мовчання й темряви. Життя сховане з Христом у Богові, і “коли з’явиться Христос – ваше життя, тоді й ви з’явитесь з Ним у славі” (Колос. 3:4)» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 787).

Ісус порівнює стан людини в період між смертю й ранком воскресіння з безсвідомим сном (Івана 11:11, 14), але Він також акцентує, що і спасенні, і ті, що загинули, отримають свою винагороду після воскресіння (Івана 5:28, 29). Господь підкреслив, що людині необхідно бути готовою до смерті, коли б вона не прийшла.

Яку втіху ви знаходите, знаючи, що ваші мертві близькі справді зараз перебувають у спокої?

Четвер, 23 вересня

РАДІЙТЕ ЗАВЖДИ В ГОСПОДІ

Один із найбільш часто використовуваних додатків на наших смартфонах – Google Maps (Google-карти). Більшість з нас не може згадати, як ми жили до того, як у наших телефонах з’явилися карти на основі GPS. Ми можемо нервувати, вирушаючи до місця, де ніколи раніше не були, але з Google-картами в наших телефонах здатні впевнено знайти дорогу в будь-якому незнайомому місті. Чи не слугує ця впевненість ілюстрацією того спокою, який Бог бажає дати завдяки Своїм пророцтвам?

Однак іноді ми можемо ввести неправильну адресу в додаток або просто вирішити не слідувати його вказівкам, думаючи, що знаємо короткий шлях. Ми можемо опинитися там, де не хотіли б, і при цьому відчувати занепокоєння.

Прочитайте Филп. 4:4-6. Про що нам говорить Павло? Як знайти справжній спокій навіть у нашому неспокійному світі, що постійно поспішає? _____

У наведеному уривку Павло не закликає радіти всім випробуванням, з якими ми стикаємося. Замість цього він пише: «Радійте завжди в Господі». Якщо ми будемо роздумувати про Бога, Його благодать, Його любов і жертву на хресті заради нас, то зможемо радіти в Ньому і знаходити спокій

для наших стомлених душ незалежно від нинішньої ситуації і наших випробувань.

Сам настрій цих текстів виражає спокій, душевний мир і неминущу надію на те, що є майбутнє за межами Землі.

Уявіть собі, який спокій панував би в наших душах, якби ми справді могли «нічим не журитися». Це навряд чи здається реальним у нашому світі (навіть у Павла було безліч турбот і хвилювань), але усвідомлення того, що у люблячого Бога все під контролем і Він спасе нас для Свого Царства, безсумнівно, допоможе нам дивитися на ті речі, про які ми турбуємося, з правильної точки зору.

«Господь близько»? Так, Він завжди поруч із нами. І щойно ми заплющимо очі й упокоїмося в смертному сні, наступне, що ми побачимо, – повернення Христа.

Безсумнівно, життя повне напруги, випробувань і боротьби. Ніхто з нас їх не уникне; не уникнув їх і апостол Павло (див. 2 Кор. 11). Проте його мета – сказати нам: попри наші нинішні випробування і хвилювання, ми можемо радіти тому, що вже дано нам у Христі, і знайти спокій нашим душам.

Ще раз прочитайте Филп. 4:4–6. Яким чином ви можете застосувати ці чудові слова у своєму житті прямо зараз, попри випробування та негаразди, з якими стикаєтеся?

П'ятниця, 24 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Усі ми бажаємо отримувати негайні прямі відповіді на свої молитви. Усі ми схильні до спокуси впадати в зневіру, коли відповідь затримується або приходить у несподіваній формі. Але мудрість і благодать Божі занадто великі, щоб відповідати на наші молитви саме тоді і саме таким чином, як ми того бажаємо. Господь не просто виконує всі наші побажання, але робить для нас більше і краще, ніж ми просимо. А оскільки ми можемо довіряти мудрості і любові Божій, слід не просити Його виконати нашу волю, а прагнути усвідомити намір Всевишнього і діяти відповідно до нього. Наші бажання й інтереси повинні розчинитися в Його волі» (Е. Уайт. Слушачі Євангелія. С. 219).

«Ще трохи, й Ісус прийде, щоб врятувати Своїх дітей і нарешті наділити їх безсмертям... Могили відкриються, і ті, що сплять у поросі, переможно вийдуть, вигукуючи: “Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?” Наші улюблені, що сплять в Ісусі, вийдуть, зодягнені в безсмертя» (Е. Уайт. Поради з управління ресурсами. С. 350).

Запитання для обговорення:

1. Подумайте про реальність Великої боротьби. Яким чином ви бачите, що вона відбувається в нашому світі? А як вона розгортається у вашому особистому житті? Вона дуже реальна, чи не так? Насправді реальніша, ніж багато людей думає, бо багато хто не вірить в існування буквального диявола. Чому усвідомлення реальності Великої боротьби є важливим для розуміння стану нашого світу? Чому розуміння того, чим закінчиться Велика боротьба, приносить розраду?
2. Пророцтво може відвести нас убік, якщо ми намагаємося вийти за межі того, що ясно відкрито. Як часто члени Церкви потрапляли в скрутне становище, пророкуючи події, які не відбулися, або вірячи пророцтвам, які не справдилися? Як ми можемо захистити себе від подібних пасток?
3. У класі прочитайте Об'явл. 14:9-11 й обговоріть питання про тих, хто вклоняється звірові та його образіві, не маючи спокою. Що це означає?
4. Чому наша активна участь у поширенні вістки про Його повернення в наш світ дуже важлива?

СКЛАДНИЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Ендрю Мак-Чесні

Для Ньян Муан перший день у школі був неймовірно складним. Близько місяця тому дев'ятирічна дівчинка прибула до США з М'янми. Її батьки були біженцями. Вона не знала англійської, і у неї зовсім не було друзів.

– Привіт, як тебе звати? – запитала її однокласниця.

Ньян похитала головою.

– Ні, – відповіла вона.

– О, – зніяковіла дівчинка. – Звідки ти?

Ньян знову похитала головою.

– Ні, – сказала вона.

Вона не намагалася бути грубою, просто нічого не розуміла.

Через те, що вона зовсім не знала англійської, дівчинка весь ранок тихенько просиділа в класі. Під час обідньої перерви вона пішла разом з усіма в їдальню й подивилася на їжу, яку там давали. Їжа здалася їй дивною. Вона звикла їсти листя гірчиці, листя картоплі, крес-салат, коричневу квасолю та червону сочевицю.

Спробувавши нову для неї їжу, Ньян повернулася в клас і так само тихо просиділа в ньому до кінця шкільного дня. Удома вона молилася і просила Бога про допомогу: «Боже, допоможи мені пережити ще один день у школі».

Четвертий клас був дуже складним, зате в п'ятому їй було значно легше. Вона почала говорити англійською, і у неї з'явилися друзі.

– Як тебе звати? – запитала її незнайома дівчинка.

– Моє ім'я – Ньян, – усміхаючись, відповіла вона.

– Звідки ти? – запитала дівчинка.

– Я з Бірми, або, по-іншому, М'янми, – відповіла Ньян.

Дівчинка кивнула у відповідь. Вона знала про таку країну. Кілька дітей-біженців із М'янми також навчалися в цій школі.

– О, добре, – сказала вона. – Хочеш погратися?

Ньян була щаслива. Вона почала вливатися в шкільне життя. У сьомому класі вона була ще щасливіша, оскільки завдяки пожертвам Тринадцятої суботи 2011 року з'явилася можливість перевестися з державної школи до адвентистської.

Щодня в молитві вона дякувала Богові: «Дорогий Господи, дякую Тобі за те, що допоміг мені у вивченні нової мови і що дбаєш про мене».

Частина пожертв Тринадцятої суботи допоможе дітям біженців, таким як Ньян, навчатися в адвентистській школі. Зараз Ньян 21 рік, вона вчиться на медика-місіонера.